

DANSKEREN

Udgivet af DEN DANSKE FORENING

17. ÅRGANG NR. 1 FEBRUAR 2003

Straffelovens sataniske vers

Ytringsfriheden beskæres hele tiden for at kriminalisere de snart få dissidenter, der kæmper for en konkret, fysisk tilbagerulning af islamiseringen af Danmark. Indenfor det seneste halvandet år er der fældet talrige domme efter den såkaldte racismeparagraf, som hidtil har været utænkelige, senest i december mod en medredaktør af nærværende blad. Simpelthen fordi han oplyste om de nødvendige tiltag for at gøre Danmark tilnærmet muhamedanerfrit, hvilket nu engang er hans politiske vision.

Det muhamedanerfri Danmark kan siges at spille samme rolle for den nationale modstand i dag, som visionen om det klasseløse samfund har spillet for arbejderbevægelsen. Måske et uopnåeligt ideal, men ikke desto mindre den inspirerende utopi, lyset for enden af tunnelen, der skulle give energi i den daglige kamp med dens små stykvisse forbedringer. Det er som bekendt nødvendigt at sigte over målet for at ramme det.

Aldrig siden 1945 er tilhængerne af det klasseløse samfund blevet kriminaliseret blot pga. deres ytringer, som til tider har været endog meget hetzende mod samfundsgrupper (se venstrefløjstidsskrifter fra 1970'erne). Her var der virkelig tale om had, oven i købet mod oftest nyttige borgere. Men lovlig tale i modsætning til de aktuelt straffede nøgterne, ulidenskabelige ord om behandlingen af de for os skadelige, men åbent nu fredede muhamedanere. På trods af, at venstrefløjens utopi – som det fremgår af ”Kommunismens sorte bog” - har krævet flere ofre end nazismens holocaust, som racismeparagraffen angiveligt er lavet for at forhindre en gentagelse af.

*Inquisitionens segl – erstatningen for
"Med lov skal land bygges"?*

I Frankrig, som – endnu – er værre censurramt end Danmark, udkom sidste år en vigtig bog, *Le théâtre de Satan* af Éric Delcroix, der beskriver domstolens forfald og partiskhed under den politiske korrekthed. Delcroix sammenligner rammende tilstanden med middelalderens inkvisitionsdomstole, ”Satans teater”, hvor domstolen havde den umulige opgave at udrede den anklagedes sindelag og fastslå, om vedkommende var i pagt med Satan (det vil i

dag sige: imod menneskerettighederne). Det er et brud med retsprincipper, der går helt tilbage til det antikke Grækenland, fastslår Delcroix, og det er udtryk for en ”ny-primitivisme”, hvor lidenskab (hadet mod ”nationalisterne”) erstatter fornuften, men bag fornuftens maske. Bag lighedens fraser genindføres uligheden for loven. Omvendt er en intim følelse, kærligheden, per lovdekret erklæret officiel pligt, i særdeleshed over for frastødende fænomener som islam.

Racismeparagraffen er så vist vor straffelovs Sataniske Vers. For at beskytte islam er dennes totalitære væsen indført i dansk jura, som jo er blevet lovreligiøs. Synden kan nu udpeges og udmåles i bøde og fængselsstraf. De uhyre forbrydelser, som er udført i det ”godes” navn, søges ikke forhindret ved via lov at begrænse ”humanitære” ytringer. Tværtimod er de helliges ensretning atter på vej, hjulpet af racismeparagraffen, der nødvendigvis kun kan håndhæves af smagsdommere, som er sat til at vogte over den guddommelige multietniske orden. Vil man have denne afviklet, truer man jo per definition de masser af muhamedanere, der til deres død vil kæmpe for at blive her.

Læs videre side 3, 4, 6 og 9.

Ny besættelsesmagt

Den legendariske norske frihedskæmper, Jan Høeg, karakteriserer den aktuelle muslimske masseindvandring som et fænomen helt parallelt med den tyske besættelse 1940-45.

Side 7.

Censurerede taler

Den voldsramte indvandringskritiske demonstration i Fredericia i december fik stor mediedækning. Typisk bragtes intetsteds hvad talerne sagde. Så det bringer vi.

Side 12.

DDF fik ret – igen

Som vi altid har sagt, skyldes u-landenes fattigdom primært den vanvittige befolkningsvækst. Det bekræftes nu af en rapport fra FN's Befolkningsfond (UNFPA).

Side 14.

DANSKEREN

udgives af Den Danske Forening, hvis formål er på folkestyrets grund, uafhængigt af økonomiske og politiske interesser, at sikre dansk kultur, sprog og levevis i en verden, der trues af kaos, overbefolkning, vold og fanatisme. Foreningens medlemmer modtager bladet for deres medlemskontingent. Ikke-medlemmer kan abonnere på bladet for 250 kr. om året. Indmeldelses- og bestillingskupen se side 32. Eftertryk tilladt med tydelig kildeangivelse. Bladet (evt. kopier af det) og foreningens andre tryksager må ikke omdeles privat sammen med trykmateriale fra anden kilde eller med påført tekst, logo el.lign.

Foreningens adresse:

Skomagergade 25, 4000 Roskilde

Telefonsekretariat:

Tlf. 86 13 24 01 Fax 70 25 24 01

Giro: 4 54 75 51

BG Bank Reg.nr. 0415 Konto 4 54 75 51

BG Banks SWIFT-adresse er: DABADKKK

E-mail:

Danskeren@Danskeren.dk

Internet:

http://www.dendanskeforening.dk

Redaktion:

Dr. phil. Sune Dalgård (ansvarshavende)

sunedalgaard@hotmail.com

Cand. mag. Peter Neerup Buhl

tlf. 47 74 95 50 pnubhl@hotmail.com

Styrelsen:

Bibliotekar Harry Vinter (formand),

tlf. og fax. 46 36 66 66

e-post: vinter@tiscali.dk

Dr. phil. Sune Dalgård (ansv. red.),

tlf. og fax. 32 55 18 02

mobil: 27 40 83 46

Sekretær Keld Rasmussen (næstformand)

tlf. 36 75 18 41 otier@get2net.dk

Niels Bach Jensen

tlf. 26 56 54 69

Studerende Lars Hartvig

tlf. 44 91 99 82 Lars_Hartvig@get2net.dk

Juridisk konsulent:

Prof., jur. dr. Ole Hasselbalch,

tlf. 49 19 15 54, fax. 49 19 18 54

Mødearrangør:

Murer Poul Vinther Jensen

Tlf. 61 38 16 29

Suppleanter:

Afdelingsforstander P. H. Bering,

tlf. 98 14 71 12

Sygeplejerske Kirsten Fogt,

tlf. 97 42 91 31

Lærer Verner Holm,

tlf. 55 73 19 13

Studerende Henrik Sørensen

tlf. 98 16 48 75

2003 i hjemsendelsernes tegn

For muslimer er verden delt i to dele: islams hus (dar al-islam), hvor Allahs love råder, og krigens hus (dar al-harb), hvor muslimer har pligt til at føre hellig krig, indtil Allahs love råder. Danmark hører til sidstnævnte.

I islams forstenede hus hersker fattigdom og undertrykkelse. Derfor flygter muslimer, som har mulighed for det, til friheden og velstanden i krigens hus, hvor de så bestræber sig på at få indført den fattigdom og undertrykkelse, som de flygtede fra.

Hul i hovedet set med gammeldansk logik. Men selvindlysende logik for muslimer, som forventer rigelig belønning efter døden.

I 2002 antog muslimernes aggression i "krigens hus" et sådant omfang, at selv de mest "progressive" medier ikke længere kunne holde den skjult. Den hellige krig er blevet verdensomspændende. Den foregår overalt langs islams geografiske frontlinie: Kosovo, Indonesien, Philippinerne, Kashmir, Nigeria, Sudan, Tjetjenien osv., og den foregår i hjertet af den frie verden med daglige overgreb på "vantrø" i alle de lande, som har været så dumdristige at åbne dørene for de hellige krigere.

Den muslimske aggression har haft den lykkelige effekt, at den har skabt forståelse og samarbejde mellem stort set alle lande udenfor "islams hus". I forhold til islam blegner alle andre problemer og modsætninger. I 2002 forstærkedes sam-

arbejdet om såkaldt terrorbekæmpelse derfor mellem vor tids stormagter USA, EU, Rusland og Kina.

Internationalt samarbejde er nødvendigt for gennemførelsen af det næste nødvendige skridt, som er en inddæmning og tilbagerulning af islam. Gerne helt tilbage til den arabiske ørken, hvor denne krigsriske ideologi siges at have sin rod.

Islam er et internationalt problem, og problemet kan kun løses ved internationalt samarbejde.

Vi kan i den forbindelse være stolte over, at Danmark var foregangsland i 2002. Den kritik, som blandt andre Sveriges statsminister rettede imod Danmark for et år siden, var forstummet ved udgangen af 2002. Udviklingen i 2002 giver håb for fremtiden. Den rose fortjener regeringen og dens støtteparti.

Men skal den frie verden reddes, er det ikke tilstrækkeligt at begrænse indvandringen. Det er bydende nødvendigt at påbegynde omfattende hjemsendelser. Uden hjemsendelse vil muslimerne i kraft af høje fødselsrater om få år være så mange, at de vil kunne påbegynde indlemmelsen af Danmark i "islams hus" med alt hvad det indebærer.

Derfor skal kravet om hjemsendelse rejses igen og igen i 2003; ved enhver anledning og i enhver forbindelse.

Det beder vi alle om at hjælpe os med i 2003.

Harry Vinter

Indhold

Politiske domme	3
Racismeparagraffen	4
Er det nok at bekæmpe islam med ord?	5
Totalitærens mørke over Europa	6
Muslimsk okkupation	7
Da \$266b var OK	7
Opgør med "menneskeheden"	8
Toneangivende erobningsplaner	9
Katastrofen Lykketoft	9
Brevkassen	9
De fleste muslimer er fredelige – og hvad så?	10
Farvel Europa	11

Taler ved Landssoldaten i Fredericia 1. december 2002	12
Lavere fødselsrater giver velstand	14
Forvirring om fremmedudgifter og – antal	15
Korrektthedens ofre er de undertrykte	15
Information eller fortielse?	16
Fremmedantallet vokser stadig	16
Tredje verdenskrig	17
De nye totalitætere	22
Verden rundt	22
Bøger og tidsskrifter	24
Foreningsnyt	29
Indmeldelses- og bestillingskupen	32

Politiske domme

Straffelovens § 266 b med dens skærper og brug i nylig domspraksis afskaffer i virkeligheden den politiske ytringsfrihed i Danmark. Kun beslutsom modstand mod denne undertrykkelse synes at have mulighed for at standse kneblingen af danskerne.

Af Sune Dalgård

Politiske domme afsagt af danske domstole er ikke en nyhed. Kort før omvæltningen i 1848 og Grundlovens indførelse i 1849 måtte den liberale oppositions leder Orla Lehmann i 1842 ved Højesteret indkassere en 3-måneders fængselsdom for nogle efter nutidens opfattelse yderst fredsommelige ytringer om den enevældige konge og hans regering. Senere i århundredet under Estrup-regimet forfulgtes den politiske opposition på ny af magthaverne med retssager, der nød domstolens velsignelse. De politisk ukorrekte måtte nu som før sidde bag tremmer for at få deres meninger frem - Venstre-lederen Chresten Berg dog nu i 6 måneder på almindelig fangekost!

Det er til disse gamle sager, tankerne går tilbage, når man erfarer, hvordan nutidens politiske magthavere og indehaverne af de rigtige meninger farer frem for at lukke munden på deres modstandere og lamme enhver "farlig" debat om tidens vigtigste politiske sag: fremmedpolitikken.

For nogle måneder siden så vi, hvordan nogle unge fra Dansk Folkeparti blev dømt efter straffelovens berygtede § 266 b for at have fremstillet en valgplakat, der illustrerede nogle velkendte og let dokumenterbare kendsgerninger om unge indvandrermuslimers hærgen her i landet med massevoldtægter og andre grove forbrydelser. De blev ikke desto mindre idømt syv dages betinget fængsel efter § 266 b, men dog ikke dømt efter dennes stk. 2, "tyskerloven", med dens skærpede straf. Dommen sagde om deres plakat: "Den lægger en hel befolkningsgruppe for had på grund af deres tro og er groft forhånende". Sandhedsværdien af plakatens budskab var åbenbart ligegyldig og dens politiske karakter i en valgkamp ligeså. Også to redaktører af et mindre tidsskrift, der havde bragt plakaten i annonceform blev straffet, hver med fem dagbøder a 500 kr.

Også Dansk Folkepartis medlem af Europaparlamentet Mogens Camre kom under anklage efter § 266 b, nemlig for nogle udtalelser om islam og islamister ved DFs årsmøde i 2001. Han var dog foreløbig dækket af sin parlamentariske immunitet og kunne ikke retsforfølges, medmindre parlamentet ophæver denne, hvilket så vidt vides endnu ikke er sket.

Som tidligere omtalt (Danskeren 2002 nr. 4 s. 2) blev redaktør af Danskeren Peter Neerup Buhl i august ved Københavns Byret idømt seks dagbøder a 500 kr. for som kandidat for Fremskridtspartiet ved sidste folketingsvalg at have agiteret for det af Mogens Glistrup fremførte forslag om repatriering af alle muslimer fra Danmark. Dommen blev anket til Østre Landsret, der imidlertid anså det fremførte for at være propagandavirksomhed, der måtte henføres under det nævnte skarpere stk. 2, "tyskerloven", og derfor skærpede straffen til hele tyve dagbøder a 500 kr.

Med disse domme er der sket en dramatisk skærpelse af benyttelsen af straffelovens "knebleparagraf" til undertrykkelse af den politiske ytringsfrihed her i landet. Alle de nævnte domme er ganske klart rettet mod politiske meninger og ytringer, hvoraf nogle endog er fremsat i en politisk valgkamp. De må derfor ses som led i en stempling og ulovliggørelse af fremførelse af politiske holdninger, som indtages af flere lovlige danske politiske partier og af en stor del af vælgerne og af danskerne overhovedet. De udgør således et klart brud på retten til at fremføre politiske standpunkter i den offentlige debat og lægger dermed op til en forfatningskamp om grundlovens sikring af ytringsfriheden. De er simpelthen en skam og skændsel for det danske lov- og retssystem og i virkeligheden en afskaffelse af den politiske ytringsfrihed her i landet.

Man kan så spørge, hvordan det er kommet så vidt. Grunden må nok foruden i danske unationale kredses og partiers åbne eller skjulte ønsker findes i den internationale fremmedlobbys afgørende indflydelse i organer som FN og EU. Igennem disse kan der udøves et stærkt og vedholdende pres mod Danmark for at åbne sine grænser for fremmedkolonisationen og sikre de fremmede indtrængeres stilling i det invaderede land. FN og Europarådet har ved forskellige konventioner om menneskerettigheder og racisme

m.v. søgt at støtte dette og levere ammunition til fortalere for den multietniske udvikling. EU's center i Wien under den noksom bekendte Beate Winkler er et centralt led i hele denne strategi. Det mægtige Tyskland med dets blakkede fortid og tilsvarende usikre og traumeprægede fremmedpolitik er en besværlig nabo, der undertiden udøver en mestendels skjult pression mod Danmark på dette punkt. Det sås i 1995, da danske myndigheder for at komme tyskerne i møde gav grønt lys for de skandaløse optrini i Kværs, hvor man overlod til de røde stormtropper i gadens parlament at foretage det, som myndighederne ikke selv ønskede at lægge navn til, mens de dog bagefter udvidede § 266 b med det pkt. 2, der skulle stille tyskerne tilfreds, "tyskerloven", som altså nu bruges mod unge danskere, der kæmper for at bevare eller genskabe Danmark som et dansk land for det danske folk. Forkæmperne her i landet for fremmedopløsningen har således haft vældig støtte fra udlandets fremmedlobby.

Danske lovgivere burde forgå af skam over at have gennemført og fortsat opretholdt og skærpet § 266 b-undertrykkesloven. Danske domstole burde ikke mindre kvie sig ved at bruge og udvide den gennem den domspraksis, der åbenbart nu skal prøve at underkue al modstand mod kapitulationspolitikken.

Vi må håbe på, at dansk ungdom som en anden Uffe hin Spage snart vil svinge Skræp og vise undertrykkerne, at den ikke lader sig kue eller tvinge til tavshed. Kun beslutsom og frygtløs modstand som under den forrige besættelse synes at gøre indtryk på landssvigerne.

Sune Dalgård

Racismeparagraffen

Af Ole Hasselbalch

Den evige diskussion om, hvad man må have lov at sige uden at komme i konflikt med straffeloven, er blusset op igen, efter at nogle repræsentanter for Dansk Folkeparti er dømt for nogle bramfrie udtalelser om muslimer.

Lovens § 266 b straffer den, der *"offentligt eller med forsæt til udbredelse i en videre kreds fremsætter udtalelse eller anden meddelelse, ved hvilken en gruppe af personer trues, forhånes eller nedværdiges på grund af sin race, hudfarve, nationale eller etniske oprindelse, tro eller seksuelle orientering"*. Ved straffens udmåling skal det betragtes som en skærpende omstændighed, hvis forholdet har karakter af *"propagandavirksomhed"*.

Reglen kaldes populært "racismeparagraffen", uagtet den rammer også andet end racisme. Racisme er således ifølge UNESCO – i pagt med den traditionelle danske ordbogsdefinition – *"antisociale overbevisninger og handlinger, der er baseret på den fejlagtige antagelse, at diskrimination grupper imellem er berettiget af biologiske årsager"*.

Det er kombinationen af ordene "diskrimination" og "biologisk", man skal være opmærksom på. Diskrimination på grund af race kan da også med rimelighed kaldes racisme. Derimod er der ingen mening i at tale om racisme i relation til anden diskrimination – altså forskelsbehandling. F.eks. er det nødvendigt at forskelsbehandle mænd på den måde, at de hindres i at besørge deres nødtørft på dametoiletet. Det er også nødvendigt at forskelsbehandle folk, der ikke er gamle nok, på den måde at de ikke får alderspension. Og den, der savner dansk statsborgerskab, kan udmærket forskelsbehandles med henvisning hertil, uden at det bliver racisme.

Mange mennesker kan ikke mere finde ud af, hvad der er racisme, og hvad der ikke er. De tror, at al forskelsbehandling af fremmede er racisme, og at det i sig selv er racisme at modsætte sig indvandring. Men dette er altså ikke tilfældet. Sligt omfattes ikke af definitionen og rammes i øvrigt heller ikke af "racisme"paragraffen. Denne rammer til gengæld i en vis udstrækning også udsagn, der ikke har noget med racisme at gøre, men er krænkende over for grupper af anden grund (f.eks. den krænkede tro eller seksuelle orientering).

Forvirringen om begrebets indhold skyldes, at der gennem de sidste årtier har været et enormt tryk at udlægge al forskelsbehandling af fremmede og al modstand mod indvandring som racisme, selv om forskelsbehandlingen eller modstanden er begrundet i f.eks. statsborgerskab, de fremmedes uheldige vaner, store antal eller andet.

Forfladigelsen af begrebet startede på den ekstreme venstrefløj. Her brugte man således ordet racisme ukritisk som kamp-råb i en meget rummelig betydning. Som Mehmet Ümit Necef, der selv er tyrkisk indvanderer, sagde i Weekendavisen 13/3 1992: *"Bekæmpelse af racisme er efterhånden blevet arbejdsløse venstrefløjspolitikerens beskæftigelsesterapi. De bruger begrebet terroristisk til at tyrannisere politiske modstandere med. Den rendyrkede racisme findes så godt som ikke i Danmark. Men jagten efter den er blevet en hel besættelse. - Hvis der dukker nogle få eksempler op på uforfalsket racisme, opleves det nærmest som en lettelse. Så er der igen noget at bekæmpe og beskyldte andre for, samtidig med at ens eget selv-værd kan vokse"*.

Men forfladigelsen af begrebets indhold fremmedes også af, at politikerne viste sig at være bløde mål for afpresning af bevillinger til "antiracistiske" og dermed formodet ædle formål. Som en anden indvanderer, Behice Gükdemir, har udtrykt det (Jyllands-Posten 21/7 1996): *"De, der siger, at danskerne er racister, er de mænd, som laver foreninger og kritiserer for at få penge og kontorer. Vi skammer os over dem. Danskerne er ikke racister."*

Endelig skal man jo altså ikke glemme, at racisteriet er et glimrende redskab for politikere, der er ude af trit med den nye folkevandringstids realiteter, til at lukke munden på en bedre opdateret politisk oppositions ubehagelige argumenter.

Racismehysteriet har derfor bredt sig som ringe i vandet – herunder langt ind på den borgerlige fløj, der ellers burde vide bedre. Det er blevet et hit at forhindre danskerne i at være "racister", og talrige som himlens stjerner er de organisationer, grupper, aktioner og enkeltpersoner, der deltager i jagten på "racismen".

Forvirringen om begrebets indhold gør det naturligvis ikke lettere af tolke den sprogligt uklare regel i straffelovens

§ 266 b. Højesteret tog imidlertid i 2000 stilling til dens anvendelse i en sag rejst mod Mogens Glistrup.

1) Baggrunden var, at denne i en TV-diskussion i februar 1997 havde sagt følgende:

"Nå, ja, men altså muhamedanerne har hele den store del af verden fra Marokko i vest til Filippinerne i øst, der er så mange steder, hvor de kan være, hvor de hører til, og hvor i alverden skal vi så udsætte os for, at den invasion og kastrering og drab, som den danske befolkning kommer ud for."

"...og sværdets områder det er, hvor der er nogle vantrø som os, der ikke er muhamedanere, og de skal udryddes, det er det som muhamedanismens kerne er i ..."

"... altså muhamedanerne, det er jo verdensforbrydere par excellence..."

"... man har slet ikke fortalt, hvad muhamedanismen er for en verdensforbrydelse..."

"... om hvem enhver, der har studeret muhamedanismen, ved, at de kun er her for at indsmigre sig, indtil de er stærke nok til at henrette os. De skal ud, fordi det er i den grad en fare, at f.eks. hende, der ringede, hendes børnebørn vil ganske givet blive dræbt af muhamedanerne, hvis vi ikke udrydder muhamedanerne i Danmark."

Glistrup er ikke racist. Han er tværtimod kendt for i sin studentertid i USA aktivt at have saboteret den raceadskillelse, der fandt sted dengang. Men han kammer ofte over, og han udtrykker sig så populært og slagkraftigt, at han er svær at tage højtideligt i akademiske kredse. Han har imidlertid studeret Islam grundigere end de fleste og skrevet et digert værk bl.a. om resultatet heraf.

2) Hans materiale blev forsøgt fremlagt af forsvarer under sagen mod ham som dokumentation for holdbarheden af de vurderinger, han havde givet udtryk for på TV. Men retten nægtede at lade det indgå i sagen. Han strafdømtes herefter.

Højesterets begrundelse var, at udtalelserne lagde en befolkningsgruppe for had på grund af dens tro og oprindelse, og at det sagte ikke kunne legitimeres under påberåbelse af videnskabelighed eller saglig debat. Det ansås også uden betydning for strafbarheden, hvorledes Islam bogstaveligt skal forstås, eller hvilke samfundsmæssige konsekvenser en vir-

keliggørelse af fundamentalistiske muslimers program har afstedkommet. Ytringsfriheden må efter Højesterets opfattelse udøves med fornøden respekt for andre menneskerettigheder, herunder retten til beskyttelse mod trosdiskriminerende forhånelser og nedværdigelse. Henvisninger som led i en politisk argumentation til Islams skriftsteder eller til samfundsmæssige konsekvenser af fundamentalistiske muslimers program er vel ikke i sig selv strafbart, mente retten, men sådanne henvisninger kan ikke retfærdiggøre forhånelser og nedværdigelse som den, Glistrups udsagn var udtryk for. Og Højesteret fandt i øvrigt ikke, at en debat om Glistrups politiske mål ville blive afskåret gennem kriminalisering af sådanne udtalelser. Derfor kunne hensynet til den særligt vidtgående ytringsfrihed for politikere i kontroversielle anliggender ikke begrunde straffrihed.

Vi har i Danmark grinet en del af svenskerne på det sidste. Det gjaldt f.eks., da en svensk avis i sommeren 2002 bortskar dele af en kronik, redaktionen selv havde bedt om at få fra Dansk Folkeparti, fordi manuskriptet hævdedes at rumme "hetz mod folkegrupper" efter den svenske lovgivnings tilsvarende "racisme"regel. Morskaben skyldtes her, at der blandt det bortskårne også var et uddrag af den svenske nationalsang, der altså i farten var kommet på den forkerte side af "racisme"grænsen.

Der er imidlertid ikke så meget at grine af. For stillingen i Danmark efter højesteretsdommen er den, at opfattelser, vurderinger, ja selv oplysninger om fakta, som udtrykkes i den af medierne foretrukne hurtige, komprimerede og nuancerede form uden begrundelser og nuancer, er i farezonen i relation til § 266 b, såfremt de kan siges at krænke fremmede folkegrupper. Det gælder, selv om den korte, bastante form måske er en politikers eneste mulighed for at komme til orde med sit budskab.

Man tør dog vel formode, at krænkende udtalelser af denne art ikke vil blive straffet, hvis Højesteret måtte finde dem dækkende for realiteterne. Det er jo trods alt selve demokratiets forudsætning, at også ting, der krænker nogen, kan omtales og diskuteres uanset formen, såfremt de er alment samfundsrelevante, og det sagte udtrykker en sammenfatning af kendsgerninger eller en dækkende vurdering af sådanne. Såfremt f.eks. en menneskeæderkultur engang måtte slå sig ned her, vil man næppe blive straffet for kort og godt at kalde dens deltagere for men-

neskeædere endsige for at advare imod dem.

Danske dommere bliver på den måde smagsdommere over, hvordan det er god tone at udtrykke sig. Og området for § 266 b kommer i øvrigt til at afhænge af, hvad dommerne rent øjeblikkeligt er i stand til at forestille sig som en gyldig sandhed.

Men dommeres smag og forestillinger om, hvorledes tingene forholder sig på områder, de ikke normalt beskæftiger sig med, kan let halte bagefter både den folkelige udtryksform og eksisterende viden. Det gælder ikke mindst, hvis udviklingen går stærkt, og emnet er blevet tabubelagt.

Dette indebærer, at de politikere, der er hurtigst til at se opkommende ubehageligheder i horisonten, som ikke er flatterende for dem, der er beskyttet af § 266 b, let afskæres fra at advare herimod i samme populære form som de politikere anvender, der ser sig bedst tjent med at dysse det hele ned.

Galilei foran inkvisitionen – som Glistrup 367 år senere.

Man kan med nogen ret spørge, om det er domstolenes opgave at medvirke i en sådan censur og skævvridning af den politiske debat.

Meget apropos, så rejser anklagemyndigheden så vidt vides ikke straffesag over for personer, der omtaler den danske (stam)befolkning krænkende, uanset at også vi sådan set er beskyttet af den underliggende racismekonvention. Eksempel: I EkstraBladet 1/12 1991 kaldte psykolog Carsten Nagel danskerne for "knoldesparkere", og talte om "de maddikefarvede danskere". Han mente derfor, at vi skulle have nogle flere mørke mennesker hertil, så det sarte blod bliver fortyndet "og den rette kulør opnås". Han blev politianmeldt herfor, men anmeldelsen afvistes.

1 Trykt i Ugeskrift for Retsvæsen, 2000 s. 2234 ff. Se om sagens indhold i øvrigt hans bog Rets-sagen mod Islamlobbyen.

2 De fremmede i landet, 1994. Se også hans bog Rets-sagen mod Islamlobbyen, 1999.

Er det nok at bekæmpe islam med ord ?

Et folketingsmedlem har kundgjort, at han agter at bekæmpe islamisk tilstedeværelse i Danmark med ord. Men var det ikke passende og rimeligt, om den brave folketingsmand og andre medlemmer af vor lovgivende forsamling også overvejede at bekæmpe islam ved lov ?

Muslimerne i Danmark er ikke blot et fremmedelement, der er danskerne ugunstigt og fjendtligt stemt. På grund af deres retsreligion er de dybest set også afskåret fra at overholde den danske grundlov, hvorfor islam ved lov vel burde forbydes på samme måde, som kristendommen er forbudt i Saudi-Arabien ?

Når det kommer an på spørgsmålet om religionsfrihed for en bestemt trosretning, turde det nemlig netop være oplagt nøje at undersøge, hvordan den pågældende trosretning selv har det med at tilstå anderledes tænkende religionsfrihed (se også Danskeren nr. 2, 2001, s. 10). Hvad islam angår, er grundsætningen "én gang muslim, altid muslim" værd at lægge mærke til: Nok må ifølge koranen ingen tvinges til at antage den islamiske tro, men ifølge almindelig sædvane i lande med islamisk politisk flertal bliver frafaldne straffet. Der er ingen vej tilbage for den, der måtte konvertere til islam.

Dette strider direkte imod Grundlovens § 71, der siger:

"Den personlige frihed er ukrænkelig. Ingen dansk borger kan på grund af sin politiske eller religiøse overbevisning eller sin afstamning underkastes nogen form for frihedsberøvelse."

Enhver antastning af folks ret til frit at vælge eller fravælge en bestemt tro er frihedsberøvelse og derfor grundlovsstridig.

De her rejste spørgsmål omfatter meget andet og mere end religionsfrihed: Det er i Danmark - endnu - en udbredt misforståelse, at islam alene er et åndeligt, religiøst anliggende, der har at gøre med et bestemt gudsforhold, som rundt regnet en milliard mennesker kloden over har til fælles i mere eller mindre forskellige varianter.

Islam er netop ikke en religion på linje med fx hinduismen, buddhismen, jødedommen eller kristendommen. Islam er derimod en sammenhængende og altomfattende politisk ideologi, der regulerer alle menneskelige forhold i både hverdag og fest. Som ideologi tilbyder den sine til-

hængere et fuldstøbt livssyn, et detaljeret regelsæt for omgangen med andre mennesker og ikke mindst et retssystem, der kendes under betegnelsen sharia. Samtidig byder ideologien sine tilhængere at betragte anderledes tænkende som vildfarne vantro, der ikke skal nyde de former for hensyntagen, som muhamedanerne er forpligtet på at udvise over for hinanden. Følgelig betragtes ikke-islamiske lande som koloniseringsområder med frit valg på alle hylder. Her drejer det sig ikke om at give Gud og kejseren hver deres.

De fleste danskere er enige om lovgivningsmæssige indgreb, hvis til eksempel foreninger af skallesmækkende motorcyklister driver kriminelle forretninger og bedriver klapjagt med svær kaliber på hinanden til fare ikke kun for sig selv men også og ikke mindst for en omverden af sagesløse mennesker.

Men hvad med en udefra kommende politisk og religiøs intolerance - skal den mødes med en tolerance, der ikke gengældes ?

Danskerne og deres folkevalgte lovgivere kunne vel da overveje at bringe grundlovens § 78 i anvendelse. Den lyder:

“Stk. 1. Borgerne har ret til uden forudgående tilladelse at danne foreninger i ethvert lovligt øjemed.

Stk. 2. Foreninger, der virker ved eller søger at nå deres mål ved vold, anstiftelse af vold eller lignende strafbar påvirkning af anderledes tænkende, bliver at opløse ved dom.

Stk. 3. Ingen forening kan opløses ved en regeringsforanstaltning. Dog kan en forening foreløbig forbydes, men der skal da straks anlægges sag imod den til dens opløsning.

Stk. 4. Sager om opløsning af politiske foreninger skal uden særlig tilladelse kunne indbringes for rigets øverste domstol.

Stk. 5. Opløsningens retsvirkninger fastsættes nærmere ved lov.”

Koranskoler og forskellige islamiske foreninger, der eksempelvis opfordrer til drab på jøder, kunne vel passende måles og vejes med paragraffens stk. 2. Det hjælper næppe at bekæmpe dem med ord alene.

Keld Rasmussen

Tomme ord

”Vi har ytringsfrihed. Også frihed til at sige noget vås.”

Fra statsminister Anders Fogh Rasmussens nytårstale 1/1 03.

Totalitarismens mørke over Europa

Af Ole Gerstrøm

Uden at pressen har opdaget det, har Europarådets ministerkomité den 7. november 2002 vedtaget en protokol “*Council of Europe: Additional protocol to the convention on cybercrime concerning the criminalisation of acts of a racist and xenophobic nature committed through computer systems*,” hvorefter man anbefaler medlemslandene at indføre restriktioner imod det frie ord på internettet. Nøgleordene er de velkendte racisme og fremmedhad. Men nu skal det også være strafbart at “benægte, minimere, billige eller retfærdiggøre folkedrab eller forbrydelser mod menneskeheden.” Det vil sige ikke blot en kriminalisering af at sige sandheden om islam, men også et forbud mod at beskrive nazi-forbrydelser og tilsvarende på en ikke autoriseret måde.

Den danske regerings repræsentant har under hele forarbejdet accepteret arbejdet med protokollen, og her ved tagelsen stemte man ikke imod. Dermed er sagen på vej mod det danske Folketing. Så atter igen, som i 1933, breder sig fra Tyskland totalitarismens mørke over Europa. Igen vinder mørkets kræfter frem i de europæiske hovedstæder. Siden 1985 har det i Tyskland været forbudt at foretage ærlig historisk forskning i nazi-tidens værste hændelser. Oprigtigt arbejdende historikere som f.eks. Udo Walendy er sendt i fængsel i 1997, selv om rigtigheden af det skrevne ikke anfægtes. Domfældelse kræver kun, at man undlod at skrive den autoriserede version.

I Danmark har vi fulgt udviklingen

med undren. Vi har en grundlovssikret tradition for ytringsfrihed. “Censur og andre forebyggende forholdsregler kan inngående påny indføres,” står der i § 77. De tyske tilstande har vi ikke fundet det værd at efterligne, idet vi finder, at historikere og ikke dommere skal bestemme, hvad der skal stå i historiebøgerne. Men vi er på vej mod tyske tilstande med Europarådets vedtagelse i Strasbourg. For vi har som i tilfældet med EU’s charter set, hvordan EU blot kopierer en konvention fra Europarådet og giver den retsvirkning i EU.

Chartret blev udarbejdet af en uformel forsamling med Erling Olsen som dansk deltager. Herefter blev det under topmødet i Nice december 2000 blot underskrevet af de tilstedeværende stats- og regeringsledere uden at det gennemgik EU’s formelle procedurer. Alligevel er EF-domstolen begyndt at lægge chartret til grund for afgørelser. Så det samme kan forventes med den nye konvention om “racisme og fremmedhad.” Og nu er EU på vej med en fælles europæisk arrestordre fra 2004, og sager om “racisme og fremmedhad,” kan herefter køres hvor som helst uden den hidtidige udleveringsproces i hjemlandet. Det vil sige, at en i Danmark boende dansker, som tyskerne mener forsynder sig mod deres fascistiske regelsæt, kan blive deporteret direkte til tysk retssag og fængsel fra 2004.

Så her i 2002 underlagde den danske regering sig igen de totalitære toner fra syd. Ja det er faktisk på en måde værre end i 1940-45.

Islam og humor

”... Allah skabte ikke mennesket, for at det skulle have det sjovt. Målet med skabelsen var for mennesket at blive prøvet gennem modgang og bøn. Et islamisk regime må være alvorligt på alle områder. Der er ingen vittigheder i islam. Der er ingen humor i islam. Der er ingen sjov i islam. Der kan ikke være noget sjov eller nogen glæde i det, der er alvorligt...”

Ayatollah Khomeini, citeret på <http://main.faithfreedom.org/>

Tre gode hjemmesider:

<http://main.faithfreedom.org/>
- Iødig islamkritik og analyser udført af dissidenter under islam.

<http://www.sexcrime.info/>
- om danske mediers håndtering af sager om massevoldtægt o.lign.

<http://www.karadzic.org/>
- nuanceret information om ”krigsforbryderen” Radovan Karadzic.

Muslimsk okkupation

Man må tage sig af flygtninge på det kontinent, hvor de hører hjemme, skriver Jan Høeg i denne kommentar i Østlands-Posten 26. september 2002, hvor han fraråder, at Vestfold skal tage imod flere flygtninge på opfordring fra det norske Udlændingdirektorat.

Loven om indvandringsstop blev vedtaget af Stortinget i 1975. Siden er det bare strømmet ind i titusinder. I Europa tales der om 35-40 millioner – officielt – og et betydeligt antal millioner illegalt.

Det er først og fremmest den muslimske verden, som er på march mod Vestens lande. Både en amerikansk kommission og FN beregnede for 10 år siden muhammedanismens folkehav til noget over én milliard. Men med dets høje børnetal har demografer beregnet, at den muslimske verden om ca. 30 år vil have en folke-masse på to milliarder – med Allahs Mekka som centrum.

Vi fik i 1917 verdenskommunismen med massemorderen Stalin som utrættelig menneskeslagter. Senere fulgte bl.a. Hitler, Mao og Pol Pot. Efter nedkæmpningen af disse er islam-muhammedanismen i organiseret fremmarch mod Vesten i en vældig indsats for at forsøge at erobre det, vi kan kalde det ideologiske tomrum. New York 11. september sidste år var bare et af de brutale varslere; skriften på væggen.

Men folkevandringen mod Europa, den forholdsvis stille flod af stadig nye millioner, er taktikken, hvor militære divisioner ikke ville have haft en chance.

Pakistan, som for 25 år siden havde ca. 80 millioner indbyggere, har i dag 160 millioner. Forøgelsen er på ca. fire millioner per år. Af FN er det forudsat, at landets befolkning om 25 år vil passere 260 millioner. I England er der allerede flere millioner. Storbyen Bradford har muslimsk/pakistansk borgmester. Man tillod sig at fyre en rektor, som vovede at sige, at hans skole ikke længere måtte følge britisk tradition.

Pakistanerne er den største fremmed-gruppe i Norge. Syv af dem sidder allerede i Oslos bystyre. Ved kommunalvalget i 2007 vil de, med deres fortsatte storimport og deres børnetal, kunne erobre ordførerposterne i Norges hovedstad. Samtidig skyder moskeerne op.

For 12 år siden, på muslimen Ayatollah Khomeinis bud, gik 3.500 af muslimerne i Oslo i et brølende tog frem til det

norske regeringskvarter med deres præsteskab og brølede ”Dræb satanen. Dræb Salman Rushdie!” Jeg stod på fortovet tre meter fra, hvor de brølede forbi.

Udlændingedirektoratet vil nu, at Vestfold skal tage imod 490 nye fremmede, deraf de 90 til Larvik. Statens tilskud til hver af disse er nær 400.000 kroner fra vore skattemidler. Det betyder samlet ca. 200 millioner kroner. I tillæg hertil regner man skønsmæssigt med 100.000 kroner per person på forhånd, ved modtagelse, asylophold, administration, politi osv. Totalt nærmer vi os 250 millioner kroner for 500 personer.

I fjor kom der rundt regnet 18.000 fremmede ind i vort land. Og til de som bliver, kommer altid vrøvlet med familiesammenføring i store mængder. Da kan de fleste tilsyneladende uden særlige vanskeligheder tage kufferten i hjemlandet (flugtlandet) og sætte sig på fly til Norge. For ikke at tale om, at man af og til tager hjem på ferie.

Og prisen ved udplacering af 18.000 personer udgør ca. ni milliarder kroner. Boliger skaffes, og prisstigningen på disse lægges over på unge nordmænd, men de kommer i anden eller tredje række. Vi har omtrent 4,2 millioner mennesker i Norge. Men pga. en fødselsrate på 1,8 er det norske folk i nedgang, mens landets totale befolkning nu er oppe på nær 4,5 millioner!

Avisen Nordlys skrev for nogen tid siden, at ”Politimester Fyhn slagter norsk asylpolitik”, en artikel hvor det bl.a. hedder, at ”Myndighederne synes at have mistet kontrollen med asylpolitikken. Udenlandske kriminelle miljøer omtaler Norge som et trygt land at virke i, rapporterer udenlandske politikolleger. 2.600 asylsøgere forsvandt i fjor fra asylcentre. Myndighederne ved ikke, hvor de er.”

Dette er en top-informeret politiembedsmands hårde karakteristik. Det er ganske mange, som snart bør vågne.

Lad os gøre det skærende klart: Folk fra Balkan har intet at gøre i vort land, hvis de ikke er engageret i specialjob. De kan selv vælge Bosnien, Kroatien, Kosovo, Albanien eller Makedonien, for det er deres folk og hjem. Lig ikke Norge til byrde.

Tamiler har en del af Sri Lanka. Går det ikke, så er der et tamilsk hjemland på syd-øst spidsen af Indien, med ca. 40 millioner etniske landsmænd. Kinesiske flygtninge skal ikke komme her, hvis de

drager ud af deres hjemland. Da skal deres hjemland være Taiwan.

Folk fra afrikanske lande bor på et kæmpekontinent på 28 millioner kvadratkilometer, tre gange større end USA og 80 gange større end Norge. Derfor skal de ikke komme her og belejre Europa eller komme til Norges kølige breddegrader, med alt det indebærer i forbrug og omkostninger til klæder, vinterboliger, kraftværksudbygning osv. Der er da vel ikke kun barbarstater og Mugabe-typer på det afrikanske kontinent?

Opskriften er klar: Asiatiske flygtninge skal opbevares i Asien. En afrikansk folkevandring må finde sine mål på det afrikanske kontinent, men ikke i Norge, som er vort hjemland.

Folkene fra Balkan, og alle deres mafia-bander, skal ud og hjem til deres egne etniske og religiøse regioner.

Bibelhistorien beretter om Babels tårn. Det skal vi ikke gentage. Tidligere udenrigsminister Thorn i Luxembourg udtalte for 10 år siden: ”Europa er med sin nuværende indvandringspolitik i færd med at begå kollektivt selvmord”.

Ifølge en beretning fra Statistisk Sentralbyrå for to år siden vil Norge, med det eksisterende indvandringstempo, familiesammenføringer og børnefødsler, have ca. 800.000 af disse fremmede i vort land om 30-40 år. Det kalder man i klart sprog en gennemført okkupation anført af den muslimske verden.

Da §266b var OK

Lone Rünitz, Holocaust-centeret, skriver i Politiken 18. oktober om straffelovs-§’en 266b, som var berettiget, da den indførtes i 1939. Dengang var det voldsfremmende forhånelser, der ulovliggjordes, fordi man lige havde oplevet Krystalnatten i Tyskland, hvor Goebbels-propaganda medvirkede til grove personangreb og ildspåsættelser imod et etnisk mindretal. Men ingen vil da påstå, at de ildspåsættelser mod muslimer, som fulgte efter Camres Glistrup-agtige tale ved DF-landsmødet oktober 2001, blev fremprovokeret af ”forhånelser af muslimer”. Det var naturligvis den netop skete al-Qaeda terror, som muslimer i Danmark havde udtrykt begejstring over, som førte til denne vold. Ingen af §266b-domfældelserne, der tog fart efter Fremskridtsparti-udtalelsen om at ”de formerer sig som rotter ved fødsler og familiesammenføring”, har kunne sættes i forbindelse med Danmarks sjældent forekommende race-vold.

Max Gammelgaard Jensen

Opgør med "menneskeheden"

Juristen Carl Schmitts ven-fjende begreb afslører menneskeretsideologiens magtsprog og forklarer, hvorfor muslimer ikke bør være personlige hadeobjekter, men respekteres som den offentlige fjende, der skal hjem bag egne grænser.

Af Peter Neerup Buhl

"Den politiske fjende behøver ikke at være moralsk ond eller æstetisk hæslig; han skal ikke nødvendigvis optræde som økonomisk konkurrent, og det kan måske endda forekomme økonomisk fordelagtigt at gøre forretninger med ham. Fjenden er netop den anden, den fremmede, og det er tilstrækkeligt, at han i en særlig intensiv forstand er noget eksistentielt andet og fremmed, således at det i ekstreme tilfælde er muligt at have konflikter med ham; konflikter, der hverken kan afgøres af en på forhånd aftalt generel norm eller ved en kendelse fra en 'udenforstående' og dermed 'upartisk' tredjepart."

Således skriver den tyske jurist Carl Schmitt (1888-1985) i sit mest kendte værk *Det politiskes begreb* (1932), der for nylig endelig er kommet på dansk (Hans Reitzels Forlag). Schmitts politologiske "ven-fjende"-begreb, der ifølge ham er selve definitionen på politik, har altid været misforstået og udråbt som odios, så en klargørelse om, hvori de af ham erkendte evige sandheder om politik består, er på sin plads. Schmitts tænkning må siges at udgøre den dybeste modsætning til den herskende 68'er-humanitarisme.

Når Schmitt taler om "fjenden", er det den eksistentielle modsætning til ens egen stats liv. Der er ikke tale om personlige præferencer eller personligt had. "Hvad der er moralsk ondt, æstetisk hæsligt eller økonomisk skadeligt, behøver ikke af den grund at være en fjende. Hvad der er moralsk godt, æstetisk skønt eller økonomisk nyttigt, bliver ikke dermed til en ven i ordets specifikke, dvs. politiske betydning." (s. 62). Schmitt gør opmærksom på, at når Bibelen taler om, at man skal elske sine fjender, er der også kun tale om den private fjende; den offentlige fjende er ikke omfattet af kærlighedsbudet. "I den tusindårige kamp mellem kristendom og islam er der da heller ingen kristen, som er kommet på den tanke, at man ud fra næstekærlighed til saracenerne eller tyrkerne skulle udlevere Europa til islam i stedet for at forsvare det." (s. 64). På samme facon forstås med "ven" her ikke den private ven, men slægtsfællen (folkefrænden eller landsmanden).

Bekæmpelse af den politiske fjende er således legitim, men Schmitt så med foruroligelse, hvordan en ny holdning brød frem (under Første Verdenskrig og i Versailles), hvor kampen bliver umenneskelig, fordi fjenden placeres i lavere moralske kategorier og gøres til et menneskeligt afskum, "der ikke blot skal slås tilbage, men *tilintetgøres* definitivt, *altså ikke længere blot er en fjende, der skal holdes inden for sine egne grænser.*" (Schmitts kursivering). Tilvejebringelsen af en fælles grænse, ikke tilintetgørelse af fjenden som sådan, er for Schmitt den legitime politiske kamps mål. Og kun den nationale eksistens berettiger en sådan kamp:

"Det ville være grusomt og forrykt, hvis man for alvor krævede af menneskene, at de skulle dræbe andre mennesker og være parat til at dø, for at de overlevendes handel og industri kunne blomstre eller efterkommernes forbrugskraft vokse."

I fællesskabets eksistenskamp kan den enkelte rigtignok hævde, at han privat ingen fjender har, men en sådan erklæring er altså irrelevant. Derved er kun signalet, at vedkommende ønsker at udskille sig fra den politiske helhed, som han ifølge sin eksistens tilhører, og at han blot ønsker at leve som privatperson (dvs. den risikofri upolitiske tilværelse, der er definitionen på en bourgeois). Hvis tilstrækkeligt mange i et folk vælger den "løsning", om det så er af fejhed eller malplaceret sympati for fjenden, vil resultatet ikke blive universel fred og fordragelighed, men at den mere beslutsomme fjende tager over: "Når et folk ikke længere har kraften eller viljen til at forblive i det politiskes sfære, forsvinder det politiske ikke ud af verden. Det er kun et svagt folk, der forsvinder."

Carl Schmitt

Bag de fine ord

Schmitts bog er en guldgrube i demaskeringer af de begreber, der også i dag er på mode: "Når en stat bekæmper sin fjende i menneskeheden navn, så er det ikke en menneskehedenens krig, men en krig, i hvilken en bestemt stat forsøger at okkupere et universelt begreb for at identificere sig med det på modstanderens bekostning – på samme måde som man kan misbruge fred, retfærdighed, fremskridt og civilisation ved at gøre krav på dem og dermed frakende fjenden dem." (s. 95). Den, der påberåber sig menneskeheden, er ifølge Schmitt en bedrager. Når således fx Milosevic udråbes som forbryder mod menneskeheden, er det rettelig som forbryder mod sejrherrenes interesser. Man må være opmærksom på, at det altid er konkrete menneskegrupper, der i "rettens" eller "menneskehedenens" eller "ordenens" eller "fredens" navn kæmper mod andre menneskegrupper, ligesom beskyldninger for umoralitet og kynisme igen og igen bruges som politisk middel af konkret kæmpende mennesker. Når muslimerne nu appellerer til, at vi skal opfylde deres "menneskeretigheder", er det da også kun en facade for deres magtinteresser i at kile sig ind hos os.

Den moderne brug af sentimentale begreber i storpolitikken – kort sagt frihed, lighed og råddenskab – er altså udtryk for en større kynisme end den såkaldte "macchiavellisme". (Jævnfør det velkendte, at kommunisterne var værre end nazisterne for så vidt, at de ikke som disse kun slog ihjel en masse; de hyklede oven i købet, at det var for det gode). Som Schmitt så rigtigt bemærker: Macchiavelli ville ikke have skrevet *Fyrsten*, hvis han havde været macchiavellist, men snarere en bog sammensat af sentimentale sentenser. Med andre ord synes det ofte at være "kynikerne", der reelt er de humane – og omvendt.

Romantiseringen af politiske begreber flourer jo i dag endnu mere end på Schmitts tid. Vore velstående flygtningevenner burde alvorligt lytte til hans advarsel om, at overalt i den politiske historie fremstår den manglende evne eller

vilje til at skelne mellem ven og fjende som et symptom på et forestående politisk endeligt: "I det præ-revolutionære Rusland romantiserede de klasser, der var ved at bukke under, de russiske bønder og gjorde dem til gode, brave og kristne musjikere. Et relativistisk bourgeoisie forsøgte i et forvirret Europa at gøre alle tænkelige eksotiske kulturer til genstand for sit æstetiske forbrug. Før revolutionen i 1789 havde det aristokratiske samfund i Frankrig sværmet for det 'af naturen gode menneske' og for det rørende dydige folk." (s. 114f.). Det var besynderligt at se den selvsikkerhed og uskyld, hvormed de privilegerede i Frankrig talte om folkets godhed, mildhed og uskyld – midt under terrorregimet 1793. De, der i dag sværmer for de "fredelige" og "moderate" musli-mer, vil ligeledes en dag vågne til en fryg- telig sandhed.

"Menneskerettens" nyttige idioter

Menneskeretsideologerne – Ellemann'erne og Kjærum'erne – burde også tage til efterretning Schmitts erkendelse, at det altid kun er konkrete mennesker eller alliancer, der hersker over andre konkrete mennesker og alliancer, hvorfor morales, rettens, "normens" osv. herredømme politisk set også kun har en konkret magt-politisk betydning. Alle de smuktklin- gende tomord er i politik metaforer for interesser i kampen mellem ven og fjende, og her er en betragtelig del af vor "elite" desværre gået i fjendens sold - i tjeneste for dem, der modsiger vor eksistens og skal tilbage bag deres egne grænser.

Den stærke europæiske nationalstat (som ikke lader sig påvirke af idealistiske lobbyister o.lign.) var for Schmitt garan- ten for den civiliserede krig, hvor menne- skene blev hindret i deres naturlige ten- dens til at betragte fjenden som udyddel- sesværdige forbrydere. Efter hans tid er statssystemet jo kun undergravet yderli- gere af det selvretfærdige menneskerets- herredømme, så vi går farlige tider i møde. Særlig vil "nationalister", der blot forsvarer det klassiske statssystem, blive stillet udenfor menneskeheden og jaget som fredløst vildt. Hvis de menneskerets- bevidste jægere vel at mærke ikke forin- den – sammen med deres bytte – er blevet slagtet i den etniske borgerkrig, der bliver følgen af det sammenbrud af nationalsta- tterne, som menneskerettighedernes over- herredømme fremkalder.

Intet er farligere end at tro, at der kan her- ske et "neutralt" sprog, som i lige grad dækker alle menneskers interesser. Schmitt rev med sin bog Kejserens nye Klæder af dem, der hævdede dette for 70 år siden, og endnu i dag vil deres arvtagere ikke tilgive ham derfor.

Toneangivende erobningsplaner

En af de mest indflydelsesrige religiøse skikkelser i den sunnitiske islam, sheik Youssef al-Qaradhawi, erklærede i en prædiken 13. december sidste år, at "islam som erobrer vil være sejrrig i Eu-ropa". Rom vil ifølge al-Qaradhawi blive omdøbt til Romiyya. Lignende udtalelser er flere saudiske imamer kommet med for nylig. Og i Al-Aqsa moskeen i Jerusalem har palæstinenserens viceminister for tro og islamiske sager, Youssef Jumàa Salameh, udtalt, at "de, der tror, at islam har standset sin ekspansion ved indtagel- sen af Konstantinopel, tager fejl." Også imam Mohammed Abd El-Karim har i

den store moske i Kartoum, Sudan, for få måneder siden erklæret, at hele omverden- en skal erobres, og at det er påkrævet at indtage Rom.

Ikke alene "ekstremisterne", men også de store internationale "moderate" autoriteter indenfor islam er altså enige om islams verdenserobrende mission. Imens kritiserer paven blot katolikkernes angivelige svære vilkår i Rusland uden at nævne de kristnes uendeligt værre lidel- ser i islamiske lande. Typisk for vestlig tavshed over for muslimernes fremfærd.

(Kilde: J'ai Tout Compris! 2003 nr. 29).

Katastrofen Lykketoft

Efter en 4-5 politisk turbulente år blev So- cialdemokraterne for nylig enige om, at partiets nye leder hedder Mogens Lyk- ketoft. Utallige politiske kommentatorer har i den seneste tid løftet Lykketoft op i nogle højder, hvor hans evner ikke rækker til. Nok har Lykketoft bevist, at han me- strer at skruer en hæderlig og ansvarlig fi- nanslov sammen og få den igennem fol- ketinget.

Men når det gælder de store og principi- elle linjer i det land, han søger ansvar for, er han den perspektivløse teknokrat. Lyk- ketoft betragter sig netop ikke som an- svarlig for et land, men for et "samfund", hvor det ene saliggørende er tallene i bud- gettet. Det viste han klart allerede i marts 1995, hvor han som finansminister talte for at fordoble indvandringen for at "de- monterer pensionsbomben". Her kom dog også hans evner som regnemester til kort, idet indvandring reelt har vist sig at være en dårlig forretning. At i særdeleshed en selvproklameret arbejderpolitiker skulle gå ind for masseimport af manuel ar- bejdskraft i en tid, hvor mange arbejds-

pladser alligevel flyttes til lavtlønsområ- der eller bortrationaliseres, viser perspek- tivløsheden og den manglende sammen- hæng i socialdemokratiske grundprincip- per. Teoretikeren Lykketoft er desuden helt uden sans for den etniske problema- tik, hvis uhyggelige konsekvenser han al- lerede bærer et tungt ansvar for.

I hans korte periode som udenrigsmini- ster lykkedes det for ham at komme på kant med vores vestlige samarbejdspart- nere pga. revolutionsromantiske globale sværmerier. Tidligere har han gjort sig be- mærket som tilhænger af terrorgrupper i både Afrika, Mellemøsten og Mellem- amerika, herunder "sambasocialisten" Castro med de 17.000 henrettelser på samvittigheden.

Med valget af Lykketoft har Socialdemo- kraterne cementeret sin perifere indfly- delse på dansk politik i de kommende år. Ved næste valg risikerer partiet at nærme sig norske tilstande.

Poul Vinther Jensen
Peter Neerup Buhl

Brevkassen

En læser fra Midtjylland har sendt for- eningen en nytårshilsen og skriver blandt andet:

"Det er besynderligt med den uviden- hed og blindhed og den totale uvilje til at

stå imod og være med i kampen, der har betaget vort folk. I total blindhed nægter man at se den sandhed i øjnene: At Dan- mark er under besættelse, og at vore poli- tikere, præcis som under tyskernes besæt-

telse, går ind for dialog og samarbejde – besynderligvis med næsten hele den gejstlige stand og især dens ledere, biskopperne, i spidsen. Man skulle dog forvente, at i hvert fald disse ville forsvare vor tro og kirke. En ufattelig blindhed eller dumhed råder. Selv angående Tyrkiets optagelse i EU råber de om at ”give Tyrkiet en chance”. Hvis den optagelse lykkes, er der endnu mere grund til at sige: Danmark UD af EU!”

En læser fra Frederiksberg går et skridt videre og nøjes ikke med at anklage de gejstlige:

”Sikke dog en masse had disse kirkesvindlere skaber blandt menneskenes

børn. Det er lidt svært at ”tilgive dem, selv om de ikke vide hvad de gøre”. For hvor kommer alt det had fra? Efter min mening kommer det fra Moses og Muhammed såvel som fra kristendommens Jesus med alle deres afarter af forkyndelser og egenarter. Altså monoteismen, der fører til ballade, hvor den end dukker op.

Vi får ikke fred, før al denne overtro bliver afsløret. Hvis menneskene absolut skal have vejledere på livets gang, kan jeg uden tvivl foreslå buddhismen. Den er kærlighed, fornuft og livsglæde. Man behøver ikke melde sig ind i en forening, men som jeg bare prøve at leve op til visdommen og lyset.”

lov). Islamisterne mener desuden, at når det er nødvendigt og muligt, skal disse love indføres voldeligt – som i Sudan, Nigeria, Afghanistan og andre steder.

Hertil kommer, at den dominerende ideologiske retning i mange islamiske samfund er hadefuld. Hvad der siges dagligt om jøder i mellemøstlige moskeer kan sammenlignes med det, nazisterne sagde om jøderne. Og ikke kun i moskeerne. Under Ramadanen kører egyptisk tv en serie i 41 dele, baseret på den antisemitiske forfalskning ”Sions Viser Protokoller”.

Af alle disse grunde må ens moralske vurdering af, hvad der finder sted i den muslimske verden, gøres uafhængig af det faktum, at det store flertal af muslimer er fredelige folk. Deres fredelige livsstil påvirker ikke de krigeriske retninger i deres religion. Således er det mest skræmmende ikke, at der er muslimske terrorister, men at så lidt kritik af islamisk terror kommer fra toneangivende islamiske grupperinger. Mens nogle muslimske grupper har fordømt individuelle islamiske terroraktioner såsom 11/9, er der ikke en eneste betydelig muslimsk gruppe i verden, heller ikke her i det frie USA, der har fordømt islamisk terror generelt. Og lederne af Al-Azhar Universitetet, den mest prestigefyldte institution for islamisk lærdom, har faktisk moralsk og religiøst støttet islamiske selvmordsaktioner mod israelere.

Så det faktum, at flertallet af dem, der lever i de islamiske lande, er gode mennesker, er uden betydning. Med mindre de gør noget for at fordømme og isolere de muslimske totalitarister og terrorister blandt dem, vil historien dømme dem på samme måde, som den har dømt alle de gode tyskere under Holocaust.

(Kilde: www.NaomiRagen.com).

Dansklærere mod danskheden

I en ny bog i Dansklærerforeningens Efteruddannelsesserie står følgende at læse i forordet: »(Danskfaget) er ved at blive et internationalt kulturfag. Og det er godt. Kun ved at underminere forestillingen om, at der findes en fælles kultur for indbyggere i Danmark, kan man åbne og efterhånden afskaffe begrebet danskhed som pædagogisk og dannelsesmæssigt ideal. (...) Danskfagets formål er derfor at undergrave danskheden.«

Peter Heller Lützen: *Danskfagets danskhed – en bog om danskfaget mellem metode og nationalitet.*

De fleste muslimer er fredelige – og hvad så?

Af Naomi Ragen

Altid når spørgsmålet om islam og vold – især terror – bliver rejst, får vi igen og igen fortalt, at ”det store flertal af verdens muslimer er fredelige mennesker”, der aldrig deltager i terror. Dette er helt korrekt.

Og helt irrelevant.

Det store flertal af tyskere i Nazityskland var også fredelige – kun et lille mindretal lagde nogensinde hånd på en jøde. Ej heller dræbte det store flertal af russere nogen, mens 20 til 40 millioner af deres medborgere blev myrdet af Stalins kommunistregime.

Pointen er, at den trussel mod civilisationen, der stammer fra islam, ikke formindskes mere af det faktum, at det store flertal af muslimer er uvoldelige, end truslen fra nazismen blev formindsket af store flertal af tyskeres fredelige adfærd, eller end truslen fra sovjetkommunismen blev gjort ligegyldig af fredeligheden hos det store flertal af russere.

Tyskland var en trussel mod civilisationen, fordi nazisterne og deres ideologi overtog det tyske samfund, mens flertallet af tyskere (de ”gode tyskere”) enten støttede de nazistiske idealer eller intet gjorde imod dem. Rusland var en trussel mod civilisationen, fordi kommunister overtog landet, og det store flertal af russere støttede enten Fader Stalin eller gjorde intet. Nogle islamiske samfund er i dag ved at blive en trussel mod civilisationen, fordi totalitære islamister og terrorister overtager disse samfund, mens flertallet af mus-

limer enten støtter deres idealer eller intet gør.

Naomi Ragen

Derfor er det i bedste fald meningsløst, og i værste fald uærligt, at benægte den trussel mod civilisationen, der kommer fra diverse muslimske samfund, ved at anføre, at de fleste muslimer ikke er voldelige. Kun en håndfuld saudiere terroriserede USA 9/11 01, men et stort flertal af saudiere støtter Osama bin Laden. Få palæstinensere binder bomber om deres børns kroppe, men flertallet af dem støtter en sådan ondskab, og ingen af de andre fordømmer det moralsk offentligt.

I dette øjeblik er hovedstrømningen i islamisk tankegang totalitær, dvs. at overalt, hvor det er muligt, skal en regering være islamisk og regere ifølge en streng tolkning af Sharia (muslimsk religiøs

Farvel Europa

Mark Steyn, klummeskriver for den britiske avis Daily Telegraph og Canadas National Post, havde i American Enterprise, december 2002, en artikel med titlen "Good-bye Europe". Nedenstående er uddrag heraf.

Jeg finder det nemmere at være optimistisk omkring Iraks og Pakistans fremtid end fx Hollands eller Danmarks. Det, der er galt med den islamiske verden, er relativt ligetil. Med Europa er det sværere at se en lykkelig slutning. Den gode nyhed er, at vi ikke behøver at være bange for en ny Hitler eller Mussolini, for med de nuværende fødselstendenser vil italienerne og tyskerne være sat ud af spillet om et par generationer. Kun få folk har haft mindre brug for Lebensraum. Tværtimod har den Europæiske Union regnet ud, at den har behov for endnu 50 mio. indvandrere de kommende få år bare for at opretholde en arbejdende befolkning, der er stor nok til at finansiere de overdådige sociale programmer, som de store årgange forventer at nyde godt af i pensionsalderen.

Hovedkilden til indvandring for Europa er muslimske unge fra Nordafrika og Mellemøsten. Hvis det er disse fyre, som skal sikre Hans og Pierre den livsstil, de er vant til, er det et svagt punkt: Ifølge skandinaviske statistikker er 40 procent af socialklienterne indvandrere. Og selv om det ikke er sandt, at alle indvandrere på socialhjælp er en islamisk terrorist, er det en god tommelfingerregel, at alle islamiske terrorister i Europa har været på so-

cialhjælp, idet de bor i radikaliserede ghettomiljøer uden at have andet at lave end at sidde og planlægge jihad hele dagen. Sheik Omar Bakri Muhammed, der for nylig lavede en pro-Osama demonstration i London, har krævet indførelse af islamisk lov i Storbritannien og udtrykte på et tidspunkt ønske om at se daværende premierminister John Major henrettet. Med tanke på, at det var mr. Majors ministerium, og nu Tony Blairs, der har støttet sheik Omar finansielt, lige siden han ankom for 15 år siden, forekommer det en smule utaknemmeligt.

Europas unge muslimer er mindre assimilerede end deres forældre og bedsteforældre, stik modsat traditionelle indvandringmønstre. I stedet for at blive mere europæiske bliver de mere islamistiske. Hvis "den grundlæggende årsag" til 11. september er islams problemer med moderniteten, burde vi ikke være overraskede over, at dette manifesterer sig mindre i Indonesien end i Holland, toppunktet for den grænseløst tolerante post-nationale stat, et liberalt utopia for cannabis-caffeer og bøsseægteskaber – foreløbig. Sheik Omars krav om indførelse af sharia forekommer ikke så absurd, når man tænker på, at om 20 år vil flertallet af hollandske unge under 18 år være muslimer.

Et multikulturelt samfund har svært ved overhovedet at diskutere disse ting. I en fremskreden teknokratisk Euro-stat er næsten ethvert emne, der er værd at tale om, blevet erklæret tabu. Europæiske vælgere, der kun har haft mulighed for at vælge mellem Eurodit og Eurodat, vender sig andre steder hen.

De vidt forskellige politikere, som befolkningerne nu vender sig til for at undgå selvmordskursen, bør ikke vente lykønskningstelegrammer fra pingerne i den Europæiske Union. I februar 2002 truede Belgiens udenrigsminister på EU's vegne Italien med sanktioner, hvis landets borgere stemte på Umberto Bossis Liga Nord. De europæere, der angreb præsident Bush for angiveligt at "give folk besked om, hvem de skal stemme på", da han holdt en anti-Arafat-tale, glemmer, at i Europa gør de det hele tiden.

Før den også fornærmede EU, var det perfekte symbol på en europæisk efterkrigsstat Østrig, hvor man opnåede den samme midter-venstre-højre-regering, uanset hvem man stemte på. Det var meningen med det hele. Europas politiske strukturer har siden Anden Verdenskrig været udformet med den hensigt at holde befolkningens lavere behov i ave. Faktisk har Europa været så fokuseret på det, der gik galt i fortiden, at det har været blindt over for, hvad der kan gå galt i fremtiden. Fremtiden er her nu. En fødselsrate, der er kollapsede, accelererende indvandring, elendigt socialsystem, en svigefuld politisk kultur, falske overnationale strukturer: For Europa er dette den Perfekte Storm.

Den ønskede invasion

"I de kommende årtier kommer vi til at hjælpe med en stærk udvandring fra Nordafrika og det sorte Afrika. Tre eller fire millioner nordafrikanere befinder sig allerede i Frankrig, og i de kommende år kan det blive til femten eller tyve millioner. Og omkring 2030 vil der være lige så mange mennesker i den arabiske verden som i Europa"

Forhv. FN-generalsekretær Boutros Boutros-Ghali, ifølge J'ai Tout Compris! 2002 nr. 27.

De ønsker at dræbe os alle

I en længere analyse efter terrorangrebet på Bali skrev Mark Steyn under titlen "They want to kill us all" i The Spectator blandt andet om muslimerne:

"...

Jeg har ikke årtiers erfaring i de finere nuancer i islamisk kultur, så når mennesker kommer med visse udtalelser, og deres handlinger stemmer overens med disse udtalelser, har jeg tendens til at tage dem på ordet. Som Hussein Massawi, forhenværende leder af Hizbollah, så smukt udtrykte det: 'Vi kæmper ikke, for at I skal tilbyde os noget. Vi kæmper for at tilintetgøre jer.' Islamisterne ønsker først og fremmest at dræbe amerikanere og jøder, eller allerbedst en amerikansk jøde – som Daniel Pearl, den dræbte reporter for Wall Street Journal. Når det ikke lykkes dem, er de glade for at dræbe australiere, briter, canadi-

ere, svenskere og tyskere, som de gjorde på Bali. Vi er alle vantro.

...

Bassam Tibi, en muslimsk professor ved Göttingens universitet i Tyskland, holdt en interessant tale nogle få måneder efter den 11. september: 'Begge sider burde ærligt indrømme, at skønt de bruger identiske ord, betyder disse forskellige ting for dem', sagde han. 'Ordet 'fred' indebærer fx for en muslim udvidelsen af Dar al-Islam – eller 'Islams Hus' – til hele verden. Dette er totalt forskelligt fra Oplysningens begreb om den evige fred, der dominerer vestlig tankegang.' Kun når hele verden er Dar al-Islam, vil den være et Dar a-Salam, eller 'Fredens Hus'. Målet er ikke et selvstyrende Palæstina, men Vestens død.'

Taler ved Landsoldaten i Fredericia 1. december 2002

I

Af Åse Clausen Bjerg

Et frit folk er ikke værd at have respekt for.

Et frit folk er med deres modbydelige tunger onde, og burde i virkeligheden bures inde.

Ja, et frit folk, det vil vi vise foragt og vende ryggen.

Danske kvinder er ludere, danskere i almindelighed hvide svin, og så er det, som det skal være, og danskerne skal ikke komme her og sige, at de gerne vil være i fred.

De bor her nemlig ikke, og der har aldrig eksisteret et land der hed Danmark.

Og danskerne skal sandelig heller ikke komme her og fortælle verden, at der eksisterer sorte får, og hvis de tror det, kan de komme ind og ruske tremmer.

Men hvide svin, dem er der mange af.

På Korsør Byskole blev en dreng mishandlet i skolegården af en af vore kulturberigere, han fik sparket milten i stykker, og den gode og humane skoleinspektør mente ikke, at der var tale om noget, der kom offentligheden ved.

Og det var det nok heller ikke, for drengens forældre havde den forkerte mening.

De var nemlig racister, men det er ikke racistisk at sparke milten i stykker på en dreng, fordi han er dansk. Han var tyk og grim, og sikkert også et dansk svin.

Danskerne tror, at de har krav på deres eget land, nej det har de ikke.

De ejer ikke dette land.

De kan i det hele taget ikke gøre krav på eget land, - den ret er kun forbeholdt palæstinensere, ja og så naturligvis alle muhamedanere, for det står i Koranen, at Allah har beredt dem et land højt mod

nord.

Danmark er en gave fra Allah. Ja, selvfølgelig.

Danskerne tror, de er et frit folk, men de tror fejl, for de er svage udi i sjælen.

De kommer til at følge med helt af sig selv, for det sagde Goebbels selv i 1939, og socialdemokraten Stauning gav ham ret.

Derfor indførte den socialdemokratiske regering et forbud mod, at man lagde sig ud med besættelsesmagten. Det var vigtigt, mente den, at opretholde det gode forhold, så danskere, der sagde vittigheder om besættelsesmagten, blev straffet for deres ugerninger.

Den socialdemokratiske regering biligede hvervning til Frikorps Danmark, og ve dem, der kom til at kalde disse unge soldater, som var hvervet til den tyske hær for landsforrædere. De blev også straffet. Men det var dengang.

Nu er tiderne da heldigvis mere moderne.

Nu nøjes man med at vende ryggen til det frie folk og være tolererende og forstå sig på vold.

Det skal man bare forstå. Det vidste vi ikke. Tænk at det er så enkelt.

Det er da godt at vi kan få hjælp til at blive moderne. Vi skal også bare tolerere det, siger de, for hvis ikke vi gør det, så kan vi få nogle flere bank. Kritik af volden kan nemlig få volden til at eskalere, er der nogen, der siger, så det gælder om at holde sin mund.

Forfatteren Peter Seeberg sagde i Politiken 19/11 97:

Som situationen er nu, er der en masse tegn på, at danskerne tror, at vi ejer dette land, fordi vi har arbejdet i det. Gu' gør vi ej. Vi ejer det ikke mere, end kineserne gør.

Hvor interessant. Ejer danskerne så også Afrika lige så meget som afrikanerne?

En overlevende fra modstandsorganisationen Studenternes Efterretningstjeneste har nu gjort opmærksom på, at den højt ansete multietniker også havde en fortid som nazi-kollaboratør. Han deltog i 1944 i fremstillingen af nazistiske propaganda-film!

Nå, javel ja. Så er der noget, der ringer. Var han også socialdemokrat?

Forfatteren Morten Sabroe i Politiken 20/6 99:

Den aften var jeg af den overbevisning, at Danmark ville være et dejligt land uden danskere. Jeg ville elske det, hvis det var fuldt af tyrkere, arabere, italienere, englændere, amerikanere, afrikanere, kinesere, japanere, polynesiere, grønlandere og lapper.

Jeg tror også, de ville synes Danmark var et dejligt land uden danskere. Man kunne flytte danskerne op til Grønland, der ville være masser af plads og alt for koldt til at trække bukserne ned og vise den store hvide røv frem.

Det blev sagt i Politiken af en med en lige så stor hvid røv.

En kendt forfatter sagde engang, at hvis ikke dansk kultur kan klare sig over for den muslimske, så var det vel fordi, den ikke var bedre værd. Han er nu ikke helt så moderne, som han selv tror. Det samme sagde Hitler, som sagde, at den tyske kultur stod over alle andre kulturer, som vil bukke under for den tyske. Nå ja, men han havde også muhamedanere i sin hær.

Hitler sagde, at det var Tysklands ulykke at de var kristne. Muhamedanismen havde været bedre, sagde han (citeret fra Alberts Speers Erindringer).

Ja, han har nok ret. Så er det sket med danskernes frihed, og sikkert held, for koranen siger:

”Drøb de vantro og hug deres finger-spiser af og skær deres halse over.”

God ide, så siger de nemlig ikke mere. Så kan vi helt afskaffe racismeparagrafen.

Så bliver der fred.

Det er essensen af det muhamedanske Tawhidprincip, at når alle har føjet sig ind under Allah og lever i overensstemmelse med Allah og helt ophæver sin egen frie vilje, så er der fred i verden.

Det er tilsyneladende også det socialdemokratiske princip. Og det har de nok ret i, for når der ikke er flere til at modsætte sig den politiske ensretning, jamen så må der jo blive fred. Det er da logik for perlehøns.

Kort sagt, folk, der kræver friheden og den frie vilje, send dem til Grønland, - men er det nu ikke synd for grønlanderne? Nå nej, de kan jo flytte til Dan-

mark. Danmark er for alle andre end danskerne.

For tres år siden snakkede de om verdenssamfundet, de snakkede om de brutale løsninger til gennemførelse af den perfekte ide, og pudsigt nok, så taler man om det samme i dag. De brutale løsninger, genialt. Tankepoliti, Vil danskerne ikke forstå, så skal de tvinges, var der engang en minister, der sagde.

Derfor har man oprettet et overvågningscenter i Wien, hvor der sidder en dansk god fe og overvåger alle danskere, dem med de forkerte meninger, og hun har gudskelov god hjælp af danske medarbejdere, så de gammeldags dinosaurer i Danmark skal ikke føle sig for sikre. Her kan de nemlig blive registreret i en kæmpedatabase, hvis de gør krav på deres eget land. Vi ved bare ikke, hvad denne database skal bruges til, men måske engang i fremtiden kommer de frie danskere til at mærke det. Og så er det nok slut med friheden. Frihed, fri vilje, gammeldags pladder.

Og det er heller ikke forbudt at begå selvmord i en højere sags tjeneste. Det siger præsterne i folkekirken, så derfor faldt Babelstårnet den 11. september for et år siden. Det var nok Gud selv, der havde styret piloterne ind i World Trade Centeret.

Det syntes den hellige kirke i hvert tilfælde at mene, og danskerne blev manet til besindighed. Der skulle ikke tales for meget.

Derfor siger vi det heller ikke, og vi vil da også undlade at nævne at over tre hundrede delegerede fra de islamiske lande mødtes i Islamabad i 1980 for at forberede dette angreb på den vestlige verden. Vi vil heller ikke sige, at indvandring og moskevirkosomhed er et led i denne strategi til at indtage den vestlige verden. Og fordi vi ikke siger det, har muhamedanerne offentliggjort en masse nutidig litteratur om emnet, hvor de gør rede for den hellige krig og erobring af vesten.

Der er skrevet "The holy terror", 1986, der er skrevet "Den islamiske forfatning, Ümeti Mohammad" i 1993, Der er skrevet "Den islamiske udfordring", (Konzelmann), i 1995 "Den Islamiske erklæring, af en bosnisk præsident", "Islam kommet for at blive" (Kari Vogt) og mange andre gode bøger. Og Det dansk/muslimske blad KHALIFA skriver i dec. 1994: "Vi vil supplere de unge muslimer med en intellektuel og politisk islamisk kultur og begynder med Allahs hjælp den intellektuelle kamp mod de vestlige værdier, inden oprettelsen af KHALIFA-staten, som vil lede muslimerne i kamp mod vesten, intellektuelt,

politisk og militært".

Ja, militært, står der. Jeg læste rigtigt. Men det lyder grimt i danske munde. Danskerne må ikke sige det. Så hellere forære Danmark væk.

Men som noget helt ultramoderne skal vi være flove, men mærkeligt nok, så er vi det ikke. Men det er jo også en fejl, for et frit folk er jo ikke flovt. Det har et højt selvværd, når det er sandt – vi er blevet moderne og vender ryggen til et frit folk.

Det frie folk med høj selvværdsfølelse er yt. Flyt til Grønland, kære danskere, og lad så grønlænderne flytte til det varme Saudi Arabien. Så kan I tale frit og her kan I beholde Jeres væmmelige demokrati for Jer selv, her skal vi nok lade være med at sparke milten ud af Jer eller voldtage Jer på samleband Her passer kuldegraderne til et frit folk.

Grundtvig sagde engang:

Jo kraftigere og jo kækkere ethvert folk værner om sin frihed og selvstændighed, sit fædreland og modersmål, des frodigere udvikler menneskelivet sig i alle retninger, og des gavnligere, glædeligere og frugtbare bliver veksel-virkningen mellem jordens folkefærd, des sandere og klarere oplysningen om hele menneskelivet.

Er han mon gammeldags eller fremsynet eller bare et hvidt svin, der bilder sig ind, at han er dansker?

Tak fordi I lyttede.

II

Af Vibeke Edsberg

Nu skal vi snart igen fejre jul. Når vi gør det, fejrer vi ikke kun Kristi fødsel, men også en endnu ældre højtid, vintersolhverv, årstidernes skiften og vor egen samhørighed med naturen og dens kræfter.

Vore forfædre var ikke før kristendommens indførelse vilde barbarer. Den nordiske gudelære har samme oprindelse som hinduismen, de ældgamle hellige

skrifter, vedaerne. I vedaerne fortælles om to mænd, der grundlagde et rige mod nordvest, Mark og Dano. Den dag i dag er der mange ord i de skandinaviske sprog, der stammer fra det hellige sprog, sanskrit. Min kilde til disse oplysninger er swami Viyadhishananda, som både er yoga mester og har amerikanske doktorgrader i fysik og biologi og som har forsket meget i Skandinavisk sprog og kultur.

Vi lever i en mærkelig, danskfjendtlig tid, hvor man kan opleve, at journalister, mediefolk, kulturradikale og andre stiller spørgsmål som:

"Er Danmark danskernes land?"

eller

"Er danskheden andet end frikadeller med brun sovs?"

eller

"Eksisterer danskheden overhovedet?"

Når vi så svarer: **"JA! Danmark ER danskernes land, hvad ellers?"**, så bliver de sure og fornærmede og kalder os racister, ekstremister, højrerabiater og andre fornemme skældsord. Man må ligefrem hjem og have fat i en fremmedordbog for at forstå, hvad det nu er for noget, man er blevet beskyldt for.

Jeg har f. eks. fundet ud af, at "rabiater" betyder, at være smittet med hundegalskab. Der kan man bare se!

Dette skal ikke være et foredrag i religionshistorie.

Men skal vi besinde os på, hvem vi er og hvem vi har noget tilfælles med, så er det jo ikke helt uvæsentligt, at der findes to andre store verdensreligioner - hinduismen og buddhismen, som også i princippet er ikke voldelige kærlighedsbudskaber.

Fra Indien er der faktisk kommet ganske meget hjælp gennem de seneste årtier. Yoga mestre har forladt den hjemlige hygge i deres klostre og er rejst til Europa og Amerika for at undervise de vesterlændinge, de har kunne få til at modtage deres hjælp. Dette foregår i forholdsvis stilhed, uden megen mediebevågenhed og helt uden bøvl, ballade og bombesprængninger.

Mahatma Gandhi har vist verden et strålende eksempel på AHIMSA, ikke-voldelig modstand.

Blot ved kærligt, men fast og vedholdende at holde på sit "Indien for indere" fik han de britiske koloniserere til at rømme Indien. Lad os lære af ham og af alle store ånder, som har formået at holde deres position uden at forfalde til at hade deres modstandere, uanset hvor groft de blev provokeret.

Gandhi sagde: "Når jeg fortvivler, så

tænker jeg på, at kærlighed og sandhed altid har sejret. Der har været tyranner og for en tid har de syntes uovervindelige. Men de er altid faldet. ALTID!"

JA, Danmark er danskernes land.

JA, dansk kultur er meget andet end frikadeller med brun sovs.

JA, danskheden lever i bedste velgående!

Jeg vil slutte med at læse et digt af en af vore mange, store digtere, Jeppe Aakjær.

Selv om det er skrevet i 1916 - altså midt under første verdenskrig, synes jeg, det er mere aktuelt end nogensinde.

*Som dybest brønd gi'r altid klare vand
og lifligst drik fra dunklest væld udrinder,
så styrkes slægtens marv hos barn og mand
ved folkets arv af dybe, stærke minder.*

Din egen dag er kort, men slægtens lang.

Læg øret ydmygt til dens rod forned.

*Årtusind toner op i gråd og sang,
mens toppen suser imod evigheden.*

*Vi søger slægtens spor i stort og småt,
i flinteøksen efter harvens tænder,
i mosefundets smukke plumpt og råt,
i kirkens kvadre, lagt af brede hænder.*

*Hvert skimlet skrift, hver skjoldet alterbog
har gemt et gran af slægtens vé og våde;
nu skal de vise mig, hvad vej jeg drog
og løfte mig en fleg af livets gåde.*

*Endnu en stund, så drør den danske rug,
mens lærken trilrer og gråøge kukke.*

*Du puslingland, som hygger dig i smug,
mens hele verden brænder om din vugge,
mod dig vort håb og manddomsdrømmen går,
når landsbyklokken signer dine strande,
når aftenrøden højt i skyen står
og sænker fredens korstegn på din pande.*

*Lad mig kun flagre hen som blad i høst,
når du mit land, min stamme frit må leve,
og skønne sange på den danske røst
må frie, stærke sjæle gennembæve.*

*Da står en ny tids bonde på sin toft
og lytter ud mod andre lærkesange,
mens himlen maler blå sit sommerloft,
og rugen gulnes tæt om vig og vange.*

Efterskrift: 150 - 200 autonome ballademagere, der kastede med æg, småsten, vand og tomater, forsøgte at rive kameraer fra private og en pressefotograf og truede mødedeltagerne. 50 politibetjente var påkrævet for at holde rødfascisterne fra at overfalde Frit-Folk deltagerne.

Lavere fødselsrater giver velstand

Ny rapport fra FNs Befolkningsskattede støtter DDFs argumenter

Siden sin start i 1987 har Den Danske Forening hævdet, at voldsom befolkningsvækst fører til fattigdom, - som igen fører til udvandring til områder med lav befolkningsvækst og tilhørende velstand, herunder Danmark. Denne opfattelse har Den Danske Forening gennem alle årene delt med FNs Befolkningsskattede, UNFPA.

De såkaldte humanitære organisationer har afvist en indsats mod befolkningsvæksten, idet en afhjælpning af fattigdommen ville gøre dem overflødige.

Den 3. december udkom den årlige rapport 2002 fra FNs Befolkningsskattede. Dette års rapport har titlen "People, Poverty and Possibilities: Making Development Work for the Poor" (Folk, fattigdom og muligheder: udvikling til gavn for de fattige).

Nedenfor bringer vi en oversættelse af dele af rapportens centrale kapitel, som har overskriften "fertility decline and economic growth" (lavere fødselstal og økonomisk vækst).

"En analyse af mange års data for befolkningsudviklingen og den økonomiske udvikling i 45 udviklingslande viser, at høje fødselstal forøger fattigdommen, dels ved at dæmpe den økonomiske vækst, dels ved at omfordele forbrugsmulighederne til ugunst for de fattige. Ved at reducere fødselstallet modvirkes begge disse negative effekter. Dette bør ske hånd i hånd med en formindskelse af dødeligheden, forbedring af uddannelsen og forbedring af adgangen til serviceydelser - især hvad angår familieplanlægning. Den samfundsmæssige effekt af en formindsket fattigdom ses tydeligt på væksten i nationalproduktet og på stigningen i forbruget.

I 1980 var den gennemsnitlige fattigdomshyppighed 18,9% svarende til næsten hver femte indbygger. Hvis alle de undersøgte lande havde reduceret deres netto fødselstal med 5 fødsler pr. 1000 kvinder i den fødedygtige alder (sådan som mange asiatiske lande gjorde), ville forekomsten af fattigdom være blevet re-

duceret med en tredjedel til 12,6%, svarende til hver ottende.

Studier af de enkelte lande bekræfter denne konklusion. I Brasilien er 25% af de mennesker, som blev født i 1970, fattige. Hvis fødselstallene var forblevet på det høje niveau, de befandt sig på i begyndelsen af århundredet, ville de fattiges antal have været 37%. Reduktionen af fattigdommen svarer til det, som ville være vundet ved en forøgelse af nationalproduktet med 0,7% hvert år.

Den positive omfordelingseffekt skyldes for det første, at der er færre udgifter til at opfylde børnenes grundlæggende behov og uddannelse; og for det andet, at fattige husholdninger får mere tid til at øge deres arbejdsindsats, indkomst og opsparing.

Et større generelt forbrug hjælper de fattige husholdninger, fordi det øger efterspørgselen efter arbejdskraft, hvilket øger lønningerne - også for familier, der ikke har reduceret fødselshyppigheden. En langsommere vækst i landbefolkningen mindsker efterspørgselen på jord, hvorved omkostningerne reduceres og den ikke-bærbare opdeling af ejendomme ophører.

Halvdelen af den anslåede reduktion af fattigdommen skyldes stigning i den økonomiske vækst, og den anden halvdel skyldes forbrug. Virkningen kan være ganske betydelig. For eksempel ville en nedgang i netto fødselsraten på 4 ud af 1000 pr. år medføre et fald i antallet af mennesker, som 10 år senere lever i absolut fattigdom, med 2,4%."

H.V.

Ak ja, stadig aktuelle ord...

"Den radikale Niels Helveg Petersen har i et svagt øjeblik erkendt, at partiet udmærket var klar over, at den økonomiske politik i 70'erne førte mod afgrunden, men at man ikke turde pege på de rigtige foranstaltninger, som Fremskridtspartiet havde gjort til sine mærkesager. Måske vil man til sin tid med tilbagevirkende kraft fortælle os, at man ville have ført en anden flygtningepolitik, hvis ikke Den Danske Forening havde repræsenteret den rigtige!"

Professor Stig Jørgensen
i JP 16/7 93.

Forvirring om fremmedudgifter og -antal

I bl.a. MetroXpress den 31. oktober 2002 stod noget vrøvl. Under overskriften "Dyrt for samfundet ikke at integrere" oplystes, at Integrationsministeriets skal have haft en af de her "tænketanke" på arbejde med et eller andet påtrængende og seks scenarier angående integration med eller uden succes.

Det er ikke til at forstå en dyt af det berettede. Der indledes med, at det vil koste samfundet 23,4 mia. kr. årligt, hvis ikke integrationen af udlændinge på arbejdsmarkedet bliver forbedret. Derefter anføres en tabel, der angiveligt skal vise de seks scenarier.

Samtidig har vi en professor fra Stockholm, der hævder, at de fremmede koster danskerne ca. 8 mia. kr. mod Marianne Jelveds vist 10,6 mia. kr. i 1996. Til det må man spørge, hvorfor Marianne Jelveds embedsmænd var så ukvalificerede, at de ikke forudså, at vi tjente adskillige milliarder på tilstrømningen siden 1996. Vi behøver ikke anføre mere til så svindelisk bestillingsarbejde.

Så er der flere bidrag fra Sverige, og de er også i gang i Norge nu. I Sverige og Norge har man således forsøgt at beregne fremmedudgifterne alternativt, fordi man ikke stolede på de officielle oplysninger. Al den mistro! I Sverige har lektor i Erhvervsøkonomi Lars Jansson beregnet et årligt beløb for Sverige og svenskerne på 267 mia. kr. Det er påvist i bogen "Mångkultur eller välfärd?" Den udkom i juni 2002.

Det er nu mærkeligt, at der er sådan en prisforskel fra en lektors til en professors beregninger.

Korrektthedens ofre er de undertrykte

Hvordan kan det være, at menneskeretsorganisationer og verdenspressen samles i indignation om Israels fremfærd, mens der er tavshed over for Sudans regering, som har slagtet 2 millioner i Sydsudan og taget vantro kvinder og børn som slaver? Dette spørgs-

Information om Danmark kommer til 150 mia. kr. på danske forhold:

<http://www.geocities.com/evigdk/ok-model.html>

Samtidig har man opdaget, at de fremmede bidrager med 60.000 pensionister her inden så længe. Det er Rockwoolfonden, der har lavet et camouflage-projekt, der skulle vise dette.

Information om Danmark har villet kikke lidt på deres besynderlige rapporter bag omtalerne, dels Integrationsministeriets dels Rockwoolfondens.

For 12 år siden udgjorde pensionisterne blandt de fremmede 4-5% af det samlede antal fremmede. Nu ser det nok anderledes ud, for ældre bliver de her i landet, når de ikke rejser hjem.

På sin vis er det jo heldigt: For ellers ville her være 1,2-1,5 mill. fremmede her i landet.

Pensionistandelen blandt danskerne er omkring 20%. Nu er det sådan, at de fremmede fortsat har en langt mindre andel i pensionsaldrerne end danskerne. Skal vi sige 8% eller 10%?

Så skal vi bare gange 60.000 med 12 eller 10, og det er jo ikke så galt. Vel da?

Til den sidste bekymring om de 60.000 pensionister er der også det spørgsmål, om det drejer sig om almindelige pensionister af fremmed herkomst eller dem, man kunstigt har fjernet fra udbuddet på arbejdsmarkedet, så arbejdsstyrke-beregningen for fremmede udføres anderledes for fremmede end for danskere. Vi ved det ikke.

Information om Danmark

mål rejste Charles Jacobs, præsident for den Amerikanske Anti-Slaveri Gruppe, i en artikel i maj sidste år. Han gav selv følgende svar:

Hvorfor denne tavshed? Det kan da ikke være fordi vi ikke bekymrer os om de sorte. De progressive kører dagligt kampagner for undertrykte sorte. Min hypotese er denne: Hvis man vil forudsige, hvad menneskeretsorganisationer (og medierne) fokuserer på, se da ikke på de undertrykte: Se i stedet på den part, der betragtes som undertrykkeren. Forestil Dem mediedækningen og rettighedsgruppernes aktioner, hvis det var "hvide", der

holdt sorte som slaver i Sudan. At have den "rette" undertrykker ville forandre alt.

Forestil Dem som alternativ den "forkerte" undertrykker: Hvis araberne, ikke jøderne, skød oprørske palæstinensere. I 1970 ("Sorte September") myrdede Jordan titusinder af palæstinensere på to dage, alligevel så vi ingen afsløringskampagner som for nylig i Jenin, hvilket vi heller ikke ville i dag.

Denne forskelsbehandling stammer ikke fra jødehad (i det mindste ikke i USA) – men den er ikke svær at forstå. Menneskerettighedsorganisationerne består for det meste af medfølelse hvide mennesker, der føler en speciel pligt til at protestere over for ondskab, der begås af nogle, der ligner "os".

"Ikke i mit navn" er det værdige svar, der gives af moralske mennesker. Sydafrikanske hvide kunne ikke få lov til at repræsentere "os". Men når vi ser ondt begået af "andre", har vi tendens til at se den anden vej. Selv om vi hævder at have én standard for al menneskelig handlen, har vi det ikke. Vi frygter anklagen for hykleri: Vi vesterlændinge havde trods alt slaver. Vi smed napalm over Vietnam. Vi lever i indfødte amerikaneres land. Hvordan kan vi dømme "andre"? Og derfor går vi ikke i brechen for hele menneskeheden.

De største ofre for dette komplekse er ikke jøderne, som manisk kritiseres, men ofrene for folkemord, slaveri, religiøs forfølgelse og etniske rensninger, som morderisk ignoreres: De kristne slaver i Sudan, de muslimske slaver i Mauretania, tibetanerne, kurderne, de kristne i Pakistan, Indonesien og Egypten.

At søge udsoning i stedet for universel retfærdighed betyder at ignorere lidelserne hos disse ofre for ikke-vestlig aggression og at gøre relativt meget ud af lidelserne hos dem, der er fanget i konfrontationen med folk ligesom "os". Hvis der fokuseres på israelerne, fordi de er ligestemte "os", ignoreres slaverne i Sudan, fordi deres herrers opførsel intet har at gøre med os.

I USA er det ikke primært antisemitisme, der får menneskerettighedsorganisationer til at fokusere deres kritik på Israel. Det er snarere vor manglende evne til på alle nationer at bruge de samme standarder, som vi bruger over for os selv. Effekten er antisemitisk. Men den fører også til, at vi lader alle dem i stikken, der har mest brug for det, men hvis undertrykkelse vi finder irrelevant.

Også i Holland...

90 procent af al gadekriminalitet i Rotterdam begås af indvandrere.

(Kilde: www.ukpoliticsmisc.org.uk 4/8 02).

Information eller fortielse?

Dele af pressen og det politiske system har – som vanligt – har ondt af noget, DDF har foretaget sig. Denne gang er det DDF's tilbud om at stille udsnit af en video til rådighed for offentligheden, som viser tjetjeneres mishandling af og mord på fanger og gidsler. Holger K. Nielsen mener, at det viser, hvilket lavt niveau foreningen befinder sig på. Han mener også, at videoen blot er russisk propaganda.

Vi, der befinder os på jordnært niveau, kan nok lade Holger svæve videre oppe på sin lyserøde sky, medens han bakker på piben og kigger i albummet med billeder fra SF's glade dage i 70'erne og 80'erne, hvor det var deltagelsen i "fredskampen", der var på tapetet. Han véd jo så åbenlyst ikke engang, at disse forfærdelige videooptagelser er et sædvanligt led i den afpresning, som udøves af tjetjenske fundamentalister og kriminelle, og som endog er gået ud over hjælpearbejdere i området.

Udsendelsen af videoen er naturligvis en provokation, for næppe mange er interesseret i at overvære den slags. For de mere tænksomme er der imidlertid anledning til at prøve at forstå grundlaget for den nuværende fase i den dybt ulykkelige konflikt:

Tjetjenerne havde *ikke* i 1991, da landet blev udråbt til en uafhængig stat, stemt om denne uafhængighed – i modsætning til andre lande, der på den måde gjorde sig fri af Rusland. Hovedparten af tjetjenerne er oven i købet flygtet – til Rusland.

Da landet fik faktisk uafhængighed i en periode i midten af 1990'erne, udviklede det sig til et kriminelt anarki med mord, kidnapninger og islamisk fundamentalisme af værste skuffe. Det hele kulminerede, da styret ligefrem erklærede hellig krig mod Rusland og invaderede naborepublikken Dagestan for dér at indføre islamisk lov.

Enhver ved, at russerne ikke har mulighed for kirurgiske militæroperationer, men i stedet - populært sagt - må tæppebombe sig frem. Det kunne derfor ikke komme som nogen overraskelse, hvad invasionen af Dagestan førte til.

Nu sidder så Holger og alle tidsaldres øvrige hellige og er foragede. Forargelsen kunne passende gå i anden retning.

Samtidig med, at russerne holder sørgedag efter, at over hundrede uskyldige mennesker har mistet livet i en tjetjensk gidselaktion, holdt man jo konference om Tjetjenien i København. Begivenheden

organiseredes med støtte fra det statsfinansierede Duetofteke Holocaustcenter forestået af den velkendte fornægter af dansk national identitet og tidligere(?) venstrefløjsfigur Uffe Østergaard.

I støttegruppen for Tjetjenien finder man i øvrigt det sædvanlige sammenrend: Bent Melchior, Vibeke Sperling, Knud Vilby, Bjørn Elmquist etc. etc. – flere også kendt fra "fredskampen" i sin tid, ligesom i øvrigt deres internationale ikon, skuespillerinden Vanessa Redgrave har en i så henseende dybt kompromitteret fortid.

Der er med andre ord tale om personer, hvis øjeblikkelige holdninger man gør klogt i at skrive sig bag øret. For man kan nogenlunde gå ud fra, at man skal orientere sig stik modsat, hvis man ikke vil risikere at komme ud i noget skidt.

Selvfølgelig kunne disse mennesker ikke komme på den tanke, at så længe der kørte en gidselaffære i Moskva, var det udelukket at holde tjetjenerkonference i København. *Selvfølgelig* tænker de sig ikke, at en sådan holdning måske endog kunne have lagt pres på gidseltagerne eller i det mindste have forhindret en sammenkobling af de to begivenheder. *Selvfølgelig* har de ikke så meget indlevelse i moskovitternes situation, at de kan se det uanstændige i at fremture netop på sørgedagen. *Selvfølgelig* tænker de heller ikke på, at deres manglende konduite må få konsekvenser for Danmarks forhold til Rusland.

Selvfølgelig – fordi gruppen domineres af personer, der altid er opsuget af ædle følelser for andre mennesker mere end af disse mennesker selv. Folk der *netop* karakteriseres af mangel på indlevelse i andres problemer, når disse ikke kan omsættes til brændstof i deres eget humanistiske, internationalistiske, senromantiske hobbyunivers.

I denne situation er det på sin plads at provokere med at vise i levende billeder, hvad det er for problemer, russerne står med. Det er måske også på sin plads at huske, at omend der endnu er langt mellem det ideelle demokrati og de herskende tilstande i dagens Rusland, så er samme Rusland *ikke* identisk med Sovjetunionen. Tværtimod gør russerne et stort arbejde for at indhente 1.000 års demokratiske forsømmelser.

I denne situation bør jordbundne mennesker afstå fra at kloge sig på ting, de dybest set ikke har forudsætninger for at vurdere.

Ole Hasselbalch

DDF har stadig til salg video med muslim-overgreb i Tjetjenien – indsæt 100 kr. på vor giro 454-7551, mærket "T-video".

Fremmedantallet vokser stadig

Fra 1. juli til 1. oktober voksede antallet af indvandrere og efterkommere fra 421.715 til 427.983. Deres andel af befolkningen voksede dermed fra 7,8% til 8,0%.

Kilde: Nyt fra Danmarks Statistik nr. 453, 2002

Kommentar:

Den fortsatte indvandring udgør en voldsom belastning for Danmarks økonomi og er den vigtigste årsag til, at regeringen får svært ved at indfri sine løfter om skattelettelser. Den netop udsendte finansregørelse påpeger, at hvis blot halvdelen af de kommende indvandrere i Danmark får et arbejde, vil indvandringen påvirke Danmarks økonomi positivt.

Men det er der næppe udsigt til.

I dag, hvor der er næsten fuld beskæftigelse, er kun 42% af indvandrerne fra mindre udviklede lande i beskæftigelse.

Det tilsvarende tal for danskere er 75%. Hvis en lavkonjunktur sætter ind, må beskæftigelsesgraden blandt indvandrere fra mindre udviklede lande forventes at falde markant, hvorefter enhver udsigt til skattelettelser vil forsvinde som dug for solen.

Det er på høje tid at påbegynde hjemsendelsen af udlændinge, som opholder sig i Danmark uden rimelig grund!

H.V.

Definitioner:

Indvandrere defineres som personer, som er født i udlandet og hvis forældre begge er udenlandske statsborgere eller født i udlandet. Indvandrere omfatter således også en del udlændinge, som har fået dansk statsborgerskab.

Efterkommere defineres som personer, som er født i Danmark af forældre, som begge er indvandrere eller efterkommere.

Som danske defineres foruden folk af dansk nationalitet tillige folk af fremmed nationalitet, når blot en af forældrene er dansk statsborger og født i Danmark.

Fremmede nationaliteter glider således løbende ud af statistikken over indvandrere og efterkommere, efterhånden som Folketinget tildeler dem dansk statsborgerskab.

Tredje Verdenskrig

Demografi og terror er de to hovedelementer i dette århundredes globale konflikt. Dens midler kan ikke sammenlignes med de tidligere verdenskriges, ej heller kan dens udbrud nøjagtig fastslås. Men der er allerede ved at blive varmet op, og 11. september 2001 var kun den hidtil største gnist. Vestens lande er i defensiven med de koloniserede folks typiske servilitet over for aggressoren.

Af Peter Neerup Buhl

Kampen mod islam i Europa er ganske konkret. Der er ganske enkelt millioner af mennesker på vort kontinent, der simpelt hen ikke skal være her, fordi de står for en anden samfundsudvikling end de indfødte befolkninger.

Men selv såkaldte islamkritiske politikere og nationale intellektuelle ser kun kampen mod islam som en kamp "på ord". Det bringer i hu Paul Valéry's ord: "Intellektuelles gerning er at rode rundt i alle ting for så vidt angår disses tegn, navne eller symboler, uden en modvægt i form af reelle handlinger. Resultatet heraf bliver blot, at deres forslag er forbavsende, deres politik farlig, og deres lidenskaber overfladiske." Med rette har Jean-Marie Le Pen ønsket at starte en indsamling for at oprette et monument for "den ukendte intellektuelle", der uforbederligt brolægger vejen til helvede. Begeistret legitimerer de intellektuelle politikernes "integrationspolitik", der i virkeligheden blot er en (foreløbig) fredelig juridisk-økonomisk libanonisering. I 1940'erne var sådanne personer i samarbejde med den nazistiske besættelsesmagt, nogle århundreder tidligere samarbejdede de med de islamiske invasionister i Spanien.

Typisk kan nutidige revisionister som Faurisson og en islamist som Radio Islams Ahmed Rami dele podium i den fælles kamp mod vore vestlige liberale oplysningssamfund. Det ledende historiske institut for revisionisme i Californien modtager økonomisk støtte fra bin Laden, Saudi-Arabien og Iran. Og venstrestremister som Simone de Beauvoir og Jean-Paul Sartre anså begejstret Khomeinis magtovertagelse for at være en "guddommelig overraskelse". En del nynazister og nyfascister er ligesom tilhængere af Røde Armee Fraktion og De Røde Brigader i de senere år konverteret til islam for at blive

aktive terrorister for Allah. Ledende "antiglobaliserings"-aktivister er ligeledes konverteret til islam (hvilket afslører, at hadet til det eksisterende Vesten også er bevæggrunden for denne retning). Forskellen mellem nazisme og kommunisme på den ene side og islamismen på den anden er dog vel at mærke, at mens repræsentanterne for de to førstnævnte har følt trang til at dække over eller skønmale egne forbrydelser, proklamerer islamisterne stolt egne forbrydelser som Allahs vilje. Men der er helt klart en sigende totalitær "rød-brun-grøn" fællesfront. Den er indgående beskrevet i Alexandre Del Valles bog *Le totalitarisme islamiste à l'assaut des démocraties* (Éditions des Syrtes 2002, 463 sider). I kontrast til højre- og venstrestremisters objektive islamalliance må vort eneste svar på muslimernes aktuelle jihad være en *reconquista*, en parallel til spaniernes befrielseskamp og udsmidning af maurerne i middelalderen. For som Bosniens tidligere leder Izetbegovic har erklæret, kan islam i længden ikke eksistere side om side med andre grupper i en stat. Før eller siden må den gribe overherredømmet og skabe en autentisk islamisk stat. Altså må muslimerne ud af Europa.

Den femte kolonne

I hele Vesten er islam på fremmarch. Situationen i USA blev beskrevet i Steven Emersons profetiske artikel "Get ready for twenty World Trade Center Bombings" (i *Middle East Quarterly* juni 1997). Amerikanske muslimske ledere er enige om det realistiske mål: USA skal være muslimsk i løbet af dette århundrede. Den 11. september 2001 har paradoksalt nok kun styrket fremmarchen – siden WTC blev lagt i ruiner, er antallet af konverteringer til islam i USA firedoblet.

Og forsvarsværkerne falder trods den ydre militære styrke, der dog intet kan udrette i fravær af mod og mandshjerte. Bill Clinton blev af muslimlobbyen presset til aldrig at nævne "islam" i forbindelse med bin Laden, og Bush junior vrøvler om islam som en "fredens religion".

I Vesteuropa står det dog værre til. I dag er der flere muslimer i bare Frankrig end i Libanon, Libyen eller Palæstina, flere end i hele eks-Jugoslavien, flere end der var i Algeriet op til Anden Verdenskrig. Nøjagtig hvor mange muslimer, der er i Frankrig i dag – 4, 5, 6 millioner eller flere? – aner ingen.

Dette sidste er René Marchands triste konstatering i hans alarmerende bog *La France en danger d'islam. Entre jhâd et reconquista* (L'Age d'Homme 2002, 359 sider). Marchand er ekspert i arabisk sprog – i 1960, midt under Algeriet-krigen, var han den eneste arabisk-kyndige, der blev rekrutteret til den franske marine. Sigende for vestlig uvidenhed og ligegyldighed over for truslen fra syd.

Prægnant konstaterer Marchand, at der ikke er noget problem ved integrationen af indvandrere, der ikke skyldes islam – "der er i forbindelse med indvandringen kun ét uløseligt problem, og det er islam". Han udpeger islamisternes realitetssans som en årsag til deres farlighed. Mens deres vesterlandske værter er hyllet i godmenneske-naivisme og illusioner, avancerer islamisterne skridt for skridt med deres erobningsplaner. De planlægger, manøvrerer, korrigerer, tilføjer – mens vor "elite" ser dumt måbende til eller toppes om hårkløvrerier. Mange europæere tror, at muslimerne er i færd med at "integreres", men muslimer, der ikke befinder sig på islamisk territorium, har ifølge islam lov til at dispensere fra alle ydre leveregler – vedr. bønner, faste, uren spise osv. – hvis det kan fremme territoriets overgang til islam, hvor de så igen kan leve ifølge deres "tro". Ja, ifølge den klassiske islamiske jurist Ibn Taymiyya har muslimerne direkte pligt til kamæleonagtigt at indpasse sig hos værterne for at fremme magtovertagelsen. Derfor kan selvmords-terrorister endog agere vestligt-dekadente (fx langhårede alkoholikere) indtil de med ét slår til.

Marchand redegør for, at islamismen, den militante "politiske islam", ikke er et moderne fænomen, men har været en del af islam fra starten, og den vil først dø med islam. Ja, islamismen er egentlig den

ægte, oprindelige islam, som blot har været sat i skyggen af vestligt påvirkede medløbere under kolonialismen. Når vestlige regeringer prøver at fremme en "moderat islam" blandt indvandrerne, arbejder de derfor i realiteten for en styrkelse af den militante islamisme. Selv i bedste fald kan islam i Vesten derfor kun være en "transitlejr", hvor tæmmede muslimer fra eks-kolonierne overdrages i islamisternes hænder – radikaliseringen af eksil-muslimer er jo et velkendt fænomen. Illusionen "Euro-islam" er derfor en hindring, ikke en lettelse, for den (hypotetiske) vestliggørelse af muslimske indvandrere. Det er da også en arrogance uden lige, at vestlige lande tror sig i stand til at opfinde deres egen definition af islam, uacceptabel for muslimer og på tværs af deres 1350-årige traditioner. Betegnende taler Tariq Ramadan, den mest kendte "euro-islamist", om pligten til emigration for islams sag, idet "hele verden er en moské". Ramadan er sønnesøn og direkte arvtager til Hassan al-Banna, hvis fundamentalistiske, pro-nazi Muslimske Broderskab også ville erobre verden. Ramadan gik i bogen *L'islam en questions* (2000, s. 29) i brechen for sin voldsforherligende forfader og fremstillede ham som forbilledlig moderat – hvilket selvsagt er et skoleeksempel på taqiya, den islamiske løgn. Alexandre Del Valle redegør for Ramadans foredrag for muslimsk europæisk ungdom om den "trinvis" multikulturalisme, hvor Ramadan forstår at manøvrere taktisk, indtil den demografiske udvikling er i hans favør.

Islamismen i Europa er ifølge Marchand som et isbjerg, hvor størstedelen er skjult. På den lille synlige del opføres et spil for galleriet, krydret af og til med attentater o.lign., som skal få værterne til at tro, at de farlige er begrænset til små gale grupperinger. Selv såkaldte verdslige muslimer ligger under for gruppepresset til at følge trop (Marchand nævner – med allusion til fornævnet på Frankrigs ledende populære fodboldspiller – at navnet Zin ed-Din betyder "religionens pryd"). At samme Zinedine Zidane formår at agere "forbillede for integrationen" er i øvrigt ikke imponerende, når han tjener 100 mio. franc årligt. Men det kan man jo ikke give alle muslimer i Vesten.

Angrebskrigen mod de vantro

Alexandre Del Valle går i sin førnævnte bog i kødet på alle myterne om, hvor meget vi skylder islam. Han detaljedokumenterer fra det historiske forløb siden profeten Muhamed, at den klassiske old-

tids kultur er overleveret til Vesten via undertrykte ikke-muslimske minoriteter under islam, og at langt mere havde været overleveret, hvis det ikke havde været for islams hærgende og ørkendannende fremfærd. Inden islam væltede frem fra den arabiske ørken, var hele Middelhavsområdet forenet af den latinsk-græske kultur på jødisk-kristent grundlag. Hele denne harmoniverden blev knust af Muhameds disciple, som entydigt forsinkede udviklingen kolossalt. Som kalif Omar typisk udbrød, da han indtog Alexandria: "Brænd bibliotekerne, for deres værdi er samlet i denne ene bog, Koranen." Vesten har intet at takke islam for, og vi har således ingen "gæld" at betale af til muslimerne i dag – tværtimod.

Del Valle hudfletter den moderne vestlige værdinihilisme, som åndeligt har afvæbnet os, før fjenden invaderede. Omvendt er muslimer pr. definition potentielle militante fanatikere: Holdningen i den muslimske verden er, at der ikke er nogen skelnen mellem islam og det, der i Vesten opfattes som ekstremistiske varianter. Islam og islamisme er synonymmer. Den holdning er også blevet dominerende, at der ingen modsætninger er mellem sunnitter og shiitter, idet man står over for en fælles vantro fjende. "Islams Hus" kan vel have flere rum, men det er dog det samme hus, den samme familie. Og den "rent åndelige" islam er overalt et fantom. Som den ledende islam-ekspert Bernard Lewis konstaterer: "Islam er politisk, eller også eksisterer den slet ikke".

Helt generelt presser muslimerne i Vesten på for at give muslimer flere rettigheder i Vesten, fx længere opholdstilladelser og flere statsborgerskaber. Men forstår at fokusere på det væsentlige. Udadtil støttes integrationen, men en muslim forbliver en muslim ("ingen frafald fra islam"). Kendte ofre for denne regel er Salman Rushdie og Taslima Nasreen, mod hvem alle ledende islamister samledes til demonstration i Sheffield 28/8 1994 (bl.a. tuneseren Rachid Ghannouchi og Vestens darling fra Bosnien Izetbegovic, der var æresgæst). En opinionsundersøgelse foretaget af BBC 20/10 1989 viste, at fire ud af fem muslimer i Storbritannien støttede dødsdommen mod Rushdie. Blandt tilhængerne af Khomeini og dødsdommen mod Rushdie kan bl.a. nævnes sangeren Cat Stevens' *Islamia School* i London, som prins Charles bærede med et officielt besøg den 5. maj 2000...

I artikel 10 om trosfrihed i Den Islamiske Menneskeretserklæring fra 1981 præciseres det sigende, at trosfrihed betyder "friheden til at være muslim", ikke

frihed til ikke at være det! Dette gælder også i Europa (for samtidig blev artikel 18 i FN's menneskeretserklæring ændret i denne retning efter muslimsk pres). Imens favoriseres islamisk undervisning, bygning af moskeer, klædedragter osv. Europæerne skal vænnes til den "muslimske kendsgerning". Men først til slut mobiliseres de muslimske masser omkring islam og den arabiske kultur. Et stadigt mere islamiseret Nordafrika skal da fungere som base for kampene for erobringen af (først) Sydeuropa. Som en islamist forklarer Marchand, sættes processen i gang, når antallet af islamistiske netværk i Europa når en kritisk masse, der starter en selvforstærkende proces. I sidste instans på globalt plan, for målet er "planeten Islam". Alexandre Del Valle beskriver i sin førnævnte bog, hvordan muslimer indvandret til Vesten via parabolantennerne til Mellemøstens tv-stationer kan reagere kollektivt med muslimer i hjemlandene med uhyre kort varsel. Begivenheder i Gaza eller på Vestbredden kan føre til umiddelbare masseoptøjer i Melbourne, London, Kuala Lumpur og Sao Paolo. Den franske general Jean Salvan advarede allerede i 1994, at hvis en stor lederskikkelse viser sig blandt muslimerne og stiller sig i spidsen for disse oprørske masser, står vi over for en militær trussel fuldt på linje med Hitlers Tyskland og Sovjet.

Det fælles muslimske ønske er markant udtrykt af lederen af bevægelsen Jemaah Islamiyah, Abu Bakar Bashir: "Hvor jeg dog ønsker at se Amerikas undergang, Europas undergang, Israels og Australiens undergang." (Information 18/10 02). En hyppig gæst i Vesteuropa er sheik Aboubaker al-Djazairi, en lærd fra Medina, repræsenterende den "moderate" gren af den fundamentalistiske salafisme, med mange europæiske disciple. Han forklarede i 1999 de unge muslimer i Europa, at det er muslimers pligt at "skaffe sig alle mulige slags defensive våben, men også offensive, thi Guds Ord er det højeste, og at fabrikere alle former for våben, selv på bekostning af fødevarer, tøj og boliger, for at jihad kan fuldføres under de mest tilfredsstillende omstændigheder." En reportage i *Le Nouvel Observateur* fra november 1995 viste, hvor langt forberedelserne til den muslimske masseopstand i Europa allerede da var nået. Der blev givet en liste over de tunge skydevåben, som ophobes i franske indvandrerkvarterer, og bl.a. blev prisen på en kalashnikov i disse miljøer angivet (1500-2000 franc).

I London praler Omar Bakri, at alle 27.000.000 muslimer i Europa står sam-

men som én nation – og at 73% af verdens islamiske grupper åbent går ind for Osama bin Laden. René Marchands islamistiske interviewpartner (af perfekt vestligt velklædt ydre) erklærer, at ved at misbruge værternes pacifisme og minoritetsvenlighed m.m. regner de islamiske krigere med helt at overtage Frankrig i løbet af dette århundrede. Metoden beskrives åbenhjertigt i tidsskriftet for Organisationen for den Islamiske Konference, *L'Islam aujourd'hui*: "Succesen for en muslimsk minoritet er at en dag blive en majoritet. Dette fænomen lader sig gøre ved den gensidige assimilation mellem den ikke-islamiske majoritet og den islamiske minoritet, hvor majoriteten lidt efter lidt accepterer den islamiske moral og religion og slutter med at identificere sig med islam."

Omar Bakri Muhammed

Overtagelsen lettes af værternes totale eftergiveness (fx håndhæves i praksis i Frankrig den algeriske ægteskabslovgivning, polygami tillades, frafaldne fra islam forsvares ikke, og i Italien håndhæves sharia med amputationer m.v.). En objektiv indikator for eftergiveness gives af antallet af moskeer i Frankrig: 33 i 1970, 1.536 i 1999. Eftergivenesspolitikkerne er at sammenligne med tidligere tiders fredsdemonstranter og fodnotepolitikere. Efter angrebet på World Trade Center demonstrerede de atter deres pragtfulde, paradoksale femtekolonne-logik – aldrig har der som efter 11/9 01 været så mange nyttige idioter i Vesten, der har manet til forståelse og solidaritet med al verdens muslimer... Disse er angiveligt blevet "ydmyget" af Vesten, mens sandheden selvfølgelig er, at de kun har sig selv at takke for deres misere. Men vore medløbere vrøvler stadig om en mulig tolerans "ægte" islam, ligesom de tidligere vrøvlede om en "ægte" socialisme i kontrast til virkelighedens rædselsregimer.

En – kættersk – muslim betroede sig til Marchand vedr. de unge muslimer i Frankrig: Franskmandene og andre europæere skal vide, at disse såkaldte anden-generationsindvandrere med kasketten i nakken (der selvsagt ikke er "ofre", men forkælede parasitter og frække forbrydere) ikke alene hader europæerne i en

grad, der overgår alle "nationalister"; de foragter os også, og de er sikre på, at de før eller siden bliver landets herrer. Vé de besejrede! Bl.a. har lederen af det Muslimske Parlament i Storbritannien opfordret muslimske unge i Vesten til at organisere sig for at fremme den islamiske "revolutionære forandring", der er på vej i verden – i det islamiske Storbritannien skal der herefter fx være opdeling mellem rettroende og vantro i transportmidler og på arbejdspladser – et veritabelt Apartheid-system, der er banet vej for af vore kære "progressive"...

Hvordan muslimerne ser på os, antydes af, at en imam i Frankrig i 1994 dræbte en ung muslimsk kvinde under en "eksorcisme" med det formål at fjerne de "vestlige dæmoner", der havde besat hende.

Hvordan muslimerne ser på os, antydes også af udtrykkene om de vantro i koranen, som de successive nye generationer af muslimer jo får indterpet også i Vesten. Ikke-muslimer er *moufsidoun* (korrumperede), *mounafiqoun* (hyklere), *fasidoun* (perverse), *zalimoun* (uretfærdige), *moukazziboun* (løgnere), *soufahaa* (vanvittige), *jahiloun* (uvidende), *moujrimoun* (mordere), *saghiroun* (ydmygede), *asfaloun* (nedrige), *khainoun* (forrædere), *baghoun* (prostituerede), *mountadoun* (aggressorer), *malounoun* (fordømte), osv. Omvendt er muslimer *ibad* (tro), *salihoun* (gode), *oulou al-albab* (behjertede), *oulou-aalim* (vise), *dahiroun* og *faizoun* (sejrende), *aaloun* (ophøjede), *sabiroun* (tålmodige), *saidoun* (herrer), osv.

Ligesom på Nørrebro, der ønskes etnisk rensning for de vantro undermennesker af muslimerne, har forskeren Gilles Kepel for Frankrigs vedkommende beskrevet adfærd i muslimske indvanderområder: Strategien går ud på at skabe islamiserede områder, så separate som muligt, hvor muslimerne kan udvikle egne samfund som trin mod den endelige erobring. Allerede nu håndhæves altså islamisk lovgivning i dette europæiske ingenmandsland. Forbudet mod frafald fra islam er blevet udvidet til at omfatte forbud mod frafald fra den muslimske kultur. "Kulturelle muslimer" holder stadig fast i det væsentlige...

Jihad i praksis

På hvilken måde, muslimerne i Europa vil føre krigen mod os på, kan anes i Tjetjenien, hvor et under Stalin-tiden importeret muslimsk "folk" nu kræver deres "ret". Deres metoder fremgår af den tjetjenske hjemmeside www.qoqaz.com, der opsummerer koranens og profetens regler om fangebehandling. Ifølge islam er det tilladt at dræbe krigsfanger. Men fem mu-

ligheder for fangebehandling kan udledes af de herskende tolkninger:

1. En polyteist skal dræbes. Han kan hverken få amnesti eller frigives for en løsesum.
2. Alle vantro polyteister og Bogens Folk (dvs. jøder og kristne) skal dræbes. De kan hverken få amnesti eller frigives for en løsesum.
3. Amnesti og løsesum er de to eneste måder at behandle fanger på.
4. Amnesti og løsesum er kun mulig efter drab på et stort antal fanger.
5. Imamen eller hans stedfortræder kan vælge mellem drab, amnesti, løsepenge eller slaveri for fangerne.

Som regel foretrakkes de mere blodige tolkninger, men hvilket alternativ, der vælges, afhænger altid af, hvad der konkret skønnes at gavne islams sag mest. Fx farlige fanger dræbes mens kvinder og børn bruges som slaver. Profeten Muhameds fremfærd gik også altid ud på at opnå størst fordel for muslimerne. På samme måde argumenterer tjetjenerne for drab på russiske fanger, ikke fordi muslimerne ønsker det, men fordi det er til størst fordel for islam. Det fremhæves, at Allah tillader drab på en fange, fordi det er en fange, i særdeleshed hvis han dræbes for andres synd og dermed fremmer islams sag som en afskrækkelse (for fjenden). Gidsler skal i overensstemmelse med islams love også behandles, så de gavner muslimer mest muligt.

De uforbederlige muslimer

Holdningen til hellig krig, jihad, er et selvfølgeligt, umisteligt element i alle muslimers sind. Mens de fire store islamiske juridiske skoler adskiller sig i mangt og meget, er de ganske ens hvad angår anbefaling af den diskriminatoriske behandling af vantro og forsvaret af jihad til brug for islams ekspansion. Som Marchand skriver, har han vel hørt muslimer fordømme konkrete terrorhandlinger, men aldrig aldrig nogensinde har han hørt en muslim fordømme principperne bag jihad, der stammer fra islams fundamentale kilder og har virket gennem hele dens historie. Ved at afvise jihad ville de altså afvise selve islam. Og når de kæmper deres hellige krig, vil de ikke se deres ugerninger som deres egne, men som Allahs umiddelbare handlen her på jorden, og de vil følge det klassiske muslimske bud om blind hengivenhed over for egne ledere uden at spørge, om de er dydige eller fordærvede – for den fælles kamp for islam er altoverskyggende. Og vi kan ikke skræmme endsige ræsonnere dem til fornuft, deres logik er stik modsat vestlig nytte-rationalitet og ønske om at klynge

sig til livet. "Vi elsker døden højere, end I elsker livet", lyder muslimernes etos i kontrast til vor. Den amerikanske utål-somhed over for tab i egne rækker og satsning på teknologisk overlegenhed har ingen fremtid konfronteret med en sådan mentalitet.

Muslimerne kan vi således ikke påvirke til det bedre – slet ikke med penge. Det er en misforståelse fra vore forbrugeristiske samfunds side, at musli-merne kan købes med penge. "Man gør islamisterne rigere, det er alt", konstaterer islam-eksperten professor André Burgat, forfatter til bl.a. bogen *L'islamisme en face* (1996). At ulandshjælp skulle dæmpe islams verdenserobningsplaner, afkræftes bl.a. af tilfældet Algeriet, som har levet af generøs gaveregn fra Frankrig gennem 30 år, men som stadig eksportere sit befolkningsoverskud og polemisk forlanger officielle undskyldninger, hver gang en algerisk kriminel bliver skudt af fransk politi. I øvrigt kan vi selvsagt hel-ler ikke "hjælpe" nogen, hvis hele funda-ment er had til os (se herom glimrende i Tidehverv nov. 2002 s. 188). Orientali-sten Maxime Rodinson har således be-skrevet, hvordan muslimerne gennem hele deres historie, og aldrig stærkere end i dag, har fremstillet sig selv som ganske fredelige og velmenende, hvis ulykker skyldes den onde omverden og ikke egen uduelighed og hadefuldhed. (Tidsskriftet *Géopolitique*, temanummer om islam, ef-terår 1993). Den libanesiske historiker Amin Maalouf bekræfter, at araberne nu gennem syv århundreder har set Vesten som den naturlige fjende: "Mod den er enhver fjendtlig handling, den være poli-tisk, militær eller begrundet i olien, kun en legitim revanche." En verdenscivilisa-tion grundlagt på en konspirationsteori...

I det hele taget kan altså islams had til os ikke fjernes ved at løse konkrete pro-blemer, som kun udgør påskud. Fx har Mellemøstproblemet intet at gøre med angrebet på WTC: Det blev konciperet længe inden Netanyahu og Sharon afbrød "fredsprocessen".

Marchand må fastslå, at muslimer og franskmænd, der så at sige har været na-boer i århundreder, "kulturelt ånder på forskellige planeter". Han beskriver, hvordan de muslimske teologer eller rets-lærde, som de menige troende slavisk føl-ger, afviser alle europæiske love og alle forpligtelser mod værtslandene, idet de er helt fokuseret på den fremtidige erobring.

Illusionen om, at muslimer kan blive vestliggjorte ved, at eliten uddannes hos os, demonteres grundigt af Alexandre Del Valle: Berømte islamister som Hassan al-Tourabi og Sayyed Qutb, lederne af den

algeriske islamfront m.fl. blev alle uni-versitetsuddannet i Vesten – hvor de netop fandt motiver til at hade os, altså den stik modsatte effekt end postuleret af dem, der manisk leder efter ræson bag masseindvandringen.

Marchand bruger naturligt en del Al-geriets løsrivelseskrig som Mene Tekel for fremtidens Europa under muslimsk masseindtrængen. Under Algeriet-krigen beroligede de franske myndigheder franskmændene: Terroristerne er ganske få, de støttes ikke af den brede befolk-ning, hvis flertal er moderat, selvstændig-hedsbevægelsen kan let undertvinges af ordensmagten osv. osv. Sandheden var jo, at oprørerne havde næsten total folkelig opbakning i krigen mod de vantro – helt som fronterne trækkes op i Frankrig og resten af Europa i dag. Ganske tørt må Marchand fastslå: "Det utænkelige i dag er for mange, at muslimerne, der har in-stalleret sig i Frankrig men nægter at til-passe sig, sendes tilbage til islams om-råde. Jeg siger roligt til dem: Denne hjem-sendelse vil finde sted. Eller Frankrig vil ophøre at eksistere." Strategien er derfor nu at "forberede det utænkelige". Men af den herskende klasse i Europa beskrives masseindvandringen kun i samme termer som et meteorologisk fænomen eller et jordskælv – et naturfænomen, som vi in-tet kan ændre på. (Se Henrik Gade Jensens fremragende JP-kronik 2/11 02 om denne holdning i den danske rege-ring).

Man fremmer endda aktivt den grønne pests konsolidering og kristendommens udryddelse i Europa, fx støtter EU genop-bygningen af hundreder af moskeer i Ko-sovo, mens lige så mange kristne kirker ødelægges sammesteds. Og mens saudiaraberne bruger deres oliepenge på at be-tale kristne kosovoalbaniere tusinder af dollars pr. person, hvis de går over til islam (en kvinde i Kosovo kan tjene 200 euro om måneden bare ved at gå med slør). Lad os over for dette forræderi hu-ske Mogens Glistrups ord i DR 12. marts 2000: "Kosovo er et serbisk område helt og aldeles. De kosovoalbanere der er i Danmark, skal selvfølgelig sendes hjem, men vi håber virkelig, at Milosevic får kræfter og styrke til at slagte dem, der er i Kosovo."

Fortsætter udviklingen, vil om tyve år europæiske områder som Provence, Pa-ris-området, Nordfrankrig og London-området alle være et nyt Kosovo. Da vil der fx i Frankrig være lige mange franske skolebørn og skolebørn af ikke-euro-pæisk herkomst – en befolkningsfordeling på 50/50 i den kommende generation.

Overvejelser før krigen

Mod alle de absurde, uendelige debatter og indrømmelser, der for tiden praktiseres i relation til muslimerne, skulle man i ste-det følge recepten i Guillaume Fayes ny-este bog *Avant-Guerre* (Éditions de L'Æncre 2002, 382 sider): "Islam bør af-vises en bloc, uden nogen som helst poli-tisk diskussion." Faye sandsynliggør, at vi nu lever i en førkrigstid – før en orkan, i forhold til hvilken Anden Verdenskrig kun var en let brise. Han forudser snarlige angreb på Vesten i form af "giga-terro-risme", der vil ryste vore samfund i deres grundvold. En "beskidt" radioaktiv bombe på 500 gram kan gøre en euro-pæisk storby ubeboelig i halvtreds år...

Faye gør op med den grasserende franske anti-amerikanisme og fokuserer i stedet strengt på islam som den egentlige eksistentielle fjende. Amerikansk indfly-delse kan bekæmpes, så længe vort eget biokulturelle grundlag er intakt, thi det er "tusind gange nemmere at lukke en McDonalds end en moske". Det ene for-nødne er altså at fjerne islam fra Europa – eller rettere muslimerne, for en fjende er altid konkret, er ikke blot religioner eller ideologier. Faye har derfor kun foragt for de intellektuelle og meningsdannere, der abstrakt taler om at styrke vort eget "vær-digrundlag", vor bevidsthed om at være kristne, dyrker folkloristik osv. som et åndeligt forsvar mod fremmedgørelsen, og for dem, der ideligt vrøvler om tvivl-somme aspekter ved Anden Verdenskrig i stedet for at forberede sig på den Tredje. Kampen er ganske aktuel, konkret, fysisk – den foregår hver dag på gader og stræ-der og kan ikke vindes ved de intellektu-elles abstraktioner. Det er netop nødven-digt at tale mod islam, polemisk og pro-vokerende. Helt uden "nuancer", for kri-gen kan kun vindes, hvis der mobiliseres omkring nogle simple hovedideer, akku-rat ligesom et landkort kun kan læses, hvis ikke alt er taget med. Men mange såkaldt nationale eller "kulturkonserva-tive" debattører, forfinede "højreintellektuelle" osv. gør stadig legitimt selvforsvar til en form for provokation eller vulgaritet og gør således mere skade end de åben-lyse medløbere. De forflygtiger det essen-

tielle i den aktuelle konflikts natur. I virkeligheden viger de tilbage for konsekvensen af deres egne ideer og tror ikke fuldt ud på berettigelsen af at realisere dem. De advarer mod, at man bliver "besat" af ideen om en kommende krig; mod, at man "simplificerer" for meget osv., men, spørger Faye, skal man i den nationale modstand da ikke være helt og aldeles fokuseret på musliminvasionen, ligesom en brandmand må være helt fokuseret på flammerne, han skal slukke, kirurgen på den operation, han skal udføre, og generalen på den krig, han skal vinde?

Faye tæller sig altså ikke blandt de bløde borgerlige konservative, der ser årsagen til vor nedgang i svigt af "åndelige traditioner", tro etc. Den grundlæggende tradition i Europa er dog nemlig, at kontinentet ganske konkret, fysisk er beboet af europæere, alt andet er afledt heraf. Det er så vist ikke en "åndskamp", vi er i gang med; ideerne er jo ikke målet, men kun midlet til ændring af den aktuelle, politiskskabte virkelighed!

Ej heller tæller Faye sig blandt dem, der klynker over og spilder tid på, at den magthavende femtekolonne i Europa kriminaliserer den nationale modstand (han har selv modtaget store bøder for sin tidligere bog om Koloniseringen af Europa, se Danskeren 2001 nr. 2 s. 24). "Man fører ikke krig uden at modtage nogle slag" – og det er jo også kun en ufarlig forsmag på den kommende konfrontation med den eksistentielle fjende. At fjender bruger alle midler mod hinanden er kun naturligt. På samme måder skal europæerne nu gå sammen for at vinde sejren for enhver pris. Denne krig vil selvsagt som alle krige også ramme uskyldige, akkurat ligesom fx USA gennem de sidste godt halvtreds år har ofret omkring en million af sine modstanderes civile som en uundgåelig omkostning ved at forsvare den frie verden.

Borgerkrigen eller snarere verdenskrigen (for dem, der bekriger os, er jo netop ikke med rette borgere) er ifølge Faye allerede begyndt. Det er ikke tilfældigt, at de hængende fremmedbander i de franske storbyer ofte angriber symboler på det franske system, såsom transportmidler, politistationer, posthuse og andre faciliteter. Dette kendes også fra andre europæiske lande, fx i Storbritannien blev brandfolk under udrykning i 2001 udsat for 161 angreb fra de fremmede (fordi brandkorpset med sin uniform signalerer en myndighed). Men krigstilstanden er ganske generel i Frankrig, som nu har højere kriminalitetsrate end USA. 80% af elever og undervisere i de franske forstæder var allerede i 1998 offer for mindst ét

overgreb. Det franske forsvarsministerium planlægger nu ud fra, at egentlige guerillahære af fremmede opererer i Frankrig omkring år 2010.

Faye beskriver de unge fremmedes bevidst provokerende, støjende og grænsesøgende adfærd, der går ud på hele tiden at afprøve den franske fjendes reaktioner. Når franskmændene (og europæeren generelt) går over på den anden side af gaden og slår øjnene ned ved mødet med en aggressiv bande fremmede, ved disse, at sejren er i sigte, og de kan gå endnu et skridt frem som erobrere. Den europæiske holdning med at for enhver pris undgå provokationen er den sikre kapitulationsvej.

For at forsvare sig mod islam må Vesten nødvendigvis bryde radikalt med vore hidtil knæsatte demokratiske og humanitære metoder. Men uden had i planlægningen deraf. Som Faye udtrykker det: "Den virkelige yderste kamp, nemlig for overlevelsen, er dehumaniseret. Ingen følelse involveres i den. Fjenden hverken diaboliseres, misundes eller respekteres. Kolonisatoren, der skal trænges tilbage eller erobres, kan lignedes ved skadelige insekter eller gnavere, eller ved en dødelig sygdom, som det haster at blive kvit. Man forsøger sig hverken med had, sympati eller andre følelser mod kakerlakkerne eller rotterne, som forurener boligen med deres tilstedeværelse. Man jager dem ud." At diabolisere eller kriminalisere dødsfjenden er at give den for meget, nemlig en menneskelig dimension, fortsætter Faye. Men at betragte den som en simpel svøbe, man skal sikre sig mod, er vejen til sejren.

Det betyder dog ikke, at de nøgterne realpolitikere, som skal forsvare Vesten mod muslimerne, ikke så at sige skal spille på et folkeligt eller populistisk had for at mobilisere til kamp. Allerede i den klassiske oldtid var hadet erkendt som en vigtig kilde til styrke i krig. I Iliadens 20. bog beskriver Homer således, hvordan de trojanske krigere ryster af skræk over for Akilles, men da guderne blandede sig, brød det "stærke had, folkenes forsvarer" ud i lys lue og tjente sit nyttige formål som spore til at forsvare eget land mod invasionstroppe. "Fremmedhadet" er set i dette perspektiv en himmelsk gave til folkets frelse.

Men en degeneration har bredt sig over hele Vesten, så forræderne, der ganske uhørt i verdenshistorien har kapituleret på forhånd og overladt vore områder til invasionen, overalt hyldes som gode, fortjenstfulde og sympatiske mennesker. Skønt deres handlinger helt åbenlyst skyldes noget langt lavere og mere kontrapro-

duktivt end fremmedhad, nemlig hadet til deres egne. Omvendt er de, der taler for det hidtil aldeles selvfølgelige i historien: At man da forsvarer sig fysisk mod en fremmed invasion, overalt stemplet som svin, fascister og usympatiske mennesker, skønt de om nogen har ofret snævre personlige fordele for at redde deres etniske gruppe, den eneste ikke-hyklariske altruisme der findes. Og oven i alt dette ud nævnes de frække demografiske aggressorer til stakler, forfulgte og "ofre" i de samfund, som har givet dem alt og kun har haft ulempe deraf. På alle områder gøres sandhed til løgn, sort til hvidt, forsvaret til angreb.

Det kan dog ikke gå helt galt, hvis vi hele tiden har for øje de to vigtigste grunderkendelser om muslimer, som Oriana Fallaci opsummerer i sin bog *Vreden og Stoltheden* - ordret: 1) De er alle potentielle terrorister, og 2) de formerer sig som rotter. Så sandelig er det sidste en rammende metafor – i år 2020 vil som før nævnt halvdelen af alle nyfødte i de større europæiske lande stamme fra den tredje verden (altovervejende muslimer). Samtidig vil antallet af europæere i de samme lande være decimeret med adskillige millioner pga. den overciviliserede hvide mands ufrugtbarhed – endnu et aspekt af hans manglende mandighed. Hvis kursen ikke ændres, vil Latinamerikas befolkning ved århundredets midte være mere europæisk i sin sammensætning end Europas!

Intet ordvalg, ingen "skræmmebilleder" kan så vist være stærke nok til at udmale katastrofen i det, der meget hurtigt er ved at ske, eller provokerende nok til at vække europæerne af deres tornerose-søvn. Det må være slut med at tale om "integration", "det er ikke alle, der er sådan...", "vi skal behandle dem, der er her, ordentligt" osv. osv. De, der ikke vil se problemets kerne, det ene fornødne, vil altid forstå at tale udenom, men de har sat sig mod deres eget folks og egen civilisations livsinteresser. Det 21. århundrede vil efter alt at dømmes se realiseringen af den nye epoke, Guillaume Faye i mange år har kaldt "arkæofuturismen": Urgamle og nye træk forenes i verdenshistorien. En eksplosion i den teknologiske udvikling konvergerer med primitivisme – på alle kontinenter vil racismen eller de bioantropologiske principper blive sat i højsædet, og Europa bør ikke holde sig forfinet tilbage og ofre sig selv. Dette århundredes musik vil givetvis ikke blive jazz, rock, pop, rap og lignende dekadent tam-tam, men militærmarcher med religiøse hymner i baggrunden.

De nye totalitære

På det sidste har der stået en livlig debat om medløberiet under den kolde krig. Sovjetstyrets velvillige klakører og indflydelseskaffere er trukket frem i rampe-lyset. Man er især ved at få øjnene op for den groteske forskel i holdningen til nazismens terror og holocaust-udryddelse af dens forhadte og sovjet-kommunismens kyniske udryddelse af alle modstandere eller blot folk, der var i vejen for virkeliggørelsen af dens utopiske idealsamfund. Den brune terror er siden 1945 blevet fordømt og dæmoniseret fra alle sider. Den røde er derimod lige siden mellemkrigstiden blevet fortiet, fortrængt, godhedsfuldt forklaret eller ligefrem benægtet, først og fremmest af de troende og af naive sympatisører, men såmænd også i nogen grad af systemets modstandere. Vi må jo indrømme, at Sovjetunionens vældige bidrag til nedkæmpelsen af Nazityskland i 2. verdenskrig længe bragte megen kritik til tavshed efter den gamle maksime, at min fjendes fjende er min ven.

Efterhånden og især efter sovjetstyrets fald er sminken imidlertid skyllet bort. Det har i al sin gru måttet erkendes, at den røde terror var langt mere effektiv end den brune og medførte død og ødelæggelse for langt flere millioner mennesker end nazisternes. Stadig er det dog svært for de mange indflydelsesrige opinionsbeherskere, der bakkede op, så længe dét var sagen, at vedkende sig deres medansvar for, at ofrenes skrig og lidelser ikke blev behørigt ænset. "Der er fortsat tale om en kulturkamp. Og det er påfaldende så lidt netop mange intellektuelle, hvis fremmeste opgave burde være fri, fordomsfri og kritisk tænkning, bidrager til denne nationale opgave", hedder det med megen ret i en leder i Jyllands-Posten 4/1 03.

Men med al respekt for denne "kulturkamp" og dens betydning også for fremtidige holdninger til alskens terror og umenneskelighed må det dog siges, at den trods alt handler om historiske forhold, som lykkeligvis til sidst og efter ufattelige ofre er faldet ud til vores tilfredshed. Det skulle jo nødvendigvis gå sådan, at vi af lutter iver efter at drøfte og strides om disse for-gangne viderværdigheder overser, at vi netop nu er stillet over for en trussel fra en ny totalitær ideologi, der ikke er mindre end fra de overvundne, men tværtimod i sine helt anderledes kampmetoder og mål er en langt større fare for hele kristenhe-

den og den samfundsorden, vi har opbygget i vore vestlige nationale stater, end de forrige totalitære systemer nogensinde blev det. Islams totalitære ideologi er i sin grænseløse magtbrynde og selvgothed, sin verdenserobrende stræben og ubetingede krav om at være bedre end alle andre, en magt, der siger sparto til både Nazityskland og Sovjetrusland. Især med en milliard troende bag sig og en tilvækst, der hurtigt distancerer den vestlige verden totalt, samt brohoveder i alle erobringssmålene.

Vi kan roligt glemme al sød snak om, at det kun er nogle få islamiske fundamentalister, der i deres fanatisme udgør en trussel mod vore samfund. Sandheden er jo, at langt de fleste muslimer i deres inderste ønsker den islamiske verdensstat

på grundlag af koranen og sharia. De drømmer da om med deres voldsomme vækst en dag at blive mange nok til at gennemtvinge en sådan. Og i øvrigt ser vi da overalt muslimske masser slutte op om fundamentalistiske magthavere, når sådanne har grebet tøjlerne i muslimske lande. Som den skarpe samfundsanalytiker Ralf Pittelkow sammenfattede en klumme i Jyllands-Posten 5/1 03 om "fundamentalisme":

"Kultursammenstødene mellem Islam og Vesten drejer sig om langt mere end en lille skare religiøse fanatikere. Erkendelsen af dette er forudsætningen for, at man kan arbejde realistisk for at styrke integration og international forståelse."

Man kan endda betvivle muligheden og nytten af disse. I hvert fald er det nødvendigt at sætte vor sikkerhed over for faren fra den truende grønne terror, der overgår både den brune og den røde, over alt andet.

S.D.

Verden Rundt

Sverige

Svenskerhad i Karlskrona

En aldeles ubegribelig sag om fremmedlefleri skete lige efter nytår i Karlskrona. I godt og vel et år havde der været opsat skilte ved kommunegrænserne til Karlskrona, hvor der stod: "Välkomna till Karlskrona". Men udover dette var der også et stort billede af noget så modbydeligt som 6 LYSHÅREDE SVENSKERE.

Dette opdagede en betydelig organisation til verdens frelse ved navn "Nya Frisam". Deres talskvinde kundgjorde, at hun blev påmindet om intet mindre end tredivernes Tyskland ved synet af disse skilte. Og lige så snart hun havde fået lov til at udtale disse sine bekymringer til Blekinge Läns Radio, går kommunen hen og lader skiltene fjerne.

Tro det eller ej: Der gik knapt nok et døgn! Aldrig har man set en offentlig myndighed arbejde med sådan en hast.

(Kilde: www.blt.se).

Norge

Undertrykkelse på vej

I løbet af i år vil Stortinget tilsyneladende vedtage en lov, der giver interesseorganisationer mulighed for at anlægge civilretsligt søgsmål for "racistiske" udtalelser, dvs. venstreekstreme "antiracistiske"

organisationer kan kvæle enhver debat ved at anlægge sager med erstatninger i hundredtusindkroners-klassen for enhver indvandringskritik. Lovforslaget er sendt ud til høring, og selvfølgelig er der ikke én indvandringskritisk organisation blandt de høringsberettigede, men derimod ca. 100 mere eller mindre mikroskopiske, selvbestaltede indvandrergrupperinger og lignende.

(Kilde: Verdens Gang debathjemmeside).

Belgien

Politichikane

I Antwerpen, hvor der bor 30.000 muslimer, forfølger "civilgarden" fra den ekstreme Europæiske Arabiske Liga politibetjente på gaderne med kamera for at gribe dem i at begå "racistiske overgreb" mod marokkanere. Formålet er klart at forhindre enhver pågribelse af disse. Resultatet er da også blevet, at politiet helt undgår fremmedkvarterer, fordi de ikke vil risikere at blive beskyldt for "racisme". Derved er der opstået områder helt uden ordenshåndhævelse, som det også kendes fra Frankrig.

(Kilde: J'ai Tout Compris! 2002 nr. 28).

Hvilket nummer mon "Osama" har..?

Ifølge det belgiske statistiske institut var i 2001 følgende drengnavne de mest almindelige for nyfødte i Bruxelles-regio-

nen: 1) Mohamed, 2) Alexandre, 3) Ayoub... På landsplan var de tre almindeligste: 1) Alexandre, 2) Ayoub, 3) Thomas...
(Kilde: J'ai Tout Compris! 2002 nr. 27).

Arabisk som nationalsprog?

Præsidenten for den Arabiske Liga i Europa, Dyab Abou Jahjah, kræver, at arabisk bliver Belgiens fjerde officielle sprog (ved siden af fransk, nederlandsk og tysk), for "at integreres betyder ikke at assimileres". Desuden har Jahjah på internettet bl.a. erklæret, at han vil gøre byen Antwerpen til "et Mekka for pro-palæstinensiske aktioner".

(Kilde: J'ai Tout Compris! 2002 nr. 26).

Storbritannien

En kvart million årligt

Hver år kommer der 250.000 flere indvandrere til Storbritannien, en dobbelt så stor vækst som for ti år siden. Den årlige vækst svarer til, at antallet af indbyggere i en by på størrelse med Cambridge kommer til landet hver sjette måned.

(Kilde: Daily Mail 5/8 02).

Når en araber er dum

Universitetet i Oxford står foran en proces om "racisme", iværksat af en studerende, Ahmed Nadeem, fordi han dumpe de i sit speciale (om arabisk middelalderfilosofi).

(Kilde: J'ai Tout Compris! 2002 nr. 27).

Scotland Yard knæler for islam

Det britiske politi har sat sig for at rekruttere et stort antal betjente fra Indien, Pakistan o.lign. steder (7.000 i 2002). En af disse, en muslim, har nu sagt op, fordi der på hans kaskets emblem (med den britiske krone) bl.a. er et kors. Scotland Yard har derpå erklæret, at for de betjente, der ønsker det, vil man lave emblemet om! Thi man vil ikke have, at "nogen føler sig udelukket" pga. Scotland Yards emblem, idet det er nødvendigt at "tage sig af de etniske og religiøse minoriteter" i landet...

(Kilde: J'ai Tout Compris! 2002 nr. 26).

Finland

Afrikanske volds- og voldtægtsmænd

Også i Finland har der været en del voldtægter, herunder gruppevoldtægter, udøvet af afrikanere. Ifølge politiet er 8-10 procent af voldtægtsmænd med sikkerhed udlændinge, hvilket er et højt tal, eftersom udlændingeandelen i Finland kun er 1,65 procent. I 2000 figurerede udlændinge i hvert andet røveri, som politiet opklarede i Helsingfors. Regner man ud fra

anmeldelserne, er tallet 70 procent. Det er især somaliere, som er forbrydere. Over 95 procent af somalierne er muslimer. Der har da også været voldsomme sammenstød mellem somaliske og finske unge.

(Kilde: Hufvudstadsbladet 5/9, 20/9 og 1/10 00).

Kosovo

Kirker ødelagt af muslimer

To serbisk-ortodokse kirker er blevet skadet af eksplosioner i Kosovo i november. Den ene, kirken i Ljubovo, blev helt ødelagt.

- Alle de kriminelle, som rev så mange kirker ned og begik så mange andre forbrydelser, bevæger sig frit omkring i Kosovo, sagde den serbisk-ortodokse biskop Artemije. 110 serbiske religiøse steder er blevet ødelagt, siden Kosovo-krigen sluttede for tre år siden.

Biskop Artemije mener, den tydelige besked fra det albanske flertal er, at serbere ikke har plads i området. Og beskyldte FN og NATO's styrker for at have fjernet bevogtning fra religiøse steder.

Det er et år siden, der sidst skete ødelæggelser af kirker i området, og FN's øverste leder i Kosovo, Michael Steiner, kaldte ødelæggelserne »religiøs vandalisme, som ikke passer Kosovo i 2002«.

(Kilde: Kristeligt Dagblad 19/11 02).

Frankrig

Scener fra en borgerkrig

I 2001 blev der brændt 1.304 biler af alene i Strasbourg, og allerede i de ni første måneder af 2002 blev der brændt 1.200 biler af i samme by. I Frankrigs mindre provinsbyer blev der i 2001 afbrændt 3.919 biler.

I de "udsatte zoner" (= indvandrerkvarterer) i Frankrig steg kriminaliteten med 66% i 2000 og med 77% i 2001 (88,5% for voldskriminalitet). Kriminologerne Xavier Raufer og Alain Bauer har

Brændte biler i Strasbourg.

i deres seneste bog *La guerre ne fait que commencer* ("Krigen er kun lige ved at begynde") undersøgt 3.000 voldssager. Kun i 50 af disse sager havde gerningsmanden et "fransk navn". Dvs. 98,3% af gerningsmændene var fremmede!

For at dæmpe de fremmedes eksploderende kriminalitet (læs krigshandlinger), som ikke respekterer franske politifolk, har man i offentligt regi hvervet fremmede sikkerhedsfolk, der ikke har relevant uddannelse. 90% af medlemmerne i disse uniformerede korps har afrikansk baggrund. Det skal nok gå godt...

(Kilde: J'ai Tout Compris! 2002 nr. 27).

USA

Forbilledet for EU?

I "60 minutter" på Discovery den 11/1 kl. 14 berettedes kritisk om Michigan Universitet. Her er optagelseskriterierne nu blevet domineret af race og etnicitet og det med fuld støtte fra regeringen. For eksempel er det langt mere adgangsgivende at være sort end at kunne skrive en virkelig god stil. Alt i alt er det således, berettede en endnu ansat ældre lærer nær pensionsalderen, at de hvide optages fra toppen af karakterskalaen og de sorte optages fra middelstandpunktet på karakterskalaen og nedefter. Det betyder fx, at ved karakteren 9,2 har du som hvid chancen 1 ud af 40 for at blive optaget, hvorimod sorte ved karakteren 7,7 har chancen 1 ud af 2.

EU

Urørlige illegale

Ifølge de officielle tal er der nu 4 millioner ulovlige indvandrere i EU. Alene i Frankrig antages der at være 300.000, og i samme land er det kun 19 procent af udvisningsordrerne, der håndhæves.

(Kilde: J'ai Tout Compris! 2002 nr. 28).

Bøger og tidsskrifter

U-landes problem – ikke vort

Jesper Jacobsen (red.):
Vi er for mange
- befolkningskontrol eller
kaos.

(Forlaget Prudentia, 2002.
160 sider. 148 kr.).

Danmark kan ikke frelse verden. Det højeste, hvert land kan opnå, er at skabe gode vilkår for sine egne indbyggere. Hver måned vokser verdens befolkning med et større antal mennesker, end der bor i Danmark, så vi kunne nemt bruge alle vore ressourcer med det eneste resultat, at de blev ædt op af yderligere tilvækst. Den eneste rationelle holdning fra vor side blev udtrykt af Mogens Glistrup i B.T. 12. november 1980:

”Vi dør jo alle, men problemet i u-landene er, hvornår man skal dø. Omkring en milliard mennesker lever på et eksistensgrundlag, hvor livet er værre end døden. Hvorfor skal vi så lade disse mennesker leve? Det er aldeles vanvittigt, at vi pøser penge ud til u-lande, når vi ikke kan holde økonomisk orden i vort eget hus. Vi bliver nødt til at se helt kynisk på det. Nogen må dø.”

En glimrende indsigt i årsagen til u-landenes problemer gives i bogen ”Vi er for mange”, udgivet af Demografisk Råd og Selskab. Heri karakteriseres Vestens meningsløse symbolhandlinger til ”gavn” for u-landene rammende med historien om bonden, der stod på vejen og piskede sin kærre, mens æselet spiste i vejkanthen. En forbipasserende spurgte, hvorfor han slog på kærren og ikke på æselet, hvis han ville videre. Bonden svarede, at han egentlig godt vidste, at det ikke nyttede, men at han ikke nænnede at gøre æselet noget, men at han følte, at han var nødt til at gøre *et eller andet*.

Al snak om, at Vesten skal gennemføre en ”retfærdig fordeling” af verdens rigdom, afvises som vrøvl i Bent Jacobsens indlæg i bogen, idet u-landenes elendige forhold faktisk er ganske retfærdige, så længe de praktiserer formeringsvanvid. Dette vil føre til det totale sammenbrud, hvis det fortsætter – og u-lands-hjælp er blot ved til bålet. De såkaldte humanisters politik har udelukkende ført til en 5-dobling af u-landenes befolkninger, og nu skal vi straffes ved at modtage over-

skuddet som masseindvandring. Som Jacobsen sammenfatter: ”Den værste form for ondskab kan være den, der er maske-ret som godhed.”

Morten Lintrup gennemgår i et indlæg det, som Danmark angiveligt kan gøre mod befolkningsexplosionen. Men som sagt: Den er ikke vort problem, for så vidt som vi udmærket kan forsegle vore grænser, men det skader selvfølgelig ikke at oplyse om de tiltag, der er brug for, hvis u-landene – primært de muslimske – vil undgå overbefolkning. Dog vil det næppe være klogt at følge forslaget om også i Danmark at afskaffe børnechecken for barn nr. 3. Europas befolkning vil i forvejen gå stærkt tilbage i dette århundrede og blive en forsvindende minoritet i forhold til u-landsmenneskene (disse vil udgøre 90% af klodens befolkning i 2050). Herimod skal det tillades at diskriminere: Europæisk børneavl skal støttes på bekostning af de andres, som under alle omstændigheder bliver for stor. Truslen mod europæerne er uddøen. Fordi ”menneskeheden” generelt er for stor, siger dette gennemsnit jo intet om, at lokalt hersker modsatte forhold.

Jens Lintrup peger på den grundlæggende misvisning i menneskerettighedsideologien, at den på humanistisk vis er så optaget af at hjælpe alle de ulykkeligt stillede enkeltpersoner, at den ikke kan få øje på den mægtige kultur, som producerer al den ulykke på samlebånd. Denne kultur er selvsagt den muslimske. Lintrup anbefaler som modvægt til humanisternes katastrofale ideologi oprettelse af en forskningsinstitution, der løbende har til opgave at analysere eventuelle skadevirkninger af de højt besungne idealer demokrati og menneskerettigheder.

Sådan et tiltag ville kunne afsløre alle de ”gode” handlinger, der brolægger ve-

”I 1950 udgjorde de industrielt udviklede donorlande endnu en tredjedel og modtagerlandene to tredjedele af Jordens befolkning. Men i løbet af 30 år vil de lande, der kan gøre sig håb om at modtage udviklingshjælp, tegne sig for fem sjettedele af Jordens befolkning. Håbet om, at den industrialiserede del af menneskeheden via udviklingshjælp vil kunne udfri den fem gange så store resterende del af dennes armod, bliver til en grundløs illusion.”

Helmut Schmidt, forhv. tysk
forbundskansler, i JP 17/6 92.

jen til helvede. Statsstøttede handlinger vedr. denne emnekreds burde i Danmark begrænses hertil. Vi har ikke magt til at opdrage på forstenede, opfanatiserede befolkninger syd for Middelhavet, som blot vil reagere modsat vore intentioner. De må selv føle, før de kan lære. Vor opgave er passiv: Ved lukkede grænser at forhindre, at befolkningsexplosionen kan fortsætte længere, end der er grundlag for i dens hjemregioner.

Peter Neerup Buhl

At være ”kæreste” med en muslim

Nikoline Werdelin:
Homo Metropolis 6.
(Rosinante Forlag, 2002. 160
sider. 199 kr.).

Den satiriske Politiken-tegneserieforfatter Nikoline Werdelin har samlet striber i nyt årshefte (Homo Metropolis 6), og blandt perlerne er en historie om teenager-datteren der under sine kulturradikale forældres overvågning forelsker sig i pakistaneren Babar fra hendes skole. Hun vil gerne være i beskedent oprør. Hun finder sig med, at for Babar er hun uren, og han skal en dag giftes med en fra sit hjemland. Hendes forældre køber bedetæppe og lægger det i retning mod Mekka, så Babar skal føle sig hjemme, når han besøger deres datter. De kan ikke lide, at deres datter skal føle sig uren – men de fortrænger, hvad strider mod de holdninger, de engang var stolte af. At de er ”vandtro” vælger de at opfatte som noget havbiologisk!

De selvudslettende forældre synes, at de bør invitere etniske til at bo i deres hus, og de gør sig overvejelser om betaling af medgift, hvis Babar vil acceptere deres datter. Datteren får sig et slør – og moderne overvejer også at få et. Selvom datteren er gjort politisk korrekt af sine forældre, afbryder hun kæresteforholdet – der jo kun handlede om, at muslimen ville øve sig erotisk og have noget at prale af. Hun vælger så en ortodoks jødisk teenager som kæreste, med kalot og ørelø.

Ofte virker det, som om Werdelins grundholdninger er glistrupske – uden dømmesyge og mild mod begge parter i den politiske debat. Det er genialt: Både at påvirke halal-hippier til at se deres fejl, og vise vulgær-racister nuancer, så de ikke hadefuldt kalder vildledte, svage, unge piger for ”feltmadrasser”.

Bo Warming

De forstenede dogmers tyranni

Rolf Slot-Henriksen:
Koran kommentaren.
(Rafael, DK, 2002. 168 sider. 199 kr.).

Endelig en virkelig islamekspert, som ikke laver propaganda for studieobjektet! Bogen belyser på glimrende vis de afgrundsdybe forskelle mellem islam og kristendommen. Og beviser, at den samme gud ikke tilbedes i dem begge. Man kan ikke tillægge den samme gud diametralt modstridende egenskaber.

Allah var helt afgjort en særdeles nyttig gud for en verdenserobrende tyran som Muhamed. Det beskrives i bogen, hvorledes denne tidligere røverhøvding flikkede koranen sammen fra mange vidt forskellige kilder. Gamle arabiske legender fra poetiske digtere blev tillige med myter fra især jødiske, men også arabiske, kristne og hedenske kilder udgivet som »guddommelige åbenbaringer« af denne selvudnævnte profet. Han stjal også med arme og ben fra både det gamle og det nye testamente, og da han kun havde hørt det hele mundtligt fortalt, var det ikke vanskeligt at forvanske det hele i sit eget kram. Pga. hans spredte viden og dårlige hukommelse (og frie fantasi) blev koranen et mismask af sammenblandede historier fra vidt forskellige tidsaldre, det meste fra det gamle testamente. Forskellen mellem hans udlægning og testamentet (som han kun kendte fragmentariske brudstykker af) forklarede han med, at jøderne og de kristne havde forfalsket ureligionen, som ifølge ham udgjorde Allahs oprindelige budskab. Men mon ikke han selv var den virkelige forfalsker?

Han gjorde jødiske ledere som Abraham, Moses, David og Salomon til islamiske profeter – forgængere for Muhamed selv, som så skulle være den sidste og ypperste af alle profeter.

Profetens eget »forbilledlige« eksempel viste, at blot man har den rette tro (eller foregiver at tro), er det helt i orden at røve, hykle og myrde sig hele vejen til magten og overherredømmet.

Koranen er fuld af evindelige gentagelser. Fx gengives den nogenlunde samme historie om Moses (isl. Musa) hentet fra det gamle testamente hele 40 gange. I koranen er Moses blot ikke en jødisk, men en islamisk profet, der ligesom Muhamed modtager »åbenbaringer« fra Allah. Af de ti bud gengives de syv i fordrejet form. Kun muslimer må ikke

slås ihjel, kun muslimers ejendom må ikke begæres, og budet om ikke at lyve mangler, erstattet af pligten til at forstille sig og føre de vantro bag lyset, taqija. Muhamed gjorde i øvrigt sin Allah langt mere hævnerrig, krævende og ubønhørlig end jødernes og de kristnes Gud nogensinde havde været.

Bogen dokumenterer til fulde, at den »fredelige og tolerante« islam i hvert fald intet har med hverken Muhamed, koranen eller haditherne at gøre.

Islam var fra begyndelsen en evig fundamentalisme, konstrueret på en sådan måde, at den aldrig kunne reformeres uden at falde totalt fra hinanden. »Moderat« islam er derfor klart taqija. Denne såkaldte religion levner således kun to muligheder: totalt frafald eller fundamentalisme. Alle der nægter at deltage i den hellige krig (som både er militant og åndelig) ender i helvedes flammer.

Ifølge koranen snød Allah jøderne og de kristne ved at lade en stedfortræder korsfæste i stedet for Jesus. Denne skulle i øvrigt ifølge samme kilde være en islamisk profet, en forbeholder for Muhamed, hvis opgave ikke var at frelse og tilgive, men at vidne mod og dømme de kristne på dommedag. Allahs vildledning om den korsfæstede er koranens bedste argument for brugen af taqija (den lovlige løgn) brugt mod de »vantrø«.

Ifølge islamisk tradition skulle Jesus vende tilbage, smadre alle kors, ødelægge alle synagoger og kirker og dræbe alle svin, jøder og kristne!

Den »guddommelige« lovgivning, shariaen, findes spredt over hele koranen og andre islamiske skrifter, og udgør sammen med islams »søjler« en total livsanskuelse for alt i samfundet. Udførligst retsregler for kvinden, ægteskabet, hellig krig og byttetagning. Endvidere love for ikke-muslimer, dels de tålte bogfolk som betaler en særlig skat og har ringere retssikkerhed, dels de ikke-tålte (frafaldne, polyteister, ateister og bogløse religioner), som er helt uden juridiske rettigheder. Eksempelvis dekretes dødsdom for frafaldne muhamedanere.

Et led i den hellige krig er pligten til udvandring og til at hjælpe de udvandrede. Kolonisterne loves en stor belønning i paradiset. De som ikke tør udvandre, ender derimod i helvede. Allah giver i øvrigt de modige erobrere de vantro lande, huse og formuer i krigsbytte.

Hvis tyve efter at have fået hænderne afhugget angrer, vil Allah tilgive dem.

Forskellen ses tydeligt: Mens Allah er en grusom tyran, er Gud en kærlig tilgiver. Muhamedanerne dyrker deres koran, mens de kristne dyrker Jesus.

I islam bliver man »retfærdig« ved at overholde gerningsreligionens uendeligt mange rituelle forskrifter, i kristendommen ved at tro på Kristus, erkende sine fejl og søge tilgivelse. Der er altså helt klart ikke tale om den samme gud – uanset hvad visse biskopper i grov modstrid med deres præsteløfte hævder.

Mens kristendommens etik og moral kan tolkes efter den historiske situation, er koranen uforanderlig og utolkelig. Et eksempel er, at kvinder og børn ifølge koranen er lovligt krigsbytte, og at man derfor under delingen af Indien og Pakistan bortførte 60.000 piger og kvinder, ligesom man på Balkan under tyrkerne forlangte de førstefødte drenge udleveret til opdragelse på militære kaserner. Helt i overensstemmelse med koranens etik – men mange (menige) skammede sig, et tegn på at mennesker kan have en bedre moral end Allah...

Til slut nævnes kildeforskningen: Til støtte for det nye testamente foreligger hele 13.000 kopier og fragmenter, der viser, at DNT ikke er blevet omskrevet og derved forfalsket, mens nyere fund viser, at koranen er omskrevet mange gange (i det 8. århundrede fandtes hele fire koraner, hvoraf de tre blev kasseret), selv om islamologer hævder, at den rummer de samme tidløse og uforanderlige ord fra Allahs evige bog i Himlen. Hver eneste muhamedansk teolog, som siden 1979 har rejst tvivl om dette, er brutalt blevet myrdet eller henrettet...

Men også blandt vestens forskere har multikulturalisterne i stort omfang kvalt islamkritikken for ikke at skabe modvilje mod indvandrende muhamedanere. Kritikerne (og kildeforskerne) er blevet stemplet som »xenofobe« og »islamofobe«.

Man vil nødtigt have koranen afsløret som et ondsindet tyrannisk svindelnummer, og islams rette natur gennemskuet. Og korankritikken kunne jo også rokke ved »berettigelsen« af verdenserobringen ved hjælp af den påbudte evige formeringskrig mod de vantro.

Bent Jacobsen

Sensationslysten politikritik

Henrik Madsen:
Kriminelle betjente.
(Politikens Forlag, 2001. 302 sider. 199 kr.).

Denne bog af journalist Henrik Madsen gennemgår især nogle idealistiske, dyg-

tige, små-regelbrydende macho-betjente, der ikke har evnet at holde sig gode venner med dele af toppen i politi-hierarkiet i København, og som har fået domme, fyringer eller forflytninger til fjern provins, eller er kommet til skade i deres ihærdige udførsel af samfundsgavnligt arbejde.

Bogen er aktuell i forbindelse med netop afsluttet landsretssag om "Overarmen", der truede vidne og fik fortjent fængselsdom, der nok fører til fyring. Meget ville være bedre, hvis elektronisk overvågning benyttedes konsekvent ved alle forhør – fx blot en båndoptager der kører, så vigtige detaljer ikke bagefter står påstand mod påstand.

I bogen nævnes en "Niels", der er gift med et styrelsesmedlem i Den Danske Forening. Han mistænkte for at bruge doping-stoffer i sin private bodybuilding, og man fandt ved ransagning af hans computer noget smalltalk om, at man burde kastre muhamedanske voldtægtsforbrydere – og det førte til, at han nu må arbejde i det fjerne Vestjylland.

Bogen skriver ikke noget klart negativt om "Niels", men lader det stå mellem linierne, at hans racisme er det mest betændte og afskyvækkende, man har oplevet, og at han var "slesk" overfor overordnede, hvilket man jo kan påstå om alle, hvis man har lyst, og modbevis er umuligt.

Bo Warming

Manglende migrationsforståelse

Øivind Fuglerud:

Migrasjonsforståelse.

Flytteprosesser, rasisme og globalisering.

(Universitetsforlaget, Oslo, 2001. 242 sider. 268 norske kr.)

Dette skal forestille at være en videnskabelig indføring i migrationsforskningens grundbegreber, men igen og igen træder dr. polit. Fuglerud igennem – blandt hans autoritative kilder fra dansk "forskning" kan således nævnes Bent Østergaard og Bashy Quraishy... Og de partier, der kobler indvandringsspørgsmålet til nationens fremtid, tilhører forudsigteligt det "ekstreme højre". Alligevel kan Fuglerud hykle om migrationsforskeres kald: At skabe rum til en debat for og imod indvandring, uden at der dermed insinueres om andre kvaliteter ved den, som udtaler sig.

Hvilken kosmopolitisk ekstremisme, Fuglerud selv står for, anes i hans slutord, hvor han taler for "etableringen af inter-

nationale retsregler, der sikrer tryghed for alle i lige stor grad, som nationale mekanismer tidligere var ment at sikre tryghed for medlemmer af nationen." Eftersom flertallet af verdens nationer ikke kan sikre deres borgeres tryghed, er det altså klart, at Fuglerud går ind for en ganske fatal udgave af "den hvide mands byrde". Han slår desuden til lyd for det velkendte postmoderne standpunkt, at migranter er et symptom på en generel fragmentering af verden, hvorfor vi dybest set alle er flygtninge... Således flyder alle distinktioner for denne "forsker", hvis vurderinger bliver derefter.

Et sikkert element i den herskende forskning er kampen mod nationalstaten, folkenes hjem. For Fuglerud er nationale grænser af "afgørende betydning for opretholdelsen af global ulighed". Vel er de ej: Tredjeverdensfolkene holder sig selv nede; ingen udefra forhindrer dem i at skabe et velfærdssamfund med deres hoved og hænder, som vi har gjort.

Fuglerud gennemgår en række teori-dannelser omkring migration. Mest blåstempler han dem, der er lige vel teoretiske – som fx mener, at nationer, kulturer, fremmedkriminalitet og racer blot er "konstruktioner". Altså politisk korrekt ind til benet - skønt han nogle gange har lidt svært ved at finde det rigtige ben at stå på. Fx i behandlingen af en forskers påstand om, at multikulturalisme er en magthaverideologi til opsplnitning af arbejderklassen. Sådanne synspunkter er "en påmindelse om, at minoritetspolitik er et område, hvor det er vanskeligt at vide, hvad der er politisk korrekt." Her har vi åbenbart det egentlige kriterium for migrationsforskerne: Hvad er politisk korrekt? Ikke: Hvad er sandt? Hvis en sand erkendelse kan "misbruges" af indvandringsmodstandere, er den selvsagt ifølge Fuglerud i ganske særlig grad uacceptabel. Han går endog så vidt som til at hævde, at det i dag "er et uomtvisteligt faktum for genetikere og biologer, at racebegrebet, med reference til mennesker, ikke har noget at gøre med biologi". (Hvorfor var det mon så en pinlig sensation, da et kunstigt befrugtet hvidt par for nylig fik et negerbarn?). Sigende anfægter Fuglerud forskerkollegaen Inger-Lise Liens lødige indsigter om det etniskes naturlighed – ikke af saglige grunde, men fordi han finder det rimeligt at spørge sig selv, hvordan teorierne virker i en situation med polariseret indvandringsdebat. "En god hensigt fritager ikke en forfatter, og specielt ikke en samfundsforsker, fra at vurdere hvilke politiske følger, ens udtalelser kan få"!

Teorier, der afdækker national separa-

tisme og barrierer mellem grupper som naturlige, er for Fuglerud pr. definition racistiske. Vel at mærke med en dobbelt standard, der fx afsløres i hans beskrivelse af norsk indvandring til USA: "Åf åbenbare årsager var imidlertid ikke alle af den oprindelige amerikanske befolkning lige venligtsindede mod indflytterne." Er det dog ikke de samme "åbenbare årsager", der i dag gør vesteuropæere til indvandringskritikere? Hvorfor har indianerne større ret til modstand end vi? Selvhadet kommer implicit frem i beskrivelsen af nordmændenes vaner i USA, fx at de næsten kun giftede sig med deres egne – underforstået: de var ikke bedre end muslimerne i dag. Fuglerud forsømmer dog at rapportere, hvorvidt flertallet af norske migranter levede af socialhjælp i 1800-tallets USA, og om disse nyamerikaneres ungdomsbander, massevoldtgæter osv.

Selvfølgelig bruger Fuglerud også det norske grundlovsforbud mod jødeindrejse 1814-51 som et skræmmebillede, i stedet for som et forbillede til en lignende paragraf (mod muslimer) i dag. Men i en anden sammenhæng kommer han dog til at afgive følgende indrømmelse: "Generelt set vil en national enhed bygget på alliancer mellem forskellige etniske grupper være ustabil, og nedgangstider har en tendens til at svække motivationen for samarbejde mellem sådanne grupper."

Ganske interessant er Fugleruds gennemgang af den stærkt "racistiske" svenske politik i begyndelsen af 1900-tallet. Selv arbejderbevægelsen vedtog en resolution under overskriften "Sverige for svenskerne!" Magistraten i Landskrona skrev i en udtalelse om udlændingeloven i 1931, at det siger sig selv, "at farvede racer under ingen omstændigheder, negre ikke engang som midlertidige gæster, bortset fra i rene undtagelsestilfælde bør få adgang til riget." Men også Norge kunne være med. I 1915 udtalte den norske Venstre-justitsminister: "Det går ikke an, når hele det øvrige Europa har vedtaget strenge bestemmelser for at hindre udskuddet fra at komme ind over deres grænser, at vi skal gøre os til Europas kloak, og at tyve, røvere og mordere uhindret skal trænge ind i vort land."

En kommentar hertil må være, at når DDF i dag beskyldes for at være "vulgær" o.lign., er det altså kritikerne og ikke os, der afviger fra den historiske normalitet. Vi lever i dag under en overfølsom, kvindagtig verbal-victorianisme hele det politiske spektrum rundt. Fyndig og karsk mandighed er i lav kurs, skønt kun sådan respektløshed kan sætte os fri. DDF er endda relativt stueren i forhold til det tid-

ligere acceptable. Amerikas anerkendte førende litterat i første halvdel af den tyvende århundrede, H.L. Mencken, skrev fx igen og igen om negres angivelige ligheder med gorillaer. Nu er man gået i den modsatte grøft – og vælter sig rundt i dens "antiracistiske" mudder.

I sin bog beskriver Fuglerud globaliseringen i form af udflytning af arbejdspladser fra i-landene. Fx beskæftiger New Delhis softwareindustri nu mere end 120.000 personer. Han gennemgår også den nyere skændselsfyldte fremmedimport. Fx var i midten af 1960'erne 500-600 vesttyske rekrutteringskontorer i midelhavsområdet engageret i at finde arbejdskraft til tysk industri. Men den slags tiltag skulle altså nu være overflødige pga. globaliseringen, hvor arbejdspladserne kan flyttes i stedet for arbejderne.

Fuglerud fastslår også det meningsløse i at skelne mellem forskellige slags flygtninge, og mellem flygtninge og indvandrere. Alle grupper ønsker nu at komme til Vesten pga. det voksende skel mellem i- og u-lande: I 1960 var indtægten for befolkningerne i de rigeste 20% af verdens lande 30 gange større end indtægten for befolkningerne i de fattigste 20% af landene. I 1997 var forholdstallet vokset til 74.

Alt dette får dog ikke Fuglerud til sagligt at fastslå, at massemigration er meningsløs, fordi u-landene kun kan reddes af u-landene selv og forudsat, at de dygtige ulandsmennesker bliver hjemme. Tværtimod: Han går ind for fuld bevægelsesfrihed for verdens fattige, idet det er "etisk" uforsvarligt af os at holde dem nede i fattigdom!

Den herskende "forskning" har altså meldt klart ud: Sydens fattigdom er vor skyld, hvorfor masseindtrængen derfra af det evigt svulmende menneskeocean er det rimeligste af alt.

Forhåbentlig står Fuglerud først i rækken, når Fremskrittspartiet efter alt at dømmen snart kommer til magten og kan føre sparekniven mod akademikervanviddet.

Peter Neerup Buhl

Aldrig ideologi i en grundlov

**Alex Arendtsen:
Den danske ligevægt.
(Frihedsbrevet, 2002. 64 sider. 90 kr.).**

Denne læseværdige bog forsvarede vor forstandige gamle grundlov, hvis hovedformål var at sikre en sund magtbalance i

samfundet. En ligevægt mellem på den ene side kongen, der på symbolsk vis repræsenterer hele folket og dets tarv, og på den anden partierne i folketinget og deres vælgere. Grundloven ville hverken frelse menneskeheden eller opdrage danskerne til ædle borgere – blot tøjle magten og dermed skabe et så retfærdigt samfund som muligt. Den skulle ikke være en utopi for ufejlbarlige mennesker, for de findes som bekendt ikke.

Internationalisme er jo forholdet mellem nationer, så hvis man fjerner dem, afskaffer man jo også internationalismen. Ligevægt mellem nationalt og internationalt baseres derfor på, at man ikke blander sig i nationernes forskelle.

Konventioner burde kun betragtes som moralsk vejledning. Ikke misbruges som middel til folkeopløsning gennem masseindvandring, eller som et globalt tyranni. De burde derfor slet ikke ratificeres af noget land. Menneskerettigheder som gerningsreligion er verdslig fundamentalisme af allerværste skuffe. Inkvisitoriske og dogmatiske verdenslove som en evigt uafrystelig totalitarisme. Dermed afskaffes pragmatismebegrebet, som er basis for alt demokrati. Demokratiets værste fjender kunne ikke gøre det bedre.

At omskrive den »forældede« grundlov, så det danske folk bliver rendt over ende gennem rettigheder for hele menneskeheden vil ikke blot rokke ved ligevægten, men tilintetgøre alt sandt dansk – både folket, kulturen og nationen.

Et sted står: »Indblanding i domsafsigelser er netop kendetegnende for totalitære samfund.« Rigtigt, men den stigende tendens til, at domstole indblandes i politiske anliggender udgør også skridt i totalitær retning. Grundloven har faktisk forrang fremfor menneskeretskonventioner og alle internationale aftaler, men for at overholde disse ignoreres grundloven. Domstolene politiserer mere og mere. En skizofren retstilstand, der udefra påtvinger os en folkeopløsende politik.

Ifølge grundloven skal kongen tilhøre den evangelisk-lutherske kirke, som er den danske folkekirke. Af samme grunde kan der ikke være tale om lighed for {importerede} religionsudøveres tro, for denne er ikke folkelig dansk.

Da kongen er symbolet på, at der er et folk, hvis eksistens skal beskyttes, kan man mistænke kredse, der vil kongedømmet til livs, for også at være ude på at udslette folket. Det er netop kongen, der repræsenterer hele folket, mens politikerne kun repræsenterer deres partier og disses ideologier samt de vælgere, der af en eller anden grund stemmer på dem.

»Kongen har ret til at slå mønt i hen-

hold til loven.« For kongen betyder land eller folk, ikke regering eller folketing, der kun kan slå plat. Euroen kan altså kun indføres efter en grundlovsændring, og er med andre ord grundlovsstridig.

Det er også grundlovsovertrædelse, når man i stigende omfang ignorerer, at der i grundloven står: »Ingen kan ansættes som tjenestemand uden at have indfødsret.« Bestemmelsen skyldes naturligvis, at loyale embedsmænd repræsenterer et (endnu) eksisterende dansk folk, der ikke skal udskiftes. Men den internationale nomenklatura af overmennesker ønsker i stedet sovjetiske apparatjikker.

Danmarks frihed trues mere og mere pga. EU og den aggressive internationalismes retstyranni. Danskheden var en selvfølge, da grundloven blev skrevet, men nu er ligevægten borte, fordi ideologierne trods påstande om det modsatte får stadigt større magt. Desværre er flertallet eftergivende overfor ekstremisternes pres, og resultatet er tab af kultur og suveræniteten. Vi vil gradvist miste alt, hvis vi kommer ind under den EU-forfatning, som vil give rettigheder for hele den overformende del af menneskearten på vor bekostning. Lykkes det kosmopolitterne at ændre grundloven, så den passer til EU-forfatningen, er det slut med friheden, folkestyret og fædrelandsretten. Vi vil blive rendt over ende og forsvinde i historien.

Både traktater, politiserende overnationale domstole og menneskeretsideologi begrænser den pragmatiske beslutningsproces i folkestyret og er derfor i groveste modstrid med begreberne selvstændighed, selvbestemmelse og suveræniteten som folkestyrets grundlæggende principper, og strider tillige mod forskellige folkeslags soleklare ret til at have forskellige regler. Ret kan aldrig være evigt gyldig, og ligesom pligt aldrig være universel, da ethvert folk selv skal bestemme dem i egne love, som til enhver tid skal kunne ændres uden indblanding udefra. Dette globale tyranni burde derfor bringes til ophør, for demokrati og friheds skyld.

Masseindvandring er naturligvis i vild modstrid med en grundlov, der forudsætter et homogent folk. (At bryde grundlovens ånd på dette punkt burde fastslås at være højforræderi.) At sammenligne med emigrantstaten USA er totalt urimeligt, da dette land er baseret på lutter ideologi og abstraktioner. Den danske grundlov er derimod vokset ud af ét bestemt folks historie og skæbnesfællesskab. Dens ånd er gennemsyret af det givne folks historiske og naturlige eksistensret.

Modsat alle andre religioner tilhører en muhamedaner et globalt fællesskab, ummaen, – med loyaliteten forankret i

Mekka. Han er reelt kosmopolit ligesom amerikaneren. Han kan derfor aldrig indpasses i et nationalt dansk fællesskab. Integration af ham er derfor illusion og forræderi. Det undrer mig, at forfatteren ikke helt afviser de forræderiske påstande om behov for indvandring, og ikke mere håndfast afviser disse forgæves integrationsforsøg af notorisk uintegrerbare kulturfjender. Landet har befolkning nok, og det er ikke vor opgave at gøre konsekvenserne af andre verdensdeles vilde overformering til »danskere«.

AA påviser det forrykte i, at man lader konventionerne fortolke hver enkelt bestemmelse i grundloven – selv om den kun er skrevet for danskerne. Hvorfor leder man altid efter »løsninger« udefra, når ingen af dem nogensinde har duet? Hvorfor denne næsegruse beundring for alverdens hjernesvind? Vi kan selv, hvis vi vil. Danske problemer kræver danske løsninger. Forandringer bygget på utopisk ideologi er altid falske, hvorimod forandringer udsprunget af omstændighederne er de rigtige.

En særdeles udansk »elite« af »overmennesker« har allerede overtrådt grundlovens ånd og bogstav i utallige tilfælde. De der skabte denne uligevægt, er ganske afgjort ikke de rigtige til at stille krav om at omskrive den. Fra at være et oprindeligt neutralt begreb har de forvandlet det internationale til en ondsindet neoimperialistisk antinationalisme. Hvis disse skindemokrater får held til at fylde en ny grundlov op med ideologi, ender vi i samme situation som i multi-kulti-fascismens højborg: Sverige. Og får vi trukket unionsforfatningen ned over hovedet, er det totalt slut med frihed, folkestyre og fædrelandsret, og vi ender med at blive til et forhistorisk folk.

Bent Jacobsen

Mod islamiseringsmørke

**Pim Fortuyn:
De islamisering van onze
cultuur. Nederlandse identiteit
als fundament.
(Karakter Uitgevers, 2001.
128 sider. 9,75 euro).**

Da professor Fortuyn i 1997 publicerede første udgave af sin bog mod islamiseringen af vor kultur, gav det anledning til skandale og racismebeskyldninger. Hvordan kunne sådan en progressiv akademiker pludselig vende rundt? Fuldkommen

klinisk og nøgternt argumenterer Fortuyn dog for, at det netop er sådanne moderne mennesker, der må nære betænkeligheder ved islamiseringen. Man må rigtigt nok ofte krumme tæer, når indvandringskritikere i dag gør meget ud af at fremhæve, at de engang har været røde. For så vidt går man jo ind på modstandernes præmisser ved at gøre det til en dyd, at man har været idiot. Men hos Fortuyn var der kontinuitet og sammenhæng. Hans forsvar for moderniteten har altid været tråden – rød eller ej. Så derfor er der en pointe, når han i sin sidste bog beretter om sin tid som ledende 68'er med homoseksuelle problemer.

Han lægger vægt på fire hovedpunkter, hvor islam er uforenelig med vort grundlag: 1) Dens kollektive ansvar kontra vort individuelle ansvar. 2) Dens manglende adskillelse mellem kirke og stat. 3) Islams kønsroller. 4) Muslimske voksnes holdning til børn og unge.

Hertil kommer Fortuyns bekymringer for samfundets opsplittelse via bl.a. stor fremmedindvandring – et tema, han uddybede i sin bog *De verweesde samenleving* fra 1995. Men det er klart, at for Fortuyn er ikke så meget fremmede som muslimer det store problem: Fundamentalisme advarer han mod, men skelner dog naivt mellem fundamentalister og integrerbare muslimer. Fortuyn troede tydeligvis på muligheden af integration af de ca. 1,5 mio. muslimer i Holland. Han ville ikke massehjemsende, blot lukke grænserne og opsigte Flytningekonventionen. Han erklærede sig endog som tilhænger af multikulturelt samfund, men vel at mærke et, der fungerer – hvilket kræver islamisk overholdelse af moderne normer. Hvorfor dette ikke er en illusion, fremlægger han dog ikke empirisk bevis for. Han beskriver bl.a., hvordan moskeerne i Holland virker som centre og netværk for en fremmed civilisation, men det erklærer han at være ligeglad med, når blot det ikke ”hindrer den sociale, samfundsmæssige og økonomiske integration”. Men det vil det i den virkelige verden selvsagt uundgåeligt gøre.

Sprednings- og integrationspolitik var også Fortuyns mantra mht. de allerede indvandrede muslimer. Dermed indskrev han sig i den lange række af integrationsnaivister, der tror det muligt pr. dekret at ændre islam på få år i en grad, som 1.350 år ikke har formået. Hans baggrund som marxistisk samfundsiingeniør fornægtede sig desværre heller ikke på dette område. Man hvis han ikke havde gjort disse væsentlige indrømmelser, var han dog sikkert endt som blot endnu en marginal ”højreekstremist”. Sandheden har trange kår...

Nu lykkedes det ham i stedet at vække

et af de mest fremmedramte og politisk korrekte folk i Europa. At det kun blev for en kort stund, skyldes hans morder, som har erkendt, at motivet var antiracisme (ikke dyrebeskyttelse).

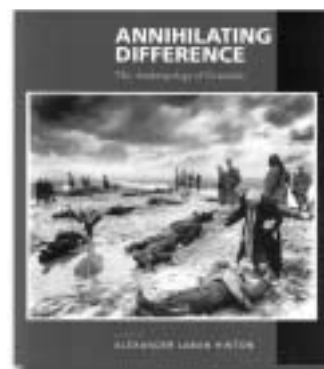
At Fortuyn overtog de forkætrede hollandske ”højreekstremisters” slagord, at ”Holland er fyldt” – der er ikke plads til flere – placerede ham trods inkonsekvenserne klart på den nationale modstands side. Hans martyrium bør længe mane til eftertanke og hans minde holdes højt i ære overalt i det koloniserede Europa.

Peter Neerup Buhl

Folkemordets antropologi

**Alexander Laban Hinton
(red.):
Annihilating Difference.
The Anthropology of Genocide.
(University of California
Press, 2002. 405 sider. \$
24,95).**

Mens antropologer tidligere var med mentalt at lægge grunden til folkemord – fx i Nazityskland – er de fleste nu gået i den modsatte grøft. Ethvert forsøg på at kategorisere mennesker i grupper gøres suspekt. Alle er angiveligt kun enkeltpersoner, som kun tendentiøst kan rangeres i diverse kollektiver.

Mennesket har biologisk tendens til at reducere andre mennesker til ikke-personer eller monstre, og denne tendens viser sig i en masse situationer, hvor folkemord kun udgør den mest intense form. I skoler, hospitaler, alderdomshjem, lukkede afdelinger og fængsler foregår stemplinger, der kan ses som kimen til kollektiv dehumanisering af grupper, som i sidste instans kan tilintetgøres med henvisning til det fælles bedste.

Blandt disse grupper nævnes i nær-

værende bog, der rummer bidrag af en række antropologer, forudsigeligt også indvandrere. Ved at reducere begrebet "grupper" ad absurdum, så enhver må indrømme urimeligheden i dehumanisering af disse, lykkes det antropologerne også at anfægte den indlysende kategorisering af masseindtrængende fjernfremmede. Når et lands egne gamle eller sindssyge ikke skal stemples som gruppe (som "ældrebyrden" o.lign.), skal de fremstormende muslimer heller ikke. Goddag mand økseskaft... At slå uforkyndt marginaliserede grupper sammen med grupper (såsom kriminelle og muslimer), der selv har lagt op til at blive "ofre", er også skamløst. At "fremmedhad" unuanceret behandles som et forstadium til folkemord viser, at man åbenbart heller ikke har fattet forskellen mellem folkemord og etnisk rensning, der netop er det yderste tiltag til forhindring af folkemord.

Etniske gruppekonflikter drejer sig om selvstyre, kontrol over ressourcer og i sidste instans om overlevelse, og den bedste måde at forhindre dem på er at holde markant forskellige grupper adskilt på forhånd. Men antropologerne udpeger som det grundlæggende problem, at menneskene overhovedet tilskriver enkeltpersoner egenskaber på grundlag af den "gruppe", de menes at tilhøre. Men det gør mennesker nu engang. Så i stedet for at drømme om et nyt menneske på en ny jord skulle antropologerne nok hellere holde sig til de mulige løsninger og bidrage til apartheid mellem de mest markante grupper.

Sigende kritiseres i bogen et af de få gode tiltag, FN har stået for: Erklæringen om Indfødte Folks Rettigheder. Heri fastslås indfødte folks ret til selvbestemmelse på eget territorium og i artikel 32 deres ret "til at bestemme deres statsborgerskab i overensstemmelse med deres skikke og traditioner". Denne ret bør alle folk da påberåbe sig, men for antropologerne er det odidiøst således at tage etniske forskelle for noget givet.

Bogens mest kontroversielle essay, hvis forfatter er blevet udkældt af den tyske venstrefløj, dokumenterer grundigt, hvordan nutidens tyske "grønne" og "antifascister" har overtaget deres retorik direkte fra Nazityskland, blot med modsat fortegn. Nu er det såkaldte nynazister og ikke jøder, som Tyskland skal "renses" for: De sammenlignes med ekskrementer; "brunt skidt", som det tyske miljø skal holdes rent for. Såkaldte højreekstremister anskues desuden af venstrefløjen, som kolonisateurerne anskuede "primitive" folk: Som laverestående væsner, der

ikke verbalt kan udtrykke sig, og som derfor må gøre det fysisk. Mindst lige så afslørende som disse paralleller (der minder om Geoffrey Cains i *Ondskabens Ikon*), er dog forfatteren, professor Uli Linkes, beretninger om de indignerede og rasende reaktioner, hun igen og igen mødte i den akademiske verden pga. sin demaskering af venstrefløjen.

Zygmunt Bauman sammenlignede i *Modernitet og Holocaust* mentaliteten bag folkemordet med en gartner, der fjerner ukrudt for at realisere idealet om en smuk have. Men det modsiger dog ikke,

at der virkelig findes ukrudt. Alle antropologernes abstrakte overvejelser om kategoriseringens urimelighed kan forekomme meget rigtige, men i den virkelige verden står grupper med forskellig identitet og værdier nu engang over for hinanden i konkurrence om knappe ressourcer og territorier. Hvis ikke et folk har lov til at bruge i sidste instans *alle* midler for at forsvare sin førstefødselsret, falder konklusionen ud til ensidig fordel for de mest ekspansive, børnerige og aggressive.

Peter Neerup Buhl

Foreningsnyt

Nyt styrelsesmedlem

I anledning af, at Niels Bach er indtrådt i Den Danske Forenings styrelse, har Lars Peter Larsen haft en samtale med ham.

L.P.: Turen til din bopæl bragte mig gennem noget af den flotteste nordjyske natur. Er det bevidst, at du og din kone har slået jer ned herude, "hvor kragerne vender"?

N.B.: Så absolut! Fra 1996 til 2001 boede vi på Sjælland i Avedøre Stationsby, hvor indvanderprocenten er en af de største i landet. Mødet med sjællænderne var en særdeles positiv oplevelse, men oplevelserne med de mange indvandrere kunne vi sagtens være foruden. Ud over de langsigtede konsekvenser for vort land påvirkede de vor hverdag. Jeg måtte hente min kone ved stationen, når hun kom hjem med et sent tog, idet der havde været flere tilfælde af indvandreroverfald – ja, endda en voldtægt ved banestrækningen.

Vor hverdag i det sociale boligbyggeri var præget af larm fra de mange indvandrere, indvandrere der spyttede på det indendørs trappeareal, og indvandrerbørn der tisede de selvsamme steder. Vores post blev stjålet, hvis den ikke af postbuddet blev skubbet helt igennem brevsprækken, de muslimske børn råbte og skreg som vilde dyr, hvis de kom for tæt på vores to hunde. Osv. osv.

Idet både min kone og jeg stammer fra det nordjyske, kombineret med den "ambition" at vi ikke ønsker, at vores fremtidige børn skal vokse op i Avedøre,

valgte vi i 2001 at flytte tilbage til Jylland.

L.P.: Er der bedre grobund for den nationale sag i landdistrikterne?

N.B.: Både-og. Befolkningen i Danmarks største byer har for længst set faren i den katastrofale udvikling pga., at de har haft kulturberigelsen tæt inde på livet i årevis. Denne proces er det mit indtryk, at landdistrikterne først skal til at igennem i disse år. Derfor er det ekstra godt, at folk som dig søsætter foreninger som "Den Danske Forenings Vennekreds i Løgstør". Det er sådanne tiltag, der er brug for i disse år.

L.P.: Mange tak. Fortæl mig hvordan du kom ind i Den Danske Forening.

N.B.: Nu er det jo ikke sådan, at jeg bare en morgen vågnede op og vidste, at jeg ville melde mig ind i DDF. Denne proces tog såmænd årevis, hvor jeg ligesom mange andre unge, på trods af uddannelsesinstitutionernes og pressens massive holdningspåvirkning, skulle gøre op med mig selv, at jeg ikke var "racist", blot fordi jeg var kritisk indstillet over for masseindvandringen til Danmark.

I 1993, mens jeg gik på sergentskole i Sønderborg, var der imidlertid en officer, der diskret gav mig to numre af "Danskeren". Dette mit første møde med foreningen var en god oplevelse, idet jeg nu kunne se mine egne tanker og holdninger på tryk. Der var altså andre, der som mig så en rigtig fare i fremmedgørelsen af vort

fædreland! Måned efter meldte jeg mig ind i foreningen, og med en meningsforskel på plus/minus 5 procent har jeg fulgt denne linje til i dag.

L.P.: Du nævnte, at du har gået på sergentskole. Med tanke på sommerens debat omkring forsvarets fremtidige mulige etniske politik fristes jeg til at høre dine erfaringer på området.

N.B.: For at svare på dette er jeg nødt til først at fortælle lidt om mit levnedsløb. Efter endt studentereksamen tog jeg i 1986 til Grønland, hvor jeg i et år ernærede mig som arbejdsmand. Derefter aftjente jeg min værnepligt og fortsatte som konstabel. I 1992-93 var jeg udsendt som FN-soldat på de første hold, der blev sendt til Kroatien og Bosnien, noget jeg fortryder i dag, idet Vesten med sin indblanding, specielt i Bosnien, sørgede for endnu en islam-plattform i Europa.

Jeg sluttede min tid i forsvaret i 1996 som næstkommanderende i en infanterideling, hvorefter jeg overgik til en anden offentlig instans. De 9 år ved forsvaret har helt klart udviklet min nationale bevidsthed, idet jeg ikke hos nogen af personelgrupperne, på noget som helst tidspunkt, har registreret positive tilkendegivelser over for den daværende førte indvandrerpolitik.

Den Danske Forenings publikationer blev flittigt læst, ligesom man absolut ikke stødte på personer, der af frygt for at støde andre med deres nationale holdninger pålagde sig selv censur.

Såfremt tonen stadig er sådan hos de stående styrker, og det går jeg ud fra den er, vil de indvandrer-krybende tiltag støde på stor modstand.

Dybest set tror jeg da også, at den nævnte sag fra i sommer var en storm i et glas vand. Pressens agurketid kombineret med en misforståelse hos en officer, uden reel geled-erfaring, men med ønsket om at sætte sit håndaftryk i den våde asfalt, gør at sådanne tanker, tænkt af forvirrede personer, bliver gjort til overskrifter.

L.P.: Begivenhederne ude i verden og herhjemme illustrerer med al tydelighed, at Den Danske Forening løbende har fået ret i sine fremtidsprofetier. Hvilke hovedproblemer står Danmark og danskerne overfor?

N.B.: Befolkningsekspllosionen i den 3. Verden, den muslimske masseindvandring samt knægtelsen af vor ytringsfrihed.

L.P.: Lad os tage den med befolknings-ekspllosionen først.

N.B.: I verden bliver der daglig født 191.780 personer flere, end der dør ("National Geographic" juli/august 2001). Dvs., at hver 27. dag vokser verdens befolkning med et antal svarende til Danmarks befolkningsantal. Disse mennesker, født under menneskerettighedernes stjernebånd, er for hovedpartens vedkommende født i mellemøstlige og nordafrikanske lande, hvor der bl.a. grundet disse landes regimer er en faldende levestandard. Dette kombineret med, at disse landes folketal fordobles hver 20-25 år, gør, at de vandrer mod Vesten, hvor bl.a. Europa ligger klar med en gigantisk og vidunderlig infrastruktur. I begyndelsen, så lang tid disse befolkninger er i undertal, vil de indpasse sig – eller foregive at de indpasse sig -, men på længere sigt vil deres kultur, religion og levemåde blive domi-

trekt fornædrende kvindesyn, der intet har at gøre i Vesten. Tænk blot på den senere tids udmeldinger fra herboende muslimske imamer, der i vore større byer henstiller til, at muslimske forældre skal få tvangsomskåret deres piger.

Således er retorikken blandt mennesker, der under dække af forfølgelse og bla bla bla har fået lov til at slå sig ned i Danmark. Det er mig komplet uforståeligt, at muslimer fra den anden side af jorden ønsker at slå sig ned her, og derefter på en arrogant facon forlanger, at vi ændrer vort land, så det bliver en kopi af det hjemland, de er "flygtet" fra! Det er en fornærmelse mod andre tilflyttere, at der i tide og utide tales om indvandrerkrav og indvandrer tilpasningsproblemer, når der rettelig er tale om muslimer.

For det er jo ikke buddhister, katolik-

Niels Bach har hele sit liv prøvet at holde Danmark på rette kurs. Allerede som 14-årig opsøgte han statsministeren for at få ham til at stoppe indvandringen, inden det var for sent. Skønt forholdet mellem ham og Schlüter var hjerteligt, talte han for døde øren.

nerende i kraft af deres antal, godt hjulpet på vej af Vestens demokrati. Det siger jo sig selv, at det ender galt på et tidspunkt.

L.P.: Fortæl læserne om dit syn på den muslimske indvandring til Danmark.

N.B.: Hverken i et historisk eller nutidigt perspektiv hører muslimerne til i Danmark. Vores verdensbillede og syn på, hvordan et samfund bør indrettes, kontra deres, er simpelthen uforenelige.

Et illustrativt eksempel herpå er de to nyoprettede bederum i Kastrup Lufthavn. Her er der et bederum kun for muslimer samt et bederum tilegnet samtlige verdens andre religioner.

Herudover kan jeg nævne islams eks-

ker eller andre trosretninger, der med henvisning til deres religion stiller krav til deres nye værtsland vedr. kostvaner, helligdage eller særlige kirkegårde. Det var jo heller ikke kinesere, grønlandere eller svenskere, men derimod muslimske mænd af mellemøstlig oprindelse, der i dagene efter 11. september fejrede denne "glædelige begivenhed". Og selv om den seneste tids massevoldtægter i pressen bliver tillagt "indvandrere" i almindelighed, er ingen jo i tvivl om, at de fleste gerningsmænd er muslimske unge, der forøver deres gerninger mod vantro og "uindpakkede" danske piger og kvinder.

Det er mig komplet uforståeligt, at hovedparten af vor selvudnævnte åndselite, næsten hele vor journaliststand samt

mange af vore politikere taler muslimer-nes sag, når vi jo kan se, hvordan det er gået i alle andre lande med muslimsk overherredømme. Disse mennesker kan paradoksalt nok ikke hurtigt nok få afviklet det nuværende samfund, der misundes af alle andre. De fortæller os til bevidsthed, at islam slet ikke er, som vi tror (og som den praktiseres), men at fejlen ligger hos os selv og kristendommen. Vi skal ikke tage så tungt på det, der står i koranen (selv om muslimerne gør det). Der kan udmærket være religionsfrihed i en islamisk stat (selv om der ikke er det), og vi må endelig ikke være skeptiske over den fundamentalisme og muslimsk udøvet terrorisme, der presser på og sætter sig igennem i land efter land.

L.P.: Når talen kommer ind på slige ting påvirkes humøret vel?

N.B.: Ja, ens lyse sind bliver oftest testet, idet den politiske korrekthed herhjemme gang på gang fejrer groteske triumfer. Hver eneste gang kriminel, asocial og ekstremistisk opførsel blandt muslimske indvandrere er kommet frem, har medierne pligtskyldigst videregivet udtalelser fra diverse imamer og deres danske efterstakkere, der uafladeligt har gjort opmærksom på, at den af muslimer udøvede og utilsigtede adfærd intet har med islam at gøre.

De statsbetalte såkaldte "islam-forskere", der vel at mærke forveksler deres "forskning" med fascination, får al den spaltepads, de overhovedet ønsker til den slags tilbagevisninger, samtidig med at dette arbejde selvfølgelig bliver gjort i deres arbejdstid.

Man måtte rettelig forvente, at pressen bare af og til – og vel at mærke objektivt og neutralt – ville henvende sig til folk med andre meninger. Dette sker bare ikke. Samtidig med dette foregår vi andres ulønnede nationale arbejde i fritiden, hvor vi, trætte efter en lang arbejdsdag, skal til at sætte os ind i det stof, som "forskerne" har fået afsat både tid og penge til. Læg hertil, at vi hele tiden må skele til, hvorvidt vort talte og skrevne ord er en overtrædelse af racismeparagraffen, som kunne støde ekstremt tyndhudede individer. Det bringer mig ind på knægtelsen af vores ytringsfrihed.

L.P.: Fortæl lidt om det.

N.B.: Der er for mig ingen tvivl om, at der i disse år arbejdes hårdt for at udvide "racismebegrebet" således, at der kan blive lagt låg på debatten. Flere og flere kan se, hvor det går hen, mens de fleste af vore po-

litikere desperat prøver at tage fokus væk fra deres selvskabte problemer ved at svinge krabasken over folkets syndige hoveder hver eneste gang, disse vover at være kritiske over for indvandringen.

Dette foregår i ly af demokratiet og demokratets love, men hører hjemme i et diktatur. Man marginaliserer dem, der tænker og taler anderledes, hvis man da ikke truer dem på deres levebrød. I virkeligheden flytter man fuldstændig betydningen af begrebet demokrati. Man siger: Demokrati er en bestemt måde at tænke på, et sæt af meninger, og hvis du ikke deler dem, er du ikke demokratisk, og så tager vi afstand fra dig, du bør elimineres. Det er grotesk, og det er i hvert fald ikke demokrati, snarere en art moralsk diktatur.

L.P.: Hvordan ender det?

N.B.: Det burde være klart for enhver. Muligvis inden, men senest den dag, hvor der er flere muslimske statsborgere i Danmark, end der er protestanter og andre trosretninger, vil vor grundlov som det naturligste i verden blive taget op til folkeafstemning, hvorefter statsstyreform, religion og love, baseret på flertallets ønsker, vil blive indført.

L.P.: Er der noget at stille op imod disse fremtidsudsigter?

N.B.: Repatriering, og kun repatriering, er den eneste mulighed. Alt andet vil være lappeløsninger.

Testamenter til Den Danske Forening

Under hensyn til foreningens vanskeligheder ved at sikre sit økonomiske grundlag og muligheden for at støtte relevante aktiviteter og publikationer er der grund til endnu en gang at opfordre til at skrive testamente til fordel for DDF.

Det er let at lave et testamente.

1. Man skriver, hvad man ønsker, på et papir med genpart på autoriseret genpartspapir af den art, der kan købes hos velassorterede boghandlere (spørg evt. den lokale byret). Man husker at skrive, at genparten skal have samme gyldighed som originalen.

2. Derefter bestiller man tid på byrettens notarialkontor, og man underskriver så testamentet med bevidnelse af notaren. Denne opbevarer genparten, som registreres centralt. Så kommer testamentet automatisk frem ved dødsfald.

Formuleringer til testamente:

L.P.: Vil Danmark så ikke af det såkaldte "internationale samfund" blive slået oven i hovedet med konvention dit og konvention dat?

N.B.: Hvis internationale flygtningekonventioner hindrer os i at sende folk hjem, ja så må disse konventioner selvfølgelig laves om. Da disse konventioner ikke er lavet af guder, men af mennesker, ja så kan de så sandelig også laves om af mennesker.

L.P.: Kan vi medlemmer af Den Danske Forening gøre noget?

N.B.: Fortsæt det gode informative arbejde vedr. fremtidsudsigterne for vort land. Sørg for, at flest muligt og herunder specielt unge mennesker bliver gjort bekendt med foreningens eksistens. Og slutteligt: Tænk nationalt, når du sætter dit kryds i stemmeboksen.

L.P.: Er du i virkeligheden den statsminister, Danmark aldrig fik?

N.B.: Jeg er det styrelsesmedlem, Den Danske Forening nu engang har fået. Men som kvittering på dit flabede spørgsmål kan du få 400 ældre numre af "Danskeren", som du kan dele ud på din vej hjem.

L.P.: Det vil jeg så gøre. Tak for samtalen.

Undertegnede ægtefæller, A (stilling, fulde navn, cpr. nr., bopæl og fødesogn) og B (stilling, fulde navn, cpr. nr., bopæl og fødesogn), der samtidig tilbagekalder enhver af os tidligere oprettet testamentarisk disposition, opretter herved følgende testamente:

...

Til Den Danske Forening udredes netto kr. fri for skat og afgifter / XX% af vort bo / udlægges hele boet

...

Dette testamente underskrives for notaren i to ligelydende eksemplarer, hvoraf det ene begæres opbevaret i notarialarkivet, således at en afskrift heraf skal have samme gyldighed som originalen.

Sted, dato, underskrifter

NB! Der kan være variationer i mellem-liggende klausuler afhængig af testators ægteskabelige status, børn m.v., hvorfor det tilrådes at søge advokatbistand.

TÆNK DEM OM

Luk ikke ukendte ind

POLITIET

Kriminalpolitiet - Frederiksberg

DANMARKSFONDEN

AF 5. MAJ 1995

Den Danske Forenings styrelse administrerer *Danmarksfonden af 5. maj 1995*, der er en kampfond, hvis midler anvendes i overensstemmelse med Den Danske Forenings formålsbestemmelse til at sikre danskernes ret til en tilværelse på egne præmisser her i landet. Fonden er opbygget på grundlag af testamentariske og andre gaver. Bidrag kan indsættes på foreningens girokonto.

Møder:

Er fremmedtilstrømningen bragt til ophør?
Medlemsmøde i Odense, lørdag d. 22. marts kl. 12-16.
Oplæg ved cand. oecon Ebbe Vig
Pris: 100 kr. incl. frokost og kaffe.
Tilmelding på tlf. 86 13 24 01 eller danskeren@danskeren.dk

Sommerseminar:

Heldagsseminar i Århus, lørdag d. 14. juni kl. 10 – 20
Foredrag og debat om aktuelle emner.
Nærmere i næste nummer af *Danskeren*.
Tilmelding på tlf. 86 13 24 01 eller danskeren@danskeren.dk

Indmeldelses- og bestillingskupon

- Jeg indmelder mig hermed i Den Danske Forening og indbetaler mit kontingent (mindst 200 kr. årligt), der inkluderer tilsendelse af *Danskeren*, til Foreningens adresse eller på dens postgirokonto 454-7551.
- Jeg ønsker mere information om Den Danske Forening.
- Jeg ønsker som ikke-medlem at abonnere særskilt på bladet *Danskeren* (250 kr. årligt).

Navn: _____

Gade, vej m.m.: _____

Postnr. og -distrikt: _____

Evt. telefonnr.: _____

*Kupon bedes indsendt til:
DDF, Skomagergade 25, 4000 Roskilde*